

Fülsztükör 8.

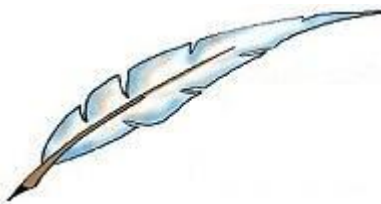

Antológia

Fulltűkör

8.

Fullextra antológia

***Válogatás a Fullextra Művészeti és Irodalmi portál
alkotóinak 2013. évi műveiből***

2014.

ISSN 2060-6435

Kiadja: a Fullextra Kulturális és Irodalmi
portál közössége

Felelős kiadó: **Lőrinczi L. Anna**

Szerkesztette és tördelte: **Máté László**

Borítóterv: **Tornyai Tibor**

Nekem nyolc

Na és persze a többi szerzőnek is, hiszen bármilyen hihetetlen ez már a nyolcadik Fulltükör antológia. Ez alatt a nyolc év alatt több ezer alkotás jelent meg nyomtatásban a Fulltükör lapjain. Ebben a mostani kötetben is majd háromszázharminc vers és próza kapott helyet. Amikor nyár végén, ősz elején elkezdjük összeállítani az aktuális kötetet mindig egy borzongató izgalom kerít a hatalmába. Így volt ez idén is, amikor kialakult a nagyjából végleges tartalom.

Az idei antológia közel száz szerző alkotását foglalja össze. Különböző emberek, az élet minden területéről és az ország minden pontjáról, sőt a határon túlról is, nem is kevesen. Egy dolog azonban közös bennük, és ez az irodalom és az írás szeretete. Jó néhány szerző van, akinek szinte mindegyik kötetben helyet kapott verse, vagy prózai írása, de olyan is akad, aki most éli át azt az izgalmat, hogy nyomtatásban láthatja viszont alkotását.

A mai rohanó világban, amikor ember embernek a farkasa, a Fullextra egy olyan sziget ahova sokan menekülnek a napi stressz és hajsza elől.

Ebbe a kötetbe a Fullextra portálon 2013-ban publikált alkotásokból került egy olyan válogatás melyet maguk a tagok tartották érdemesnek arra, hogy nyomtatásban is megjelenjenek.

A könyv szerkesztésekor az jutott eszembe, hogy valaki tíz vagy húsz, talán ötven év múlva kezébe veszi ezt a kötetet, vajon megérti-e, hogy a könyvben helyet kapott alkotások, egy magából kifordult világot próbáltak szebbé tenni, a maguk szerény módján.

Kedves Olvasó, aki most a kezében tartod ezt a kötetet, kérek, keress egy kényelmes fotelt, kapsold fel az állólámpát, helyezkedj el kényelmesen és lapozz bele a „nyugalom szigetébe”.

Máté László (winner)

Almásy Béla (Almasy)

Himnusz a nőkről

Mivel 41 éve „házasember” vagyok, ez a történet jóval korábban történt. Használt TV-kel foglalkoztam és bizony néha a leglehetetlenebb helyekre is elautóztam, hogy egy jó állapotban lévő készüléket megvásároljak. Akkortájt volt egy nagyon aranyos barátnőm, aki kimondottan szexis, vagány kis nő volt. Állandóan a filmgyárban statisztált, elég jól keresett, minden színészt ismert és Őt is ismerték. Az összes színházba a legnagyobb teltház esetén is tudott jegyet szerezni. Imádott beszélni és remek dumája volt, szívesen hallgatták. Ilyenkor teljesen kikapcsolta a külvilágot, beleélte magát meséjébe, nem látott, nem hallott, csak saját sztoriját élvezte. Egy nyári Szombat délután a budai Ördögárok felé autóztunk, mert itt volt részemre, egy keresett készülék eladó. Egy idős házaspár volt a készülék tulajdonosa, gyorsan megegyeztünk, az új készüléket, amit a Keravilltól vásároltak segítettem beállítani, a megvett TV-t Dáciám csomagtartójába cipeltem, majd haza indultunk. Egy elég meredek dombon keresztül, egy földúton kellett áthaladnunk és a domb végén érhettem el a beton utat. Mikor elindultunk már igencsak fekete felhők sűrűsödtek, de alig, hogy a domb közepére érkeztem, szó szerint leszakadt az ég, és pillanatok alatt a földút, sártengerré változott. Az ablaktörlő nem tudta a rázúduló hatalmas víztömeget feldolgozni, egy fikarenyit sem láttam, csak találgatva, ösztönből vezettem, állandó frászban, hogy mikor csúszunk le a dombról és mikor kötünk ki az árokban. Megállni nem mertem, mert tudtam, hogy akkor autónkból szánkó lesz és kormányozhatatlanná válik. Nagyon óvatosan, a domb tetejét próbáltam elérni, gondolván ott megállok, talán egy kis biztonságban, stabilabban. Közben egyfolytában dörgött, villámlott, ömlött az eső. Szerencsémre a legközelebbi kis erdő, talán 50 méterre volt és a villámok a magasabb fákat célozták. Valójában

az életünkért küzdöttem, mert ha nem bírom a kocsit az úton tartani és a fűre kerülünk, akkor biztos, hogy az árokban végezzük. Ki tudja milyen helyzetben, és milyen állapotban. És a TV képcső is a csomagtartóban robbanás veszélyes, nem szereti az ütközéseket. Zsuzsikám, ebből semmit nem látott, nem hallott. Átélessel mesélte, hogy kedvenc színésze Bánffy György milyen ádáz vitába került a filmrendezőjével és hogy háromszor is meg kellett ismételni a felvételt a két vitatkozó művész miatt. Végül hagyományos jó szerencsém és „ügyességem” által sikerült a domb tetejére küzdeni magam, megálltam, behúztam a kéziféket és megkönnyebbültem, egy nagy lélegzetet vettem. Ránéztem, a szünet nélkül beszélő barátnőmre, és ekkor hatalmas dörgéssel, a legközelebbi nagy fába belecsapott a villám és háromfelé szakította. Zsuzsi baba sértődötten, sajátmagának is közbevágva, megszólalt:

– Haj-jaj, de zavar ez a villámlás!!!

Amit most írok, feleségemről szól, és ezzel a kis írással bizonyítom, hogy mi férfiak mennyire nem vagyunk saját sorsunknak irányítói. Az én feleségem mindent tud, pláne nálam jobban tud. El kell ismernem, hogy olyan keze van, hogy egy mikró sebész vagy egy finommechanikai műszerész is megirigyelheti. Főzni is tud, s olyan virágokat nevel, hogy az utcáról bebámulnak a járókelők és csúcs teljesítménye, hogy szült nekem azonnal egy remek fiút, akit aztán Ő nevelt, én csak a játszótársa voltam, azért ez sem elhanyagolható. A hatvanas években a fodrász szövetkezetben dolgozott, mint Joli Joker, mert férfifodrász versenyt nyert, a legkeresettebb női fodrász, kozmetikus és most kapaszkodj bármixer vizsgája is volt. A Rákóczy úton újjáépült a Hungária szálló és ott dolgozott a fodrászatban. Általában a hölgyeknél, de a fiuknál is besegített rumli esetén. Én semmit nem tudtam róla, csak azt láttam, hogy időnként egy nagyon szép, magas, szőke boglyas hajú, modell alakú, fiatal nő (22 éves) dolgozik a férfifodrászatban. Nem kerültem a keze alá, mert legalább három pasi várakozott Reá, ha a fiuknál dolgozott. Mindig örültem, ha láthattam, mert nagyon szépnek találtam, és tetszett viselkedése, mert kedves volt,

de távortartó és csak a legszükségesebbet beszélte vendégével. Talán már három hónap is elmúlt a szálló megnyitása után, mikor egy Szombat délután a férfifodrászatban várakoztam Halász Jóska-ra, mert Ő nyiszálta ez idáig frizurámat. Elég sokan várakoztunk és Jóska átkiabált a női osztályhoz: Anni! Át tudnál jönni, sokan vagyunk. Megjelent a szőke veszedelem és mivel engem a környéken mindenki ismert, megszólított:

– Almásy Úr elfogad engem a Jóska helyett?

– Naná, mondtam és már ültem is a székbe.

Anni semmit nem kérdezett, egyből megmosta a hajam, /jaj istenkém, akkor még mennyi volt/ Majd levágta és szárítóval befrizurázta, eddig egy szót nem beszéltünk egymással. Mikor kész lett hátra lépett és azt mondta a mellette dolgozó Jóskának:

– Nézd meg, máskor ilyenre vágjad.

Levette rólam a védőleplet, majd megkérdezte:

– Óhajtja Uram, hogy megborotváljam.

Akkor még nem volt frász az AIDS-től, és borotválás is volt a fodrászüzletekben. Persze, hogy óhajtom mondtam. Beszappanozott, majd nagyon könnyű kézzel és nagyon ügyesen dolgozott arcomon. Mikor az államhoz érkezett megszólalt:

– Legyen szíves a fejét egy kicsit hátra dönteni.

Szót fogadtam, de közben a székemben is előbbre csúsztam véletlenül és hozzáértem a kezében tartott beretvához. Az éles szerszám egy kis sebet ejtett államon és egy alig észrevehető kis vér szivárgott belőle. Anni nem tétozott, elővette a timsót és azonnal elállította a vérzést. Mellettünk Halász Jóska észrevette ezt a kis műhibát és pimaszul átszólt Anninak:

– Mi van, Te még idáig senkit sem vágta meg!

Anni szemrebbenés nélkül válaszolta:

– Most sem vágta meg. Csak megjelöltem magamnak.

Szóval Ő már akkor tudta, hogy feleségül veszem. Most is mindegy jobban tud.

Kihívtam a rendőrséget.

Mottó: Bukfenc mindent tud.

Kimondottan „burzsuj” vagyok. Van egy legalább 30 éves Simson motorom, egy 35 éves motorcsónakom, még egy 6 éves Nissan autóm is van és Tahiban közvetlen a Duna parton egy társas (három részes) nyaralóm. Négy évvel ezelőtt, még fiatalon (81), közel nyaralómhoz kis motorommal felbuktam és eltörtem csuklómát.

Volt körülöttem egy kis csődület és mivel két rendőrautó is pilanatok alatt megjelent, mentőt hívtak. Két mentő is jelentkezett, de ellenkező irányba tartottak.

Felettünk repült a mentő helikopter, leszólt a rendőröknek, mi történt. Nem cifrázom, egy nyamvadt kéztöréssel, helikopterrel vittek a baleseti kórházba. Három hét múlva gipszes kézzel is már autót vezettem. A helyi étterem tulajdonosa, aki nagyon kedvesen elvállalta motorom tárolását, amíg törött kezű voltam, legelső alkalommal bemutatott, a mindig Nála ebédelő rendőr készenléti csoportnak. Én vagyok az a híres motoros, aki csak helikopterrel volt hajlandó kórházba vitetni magát. Azóta többször találkoztunk az étteremben és egy kicsit mindig dumáltam a zsernyákokkal, minden hátsó gondolat nélkül, de a jó kapcsolat a szervvel, ugye előnyös.

Motorcsónakunk műanyagból van és megrepedt a tükör oldala. Ez tartja a 120 kg-os motort. Persze ilyen műanyag javító Mogyoródon van és oda kivontattam kis hajómat. Mindössze négy méter hosszú. Elkészült, érte mentem, 40 km-t húztam és nyaralónkhoz érkeztem. Nyaralónk árterületen van, lábakon áll, 14 lépcsőn kell felmenni. A legszélső láb mellé építettem egy kis garázst „hajóm” részére. A garázs előtt beton, de a ház és a beton között, egy három méteres füves terület van. Ezen a fűvön nehéz, az utánfutóra tett kishajót áthúzni. A Duna közelsége miatt nagy a páratartalom és a 600 kg-t hordozó kerekek, hajlandók meg süppedni a fűben.

Ha ketten vagyunk nem probléma. Lehúztam az utánfutót a ház alá, megnéztem a fűvet. Mivel több kis zápor volt minden nap, eléggé vizes volt. Ezt előre tudtam és megbeszéltem fiammal, hogy kb. 5 órára érkezem Tahiba, jöjjön oda motorjával. Mert ugye neki egy Hondája van, és ketten könnyedén áttoljuk a nedves fűvön. Persze fiam már útközben telefonált, hogy nem tud jönni, mert behívták a rádióba, valami beszámolóra. És ne vacakoljak, takarjam le az egész hajót a ponyvájával és hagyjam a ház alatt, majd holnap szakít rá időt és elintézzük. De ez nem én vagyok, majd szerzek valami segítséget és betoljuk a garázsba. Kiálltam a kertünk elé az országúti járdára, bízva, hogy valakit csak elkapok segítségnek. Persze sehol senki, egyszer csak látom, jön egy bringás. Spéciszerelésben, csoda trikó, térdig érő, feszes gátyó, flancos bukósikak, menő bringa. Kezdek neki integetni, állj meg pajtás, kell egy kis segítség. Lelassít, nem áll meg, futok mellette, akkor látom, hogy leány. Mi van, kérdi? Mondom, Te nem vagy jó, spriccelj tovább, de nem is volt szándéka megállni. Sétálok vissza, látom lépésben jön a rendőrautó. Már a kapumnál befelé tartok, mikor megáll, és egy rövidet szirénázik. Megfordulok, az első ablakból kiszólnak: Mit akart a biciklistől? Mielőtt válaszoltam volna, letekeredik a hátsó ablak és az ott ülő rendőr vidáman kiszól, mi van? Nem jön a helikopter? Na, mondom örömmel ismerőst találva Fiúk! Szükségem volna egy kis lóerőre. Egyből felálltak a járdára, három darabonként 100 kilós jól táplált fehéringes „szolgálunk és védünk”. Tíz másodperc alatt berepítettük a hajót a helyére és mondtam Nekik, hogy bár a helikopterre számítottam, de most Ők is megfeleltek. Van egy kétliteres fél hideg Kolám, ha elvállalják, szívesen felajánlom. Persze örömmel megitták az egészet, rendőr viccet nem mertem Nekik mesélni, csak annyit mondtam, hogy ezután „szolgálunk és tolunk” lesz az új rendőrségi szlogen. Kicsit még röhögcséltünk, majd derékszíjukat pocakjukon megigazítva, lejattoltunk és már csak a hecc kedvéért is egy rövidet szirénázva leugrattak a járdáról és elhúztak. Már lezuhanyoztam, mikor fiam telefonál, Apu most végeztem, ha megvársz, kirepesztek 20 perc alatt és betoljuk a hajót a helyére.

Köszönöm, elkéstél Apikám, már nem kell, kihívtam a rendőrséget. Mit csináltál? Elmeséltem, hogy a készenléti rendőr csoporttal betoltuk a hajót a helyére. Persze hazáig úgy röhögött, hogy majd leesett a motorról, de előtte elmondta a szállóigét. Apu, Téged nem lehetne kitalálni.

Arany-Tóth Katalin (aranytk)

Amíg élsz

Életed kötélharc:
véreddel táplálva,
évekkel számlálva
nő siker és kudarc.

Arcodon sors-álarc:
mosoly, düh, zokogás
– lélegző tisztulás.
Oly nemes, mint a kvarc.

Amíg élsz, égsz, s akarsz!
Majd nevedbe hullva
bomlasz szét porladva...
Bár, marad pár kő-karc.

Elfojtom

Elfojtom hát magamban a szót.
Ne halljátok sóhajtasom,
se esdeklő kiáltásom!
Fessétek üdvössé a valót!

Ne lássatok nyomort. Nem segít
a koldusokon a finton –
csak legyen otthon egy jó bor,
mi alkalmanként majd ellazít.

Kövessétek a politikát!
Higgyétek, hogy tiértetek
születnek a Nagy Törvények,
s hogy elenyésznek az intrikák.

Megtartom magamban bús imám.
Tátongó ablakot rakok:
körmömmel üreget marok
szépre vágyó lelketek falán.

Ne töltse azt, csak üde tavasz:
csak szépre nyíljon szemetek,
s igaz karok öleljenek...
Vágyatok legyen örök vigasz!

Nem mondom el többé, hogy mi fáj.
Mosolyban rejlő zokogás,
temessen el a hallgatás!
A csend talán örökre bezár.

Kérlelő

Létem véres húrjain lépve
még mindig esengve várom
azt a szárnyaló, bűvös csodát,

mit a mesét hallgató gyermek
szűz gondolatvilágában
tisztá képzelettel élhet át.

Még biztassátok fáradt lelkem!
Vigyétek parázs-kínjaim
Sorsomtól távol, messze tovább!

Öleljétek át szép szavakkal
gyászba borult büszkeségem,
ezt a bágyadt, szelíd-ostobát!

Nincs

csak egy okot mondjatok
amiért érdemes élni
egy elhagyott állomás
pókhálós ablakán
tükröződik arcom
feladom minden harcom
leköpött báb vagyok
torzszülött hasonmás
nincs kiben
nincs miben
és nincs miért hinni
ha majd meghalok
csak nyűtt nyomort hagyok
ki tudja hányadik felvonás
ólomfüggönye hull le rám
a legfelsőbb csillogás
könnyörtelen jogán
se múltam se jövőm
se célom se időm
hogyan tanuljak remélni
nincs kitől
nincs miből

nincs itt semmi
csak a végtelen
lúktet éhesen
az egész oly képtelen
mégis igaz
megfojt a gaz
az indulat szétfeszít
nincs ami elröpít
és nincs vigasz
nincs kitől
nincs miből
nincs itt semmi
csak a félelem
kimondani sem merem
keserű fintort vág
a sosem volt szabadság
a szeretet elveszett
s bennem lakatlan sziget
mar vérző hiányt
haldokló hitem
a semmibe kiált

Vágy

Élni volna jó!
Áttörni e szürke csenden
kő-dermedt vágyaim,
s úgy hálni fáradt éjeken,
miként szűz szirmok pihennek
mézbokrok ágain.

Szelíd méltóság kell nekem.
Tartaná kínjaim
alá feszült büszkeségem,
mit elkoptattak az évek.
Hol vagytok, álmaim?

Élni volna jó!
Csak úgy boldog-egyszerűen.
Feledve ráncaim
közé mélyült szenvedésem,
s örülni a létezésnek
bennetek, napjaim.

Könnyű libbenés-sejtelem
fedhetné útjaim,
hogy szelíden küldjem létem
sóhaját az örök télnek.
Vigyetek, vágyaim!

Élni volna jó!
Lenni gondtalan-szerényen,
feledni titkaim,
mint ifjú szemérmem,
s üzeni a Mindenségnek:
Eldobtam átkaim!

Ábel Andrea (AngyaliAndi)

Holnapunk!

A holnapra gondoltam,
mikor azt hazudták:
Most! Most kezdődik el
a szebb, a jobb világ.
Nem sír senki többé,
párnába fulladva, halkan,
ha utoljára hajtja álmra
fejét a meghitt hajlékban.
Nem lesz könnyes többé
egyetlen pici bogárszem sem,
ha távolodni látja édesapját,
idegenbe szakadni egy hátsó ülésen.
Nem szalad millió ráncba többé
a sok, életben megfáradt arc,
ha hó végén a kopott tárcában csak
a rég kapott nyugdíjszelvény marad.
A holnapra gondoltam,
s el is temettem magamban,
mert kegyetlen holnap született
rabigát húzó Hazámban

18-asok!

Gyermekeink fejlődési korszakaiban külön kategóriát képvisel a 18. életév. Míg egy-egy fejlődési korszak több évet is igénybe vesz, addig a 18-as önálló, elkülöníthető, gyakorlatilag percenként változó időszak.

Kezdetét nagyon nehéz pontosan meghatározni, hisz a 18-asokat megelőző 13-17-esek – miután egy légtérben élnek velünk-hozzászoktattak már minket a rugalmasság szükségességéhez, az újságból való felpillantás mentes, nemleges válasz arcprezenés nélküli előadásmódjához, a gondolatolvasáshoz, az átlagos hallásunk lokátor technikává való igen nehéz fejlesztéséhez, valamint az erős hanghatások agybomlasztó jelenséggé fajulásának elkerülése végett, a meredek lépcsőn való akadályfutáshoz.

Tehát nagyon nehéz meghatároznunk azt a pontot, ahol szobahőmérsékleten nevelkedő 13-17-esünk egyszer csak 18-assá válik. Széleskörű kutatásaink eredményeként annyit tudunk biztosan kijelenteni, hogy a 17. születésnapot követő hónap végéig ez a folyamat lezajlik, így érdemes és igen hasznos felkészülnünk az előttünk álló közel egy év meglehetősen nehéz, és igen jó taktikai érzéket igénylő feladatára.

Tapasztalataink arra a nem elhanyagolható tényre alapulnak, miszerint ha a probléma orvoslása időben elkezdődik, 18-asaink egyedfejlődése meglehetősen kellemes, de mindenképp kezelhető mederben zajlódhat.

A nem megfelelően kezelt 18-asok képesek komplett felnőtt csapatokat megsemmisíteni mentális síkon, s az első áldozatok minden esetben a szűk családi környezetből kerülnek ki.

Hogy 18-asainkkal kellő szakértelemmel tudjuk felvenni a harcot, szükséges, hogy alapvető tulajdonságaikkal tisztában legyünk.

A kifejlett 18-asok szelektív hallással rendelkeznek. Ami tegnap még elérte a reakciós ingerküszöb alsó szintjét, korántsem

törvényszerű, hogy ma is jelzésértékű ingert váltana ki belőlük, vagy, hogy ugyanaz a hanghatás, ugyanazon reakciót indukálna.

Talán ezen tulajdonságuk a legnehezebben kezelhető, hiszen a felhasználótól folyamatos, állandó intenzitású, pihenésmentes agyi funkciót kíván. Itt hívnám még fel a figyelmet arra a kapcsolódó, alattomosan lappangó tulajdonságra, ami a figyelemesökkenésre egyfajta válaszreakció a 18-asoktól: a szendergő szülő- beszélgetés.

Ez a fajta tulajdonság már egyetlen sikeres akció után végérvényesen rögzül, kinevelése gyakorlatilag lehetetlenség. Kivédése igen magas fokú képzettséget igényel, több 18-ast túlélő felhasználó rendelkezhet esetleg ebben a témában némi jártassággal, de még így is előfordulhat időszakos visszaesés. Hogy ezen állapotokat kiküszöböljük, még 13-17-es korszakukban szoktassuk rá 18-asainkat az alapvető irányítási célú kommunikáció írásbeli lefektetésére. Ebben a korszakban még úgy találhatják, ez az ő védelmükben is készülhet, egyfajta biztosítékként kezelhetik a felhasználóval szemben, így amikor 18-asokká válnak, nem tekintik a bizalmatlanság jegyeként az akkor már felhasználóbarát mechanizmust.

A másik általános, minden 18-asra igaz alaptézis a szigorra való válaszreakció.

Széles körben elvégzett kutatásaink arra engednek következtetni, hogy a nem következetes, nem logikusan átgondolt, cél nélküli szigor kétféle, ám semmiképp sem kezelhető viselkedést vált ki 18-asainkból.

Az első a gondolkodás nélküli dac, ami a legbékésebb felhasználót is képes ordítózó ösztönlénnyé alakítani másodpercek leforgása alatt. A gondolkodás nélküli dacnak is két válfaja ismeretes: a csendes és a hangos dac.

A csendes dac- külső szemlélőként – még az elviselhető kategórián belül van, de higgyék el, ez a pusztítóbb. 18-asaink képesek ebben az állapotukban órákig szótlanul, mozdulatlanul ülni, profibb kivitelezésben még a szempillájuk sem rebben. Hatalmas

rutin és józan megfontolás szükséges, hogy vérnyomásunk ne emelkedjen az egészségügyi határérték fölé.

A hangos dac talán csak azért kellemetlen, mert bőven megüti a kóros hangszennyezettség mértékét, és túlkiabálás esetén heveny torokgyulladást okozhat. Érdekes módon 18-asainkra ez nem hat ily módon, ellenben náluk veszélyesebb mellékhatások is mutatkozhatnak a torokgyulladásnál, úgymint: meglepő találati aránnyal párosuló dobálózási hajlam, (ügyes célzó képesség megléte esetén ez akár komoly anyagi károkat is okozhat), ajtófélfá ellen irányuló akaratlan dühkitörés, káromkodásra való hajlam villámgyors kialakulása, földön való célirányos fetrengés, ami pillanatok alatt egy jól kifejlett, ám végképp kezelhetetlen hisztibe csaphat át.

A másik típusú dac, amit a nem átgondolt szigorral kiválthattunk, az a végtelen logikával felépített, átgondolt dac, ami a legfélelmetesebb fegyver a 18-asok kezében. Gyakorlatilag nincs hatásos ellenszere, s ebben a szellemi csatában tízből kilencszer biztosan alulmaradunk. A harc helyszíne lehet a konyha, a fürdőszoba, vagy bármely olyan általa nem sűrűn látogatott helyiség, ahol figyelemkihagyás esetén azonnal törött táányérok és rózsaszín alsónadrágok születhetnek.

Típusos viselkedés alapján öt féle 18-as csoportot különböztethetünk meg: a Bulizós 18-ast, az Ellenszegülő 18-ast, az Alattomos 18-ast, a Céltudatos 18-ast és a Nebáncsvirág 18-ast.

A Bulizós 18-as nem egyértelműen sorolható a kezelhetetlen kategóriába, a kellőképp eltalált szigor-engedékenységi viselkedéssel elég hatásosan kordában tartható, hisz ez a csoport erős átfedést mutat a Céltudatos 18-as és a Nebáncsvirág 18-as egyes alfajaival.

Mivel a szórakozás alapvető létszükséglete, elég jó zsarolási felületet kínál számunkra az ésszerű érvek mellett, így irányítása nem oly problematikus. Nehézségi fokozatot jelent, ha családunkban kombinálódik a Bulizós 18-asunk egy Turbó Nagyi, vagy ne adj isten egy Motoros-garázda Nagyi példánnyal. Közép, vagy

közép-haladó szintű felhasználók esetén ez a probléma már könnyen orvosolható.

A Bulizós 18-as főbb jellemzői, hogy hordákban mozognak, állandó alapzaj lengi őket körül, ütemes fejmozgásuk egy idő után oly mértékben rögzül, hogy hanghatás nélkül is minden további nélkül produkálják, s egy idő után hallási képességük is hagy kivetni valót maga után.

A Bulizós 18-asból – ha nem vigyázunk – könnyen kifejlődhet a Négykézláb 18-as, ami az idő múltával képes felerősödni, és segítség nélkül az átváltozás rögzülhet is, ami igen kellemetlen mellékhatásokkal is járhat.

Az Ellenszegülő 18-as nem feltétlen zajos, bár kétségtelen, igen nagy példányszámban előfordul ez a típus is közöttük.

Mindenképp hatalmas agymunkát és kreativitást igényel nevelésük, de kitartó, következetes viselkedésünkkel az Ellenszegülő 18-asunk nem egyszer átalakul Céltudatos 18-assá.

Ez a típus kellőképp nevelhető a mézesmadzag és a zsaroló technikákkal, de ezen módszerek túlzott alkalmazása egykönnyen immunitást válthat ki egy bizonyos idő elteltével.

Az Alattomos 18-as minden felhasználó rémálma. Ritkán előforduló típus, de kialakulása esetén mindenképp külső segítséget kell igénybe venni, majd a hatékony túlélés érdekében kérjük keresse fel kezelőorvosát vagy gyógyszerészét.

Az Alattomos 18-as fegyvernemei hatékonyak, látszólag békés szándékúak, romboló hatásukat csak később érzékelhetjük.

Az Alattomos 18-as képes az azonnali alakváltásra is, így felismerése nehéz, kezelése, a lehetetlenség határát súrolja. Előszere-ttel álcázza magát Céltudatos, vagy Nebáncsvirág 18-asnak, de ezekben az esetekben tényleges átalakulásról nem beszélhetünk, ezek megtévesztési technikák.

Az Alattomos 18-as egyetlen ellenszere a kellőképp adagolt szigor, de ennek az eljárásnak mindenképp nagy veszélye a már fentebb említett dac- válaszreakciók.

Ennek a típusnak szöges ellentéte a Céltudatos 18-as, ami abszolúte felhasználóbarát, kompatibilis a család bármely tagjával,

minimális irányítás mellett szinte problémamentesen üzemel. Egyetlen veszélyforrása az akut unalom, így kellő terhelést igényel. Nem mellékesen megjegyzendő, ez a típus mindegyik Nagyi típussal együtt nevelhető, annak működését nem befolyásolja, sőt egyes kísérletek azt bizonyítják, hogy a kezelhetetlenebb Nagyi-egyedeken igen nagy javulás érhető el.

Utolsó nagy 18-as csoportunk a Nebáncsvirág 18-as. Viselkedését tekintve megoszlanak a vélemények, hogy esetleg a 13-17-esekhez, néhány kirívó esetben az 5-12-esekhez sorolandó, de élettani funkciókat figyelembe véve, mindenképp a 18-asokhoz tartozik.

A Nebáncsvirág 18-as kimondottan békés, kerüli a konfliktust, bár a szigorra ő is daccal, a csendes daccal reagál, így nem problémamentes típus.

Igazából nehezen fejleszthető, fáradságos munkával csak a Cél-tudatos 18-as egyes tulajdonságai érhetőek el nála, de teljes átalakulásra nem képes.

Az Igazgató, a Turbó és a Garázda- motoros Nagyi kimondottan rossz hatással van rá, ellenben a Világjáró Nagyi meglepően jó eredményeket érhet el nála.

Ebben a csoportban az egyedfejlődés kimondottan lassúnak mondható, a gyorsító szándékú nevelési programok sokszor rosszabb állapotot idéznek elő a már meglévőnél. Mivel aránylag békés fajtáról van szó, az együttműködés viszonylag zökkenőmentes vele.

Remélem, ezen kis áttekintésünkkel hathatós segítséget tudunk nyújtani a még 13-17-es példányokkal rendelkezőknek, hogy ezt a rövid, ámde annál intenzívebb korszakot minél kisebb sérülésekkel vészeljék át, és egy aránylag jól működtethető 18-as váljék a ma még rémálomnak beillő 13-17-esükből.

Gyermek vagyok

Csak akkor tudjuk igazán,
gyermekek vagyunk egészen,
mikor arcod sápadtsága
elvész a kórházi fehérben.
Pillantásod már nem harcol,
pötty világít fáradt arcodon,
s tehetetlen, emelt hangunkra,
halk ránc fut át a homlokon.

Néha újra magas az az asztal,
s vágja vigyázzba magát a kiskanál,
ha borús reggeleken olykor,
óvatlan szóra, óvatlan válasz dukál.
Hiába negyven a kicsi láng,
ezüst a csík a bohókás szőke alatt,
gondtalan gyermek vagyok ma is,
ki óvó karodból épít bástyafalat.

Határ

Hol az a határ, mi még élteti szívünket,
gyengülő dobbanással jajdulja a kegyelmet,
könnyei vércseppként hullnak most földünkre,
meggyalázott, kisemmizett Hazánkért örökre.

Hol az a határ, mit kibír még a vállunk,
szakadó inakkal, rabszolgaként szántunk,
kaparjuk a gesztenyét a pénzéhes kutyáknak,
s eb ad néha vacsorát éhező gyomrunknak.

Hol az a határ, mibe gerincünk nem roppan,
nem jajdul kiáltás, csak a gondolat szól halkan,
porba tipornának, de még nem tört meg a derék,
csak a gondolat szól halkan: most aztán már elég!

Hol az a határ, hol még időben megáll az ököl,
mikor még csak lendül, csak a levegőbe tör,
lenne még idő, kutyák, még észbe kaphattok,
percek végleg lejárt, mentsétek rühes bundátok!

Hol az a határ, mi még megállítja a sok bakancsot,
mikor az utcakő sétát jelent, s nem keserű harcot,
csak egy marék korcs vonyít-hiszi- ugathat a holdnak,
nincs már gát, mi parancsol a csalódott sarkaknak.

Kép a falon

Az én képem van itt a falon.
Egy fehér kép a fehér falon.
Repedés fut rajta, hosszan,
de nem a vonalon.
Az én vonalamon.
Elélné? Hát messze húzom.
Ám, ha mégis berondítja?
Pengével, de kijavítom.

Bakkné Szentesi Csilla (ZsefyZsannett)

Festetlenül

Leültem, hogy írjak valami szépet,
vastag filctollal kikanyarítva, ami a lényeg,
lágyszínesbe fűzve mesterit,
valami újat, ami téged is felvidít.
Enciánkékkel írtam múltamat,
narancsvörössel ábrándokat.
Aranyból szőttem föléd jövőt,
párizsi zölddel szegtem körbe őt.
Túl színesnek láttam művemet,
fáradt kézzel festettem át neked.
Nem láthat rajta senki mást,
mint ködbe olvadt diszharmóniát.

Most nem adhatok semmit sem,
amit akartam lehet elviszem.
Egy érzés, hogyha átjár és elandalít,
az voltam én,
s nem ez a pár sor itt.

Napra forgó

Hajnaltakarásban szökik már az éj el.
Nem nyílik szemem rá álmosan 'hogy lépdél.
Vajon hova lépdél?

Csöndbe sikkant a sín, csillant fêmes fênye.
Sárga villamossal álmodtam – haj' régen –.
Álmodtam, be régen.

Szél kapott fel akkor, szárnyalt velem messze.
Gyermeki szívemet bánat nem temette.
Bánat még nem ette.

Felébredt a Nap is, – szemét felhő fedi –.
Nem akartam soha rossz útra letérni.
Rossz útra eltérni.

Alkonyatba fordult az a régi utca.
Nem talállok haza, nincs ki visszahívna.
Aki visszasírna.

Bíborral takar be holnapnak az éjjel.
Lehet meg se érem, elvisz hideg fénnyel.
Halott, hideg fénnyel.

Napra forgok addig, amíg remény éled.
Sugarait mentem szívembe, elérjen.
Szívedhez felérjen...

Hajnalparázs

Én nem tudtalak mindig átölelni,
megdermedt a vágyott mozdulat,
két karommal átfogtam a lelked,
de nem hagytad, hogy veled gyógyuljak.

Én nem tudtalak mindig átölelni,
pedig minden hajnal hozzád vezetett,
és veled búcsúzott a fáradt nappal,
az öröm benned feltöltekezett.

Én nem tudtalak mindig átölelni,
most úgy éget, hogy pernye lett szívem,
beborít míg fuldokolva súgom:
ugye érezted, hogy közben szenvedek?

Nyomomban csillagok

Nem tudok én hazudni sem csalni,
pókerarccal maszatoljon más.
Tenyeret asztalra odacsapni
már nehezebb, mint össze a bokát.

Magányosnak marad a csend, s mégis
szétgurult hangzók közt kutatok.
Meg kell mentsem mindet ától zéig,
hogy elhitesse néma nem vagyok.

Lekapcsolom a holdat az égen,
sötétben nem látszik sehol árny.
Te tartod a szívem kötőféken,
csak a lelkem csapkod, mint a szárny.

Úgy hagyom a csillagokat néked,
ha elvesztenél, s lelked még sóvár.
Tolmács sem kell, ha végre megérted,
szívhangokhoz én vagyok szótár.

Bartalovics Zoltán (Prayer)

Ezredforduló

Fogolyállat, ki csőrében barkát visz,
csak nem tudja még, a holnap mire jó.
Van e hajó, vagy roncs, mi arra való,
megpihenjen rajta, ha sodor a víz.
Hó-tiszta szárnyait levedlette rég.
Vagy letépték csonkolt hátára növe.
Jövője éppen úgy magányos póre,
mint homoktengeren délibábos ég.
Ha volt is valaha hű szeretője,
gyereke, aki lábnyomába léphet,
szajhává tették, s ordasok falták fel
megmaradt kis koncát az emberségnek.
Ő mégis remél, mindig új útra tér,
szent imádságot mond a halottakért.

Bazsó Gábor (Baggio011)

Álmatlanság

Hallom, ahogy esőcseppek csorognak az ereszen,
Csendben csobbanó csintalan faágak...
Begyógyul a mély karc is egy régen lejárt lemezen,
Hangjai, ha sietnek... Tán még ébren találhatnak...

Ágyam szélén pizsamában, kócos hajban tekintet,
Jöjjön már az édes álom, vegyen le a lábamról!
Hittem, hogy tán érdeklek, de még csak rám sem legyintett,
Elém tárja álmoskönyvét egy vérbe fulladt századról...

Hát rád nézek Kedves! Te ugye alszol már?
Nem érkezik válasz tőled, szuszogásod hallom már!
Nem szólok egy szót sem, csak bámullak Kedvesem,
Őrködöm majd álmod felett, aludjál csak csendesen!

Kezedet én megfogom, soha el nem ereszttem,
Itt leszek majd egész éjjel, ez legyen a keresztem!
Álmodj virágos rétet, százat, Álmodj velem világot!
Elűzöm a pásztort is, ki egyszer farkast kiáltott!

Se kutyám, se macskám, és az egerek is kihaltak,
Szomjazom, mert nincsenek, kik könnyeikkel itattak...
Nem érzek már semmit sem, de jó lenne tán mégis,
Ha eleresztem bánatomat, felsír majd az Ég is!

Esélyt adok magamnak, és esélyt adok Neked!
Ha akarod, hát megteheted... Vésd belém a neved!
S mielőtt az egészet véglegesen elrontom,
Lehunytom a szemeim... És reggel majd elmondom...

Vigasztalan álmok

Vizes ágyam körbeölel, siklik kezem válladon,
Szenvedélyed testemben él, s szerelmünk az álladon
ér véget, de téved,
Mert nem halál a szerepünk, csak fullasztó az élet,
Mit ránk szabott egy szoros sors, egysoros
kis létünk mondd, miért is lenne korcs?
Ha nem kell az a másik, ki az életeddel játszik,
S vigasztalan álmaidban pengeélre állít,
Nekem sem kell másik, ki boldogságra vágyik,
De nem hiszi, hogy minden szava emlékkönyvet állít,

Hol betű voltam száz oldalon, de megfakult a borítóm,
Bánatom, mint kósa farkas teliholdra vonyítom,
S ha fény borítja várad, én majd visszatérek egyszer,
Nem feledlek soha, bennem mindig ott leledzel,
Mert elolvadt a hó, és csak fakó kép, hogy kívánom,
Hajnalban még mellé bújok, de csak megszokásból imádom!

Bűnös vagyok, – jól tudom – és bűnös minden tett,
Ne félj többé semmitől: az idő az én rabszolgám lett!

A pokol kutyája

Miért vagy ily galád, te eb?
Mellkasomon hála neked ott tátong a seb,
De nem dobban már benne lét,
Elmúlt az régen, nincsen többé, véget ért.

Hagytál volna föld alatt nyugodni,
Míg az élet el nem választ,
Hagytál volna gyászba borulni,
Míg az Ördög fel nem támaszt...

Miért háborgatsz te galád, te eb?
Se nyártól, se napfénytől sem leszek én már szebb,
Szemem alatt táskáimba életed is belefért,
Ha kiástál, majd ölni fogok vérben forgó szemedért!

Miért vagy ily galád, te eb?
Tán neked is imponálok?
Te csak képzeled az ördögöt,
De én vele cimborálok!

Te csak ostobán morgod, ugatod a halált,
Míg én hüen őrzöm kínokkal telt sötét kapuját!
Kaparj csak! Áss! Mindjárt koppan körmödön a végzet,
Meglátod, hogy más lesz minden, ha Ő majd veled végzett.

Együtt leszünk hamarosan, hűséged a jutalom,
Nem kell már sok várni foglak, s vezetlek az utadon.
Csontom lásd még nem lett porrá, húsom pedig elszáradt,
Látni fogod te is mindjárt, ha mindkét lábad elfáradt.

Hát miért vagy ily galád, te dög?
Fejed felett csendes a táj, ereszkedik rád a köd,
Láncra verlek kutya, így vezetlek rabságba,
Tüzes porázon viszlek az Örökkévalóságba.

Huncut garas

Huncut garas szökik tőlem, s begurul az árokba
Szellős zsebem menedéke nem is jó már számodra?
Ha értelmét csak kicsit látnám, keresnélek téged,
A szellős zsebem menedék? Nem zenghet több ódát érted!

Simítom a fűszálakat, az apró kövek sértenek,
Rejteget az időjárás, a sártengerben féltenek!
Nem adnak a tudtomra, elgörgetnek, elvesznek,
Ha meglátnál a mélyről, – bizony – nem hinnék a szemednek!

Huncut garas mutasd magad! Bújj elő, mert érted élek!
Szellős lett a zsebem tőled, lyukat varrtak rá az évek!
Térül, fordul, elrejt, megsért, és még variál,
Ne csodálkozz garasom, hogy nincs semmi, mi motivál!

Huncut vasam szökik tőlem. Csak gurul, gurul be az árokba,
Szellős zsebem nem menedék, jobb kell a te számodra!
Nem látom már értelmét, így nem kereslek téged,
Lyukas zsebem befoltozom, nem zengek több ódát érted...

Bán Valéria (Zoria)

A csillagaimnak

Megint néztem a két csillagot,
ott fenn. Senki nem tudhatja,
de a fényük nekem ragyog.
Mondjátok csillagok!
Megint nagyon önző vagyok?
Amikor felragyogtatok
minden megfagyott.
Jégkristályok ragyogtak,
Fényüktől a lelkem megfagyott.
Az életem adtam volna, hogy
Ne Ti, hanem én ragyogjak ott.
A fájdalom gyötört, a fagy szilánkokra tört.
Nektek adtam volna a pillanatot.
Ami megszakította szívemben a mozdulatot.
Nem akarok dobanni már többet
Rám fagyasztotta a forró könnyet.
De Ti vigyáztok, óvtok szüntelen.
Én meg halni akartam, esztelen.
Önző voltam akkor, már tudom.
Az erős én vagyok.
A fájdalom pillanatát
Ti nem éltétek volna át.
Eltelt tíz év és újra boldog vagyok.
Emléketek egy boldog kép.
Ebbe most is kapaszkodom.
Búcsúzni kár volna nagyon.
Soha nem búcsúzom.
Velem lesztek örökké, tudom.
Talán nem vétek.

Bennem éltek és a jövő
Így is szép lesz.
Ha toltatok vissza a fény kapujából,
Suttogtátok egyél erős, bátor.
Akkor fogadjátok el a döntésemet!
Élni megint szeretek.
De tudjátok!
Mindig itt vagytok a szívemben!
Ahogy Ti itt vagytok ha hívlak
Benneteket, mindig velem.

A holló szeme

Sápadt-bágyadt gyenge őszi fényben
Csónak halad a magány tengerében.
Lassan siklik, a vizet nem fodrozza.
Messzire megy nem jön már vissza.

A fájdalom csendje néz csak utána.
Jéggé vált a lelke, a tél fagyát várja.
A világot szikrázó hótakaró fedje,
Bánatot elrejtő fehér csoda leple.

És mire a hulló könnye mind elapad,
Itt lesz már újra az ébresztő tavasz.
Régen fényes szeme lassan megfakul.
Nézi a vizet, és csak keres céltalanul.

Aranyketrec

Barátok, rokonok, vagy csak emberek
És mondják neked, mint mindenkinek.
A falak, maguktól le nem omlanak.
Segíts! Hiszen bontanánk már a falat.

Az élet építette lassan nehéz kövekből,
Csillagfény nem szikrázik már ezekből.
Légkalapács hiába küzd, töri-zúzza,
Lelked pora hullik csak lassan a múltba.

Hiába omlanak égi robajjal sötét falak,
Ketrec zárja el tőlem a valóságodat.
A falakat ha kell apróra szét verem.
Rácsokkal nem tud mit kezdeni kezem.

Taszítanak a rácsok, a sötét rém képek,
Lassan a lelkedtől is csak én félek.
Te döntöttél, neked fáj, a te életed,
Engedd, a rácsot bearanyozzam neked.

Bányai Tamás (thomba)

Az út vége

Jócskán besötétedett már, mire felnyitotta szemét. Álmosan tekintett ki a kocsí ablakán, s abból a kevésből, amit látott a környező feketeségből, úgy ítélte, még mindig a kietlen vidéken haladnak. Kaktuszok és kígyók között. Megborzongott, mert felötlött benne, mennyire irtózik a kígyóktól.

Oldalvást fordulva Gyulára nézett.

Micsoda név! Furcsán hangzik, s még kiejteni is lehetetlen. Csak a férfi jelenlétében tudta azonosítani ezt a nevet tulajdonosával. Egyébként csak egy furcsa szó volt, amely egy különleges, nehezen elképzelhető világot takart. Számára idegen világot.

Megfájdult a feje. Talán a hirtelen ébredéstől, talán attól, hogy rosszat álmódott. A hangszórókból halkan áradó komolyzene idegesítette, mint kutyákat a fájdalmas vonyításra készítő magas hangok.

– Djula!

A megszólított férfi fiatal volt – Phyllis pontosan tudta korát – mindössze harminc éves, most mégis jóval öregebbnek látszott. Megviselt arc, karikás szemek, vérekes szemgolyó.

– Zárd el, légy szíves.

A férfi neheztelés nélkül, ráhagyóan bólintott és kikapcsolta a rádiót.

– Nem vagy még fáradt? – kérdezte a férfitől.

– Nem.

– Dehogynem! Látom rajtad.

– Mondom, hogy nem vagyok az.

– Meddig akarsz vezetni? A férfi nem válaszolt. – Egész éjszaka?

– Valószínű. De ha akarod, megállhatunk valahol.

Phyllis nem árulta el, hogy szeretné, ha megállnának. Hogy szeretne lezuhanyozni, kinyújtózkodni egy kényelmes ágyban és aludni. Sokáig aludni, mélyen, nyomasztó álmok nélkül. De nem egy motelben, idegen falak és jellegtelen bútorok között. A saját ágyában szeretett volna aludni.

S mintha csak az ágyat keresné itt az autóban, oldalvást fordulva a hátsó ülésre nézett. Ruhák, pokrócok, érthetetlen nyelvű könyvekkel megrakott sporttáska, apró konyhai eszközök, amik nem fértek el a csomagtartóban. A nélkülözhetetlen dolgok, hű társaik minden úton. Elmaradhatatlan kísérőik. Minden egyéb, lakás, szekrény, ágy városonként cserélődnek, csak ezek az apró holmik követik őket mindenhova.

Miért kellett ismét útra kelni és eljönni Houstonból? Nem mint ha különösebben megszerette volna a nyüzsgő, forgalmas és túl gyakran idegesítő nagyvárost, de a bérelt lakást kopott, szedett-vedett bútoraival már otthonának érezte.

– A kis Paulnak nagyon fogunk hiányozni.

– Néhány napig – felelt a férfi. – Aztán elfelejt bennünket.

Ismét lehunyta szemét és néma tiltakozásként ismeretségük első napjára gondolt.

Akkor kellett volna úgy kezelni, mint a többi vendéget. Udvari-
asan, mégis kellő tartózkodással. Túl voltak már a déli forgalmon, a többi alkalmazott hátul, a konyhában tartózkodott, elől csak ők ketten maradtak. A felszolgáló és a kávéját csigalassúsággal fogyasztó vendég, aki ugyan alig szólt hozzá néhány szót, erős akcentusa mégis felkeltette kíváncsiságát. A biztróba még más városból való idegen is ritkán tért be, hát még olyasvalaki, aki egyenesen egy másik kontinensről érkezett. A férfi megkérdezte tőle, meddig dolgozik. Most furcsának tűnt, akkor azonban természetesnek tetszett, hogy gondolkodás nélkül rávágja: fél kilencig. Cigarettát kotort elő retiküljéből, rágyújtott. A fejfájása csak nem akart múlni.

– Djula! Ne menjünk Los Angelesbe.

A férfi hosszú ideig hallgatott, mielőtt kimondta:

– Nem muszáj. Mehetünk máshova is.

Drága jó istenem! Ki kellene ugrani a robogó autóból, elbújni a dombok, a száraz bozót, a kaktuszok között és megvárni míg az autó a férfivel együtt eltűnik a távolban. Milyen nagyszerű, hogy oda mehetnek, ahova ő akarja! Csak visszafordulni nem lehet.

Tisztán, élesen jelent meg előtte a kép: Gyula ott áll a bisztró bejáratánál, félszeg mosollyal a szája szegletében, mint aki nem tudja hogyan bánjon a nőekkel.

– Szívesen elvinnélek sétálni, de látom rajtad, hogy fáradt vagy. Különbben is, ebben a városban lehetetlenség sétálni, a legtöbb helyen még járda sincs. Egyetlen amerikai városban sem lehet igazán sétálni. Elvinnélek egy étterembe, ahol halk zene szól, gyertya áll az asztalon és igazi, csokornyakkendős pincérek szolgálnak fel mindenféle finomságokat, de ebben a porfészekben nem ismerik a halk zenét, nincsenek pincérek, csak felszolgálólányok, és nem is lehet mást rendelni, mint hot dogot és hamburgert. Hova vigyelek hát?

– Haza. Ne vigyél soha sehova, csak haza. Nem így mondta. Azt mondta: gyere fel hozzám. Utólag, ám akkor már késő volt, megriadt, hiszen mindez úgy hangzott, mint amikor prostituáltak invitálják lakásukra a felcsípett vendéget. Tartott tőle, hogy magyarázkodnia kell, ő nem olyan és nem úgy gondolta. De Gyula nem úgy értette, s talán éppen ez volt, ami levette lábáról.

Ami ezután következett...

Gyula az első pillanattól kezdve otthonosan mozgott a parányi bérlakásban. Zenét keresett a rádióban, vacsorát készített, megterítette az asztalt, s az istenért sem engedte, hogy ő bármit is csináljon. Pihenj csak, mondta, te már dolgoztál ma éppen eleget. Ezt még otthon sem mondta neki soha senki. Anyja még csak elnézte volna, hogy iskolából vagy később munkából hazajövet leüljön a televízió elé, de Joe ezt sohasem engedte meg. Csináld a házi feladatodat, mosogass, szedd rendbe az öcsédet, takaríts, gondozd a kertet. Ez utóbbit legalább szerette is. Nem mintha az öccsével nem törődött volna szívesen, vagy éppen irtózott volna a mosástól, takarítástól, csakhogy ő maga sohasem határozhatta meg kedve

szerint, mikor melyiket végezze. Úgy érezte, akkor is muszájból kell csinálnia valamit, ha egyébként lenne kedve hozzá.

És akkor jön egy férfi – istenem, honnan is? Magyarországról? Ha tudná, hogy hol van! – és azt mondja, pihenj csak, majd én elvégzek mindent, amit kell. Királynőknek lehet ilyen nagyszerű dolguk.

És aztán később, éjszaka az ágyban. Kívánta, görcsösen kívánta, hogy öleljék, hogy megnyugvást leljen egy férfi erős, védelmet nyújtó karjaiban, ugyanakkor zavarban is volt, szégyellte magát, úgy érezte megengedhetetlen, s ki tudja milyen következményekkel járó gyengeség, ha enged ösztöneinek. Gyula azonban nem úgy viselkedett, mint aki alig várja, hogy elérje célját. Mintha magának a nemi aktusnak nem is tulajdonítana jelentőséget. Pajkoskodott, akár egy gyerek, suttogva beszélt hozzá, mintha álomba akarná ringatni szerelmeskedés helyett.

Az az éjszaka az ő éjszakája volt. Hitte, valóban szeretik. Szívvel-lélekkel, testtel és gondolattal, szeretettel és szerelemmel. Még ennél is többet jelentett, hogy úgy érezte, ebben a zavaros világban egyszerre minden a helyére került. S hogy nem csupán testi kielégülésnek tesz eleget, de valami mást, valami többet is ad. Nem tudta, mi az a más, mi az a többlet, mint amit a teste képes nyújtani, csak sejtette, hogy olyasvalami, amire a férfi már régóta vágyhatott, s amit nem talált meg addigi futó kalandjaiban.

És akkor, azon az első éjszakán ködbe vészett a kísértő múlt is. Joe, anyjának élettársa, sunyi, sóvár pillantásaival, gúnyosan és álnokul parancsoló hangjával már csak egy mesebeli gonosz manó volt, aki immár más fölött zsarnokoskodik egy másik mesében. Jó ideje már, hogy nem élt velük, de Joe láthatatlanul követte őt mindenhová, képtelen volt emléktől szabadulni. Egészen addig az éjszakáig, mikortól is ott volt neki ez az erős akcentussal beszélő bumfordi medve, ez az oly gyakran kiismerhetetlen távoli jövevény, aki hol észbontóan vidám, akár egy szeleburdi kölyök, hol meg olyan búval bélelt, mintha a világ összes bánata nehezedne a vállaira. De aki vidáman is, szomorúan is ezentúl hozzá tartozik, elfeledteti vele mindazt, ami keserű volt addigi életében.

- Van valami elképzelésed? Hova akarod, hogy költözzünk?
- Forduljunk vissza. Menjünk vissza Houstonba.

A férfi erősebben lépett a gázpedálra. Talán akaratlanul, talán így is jelezni akarta: nincs visszaút.

– Vissza nem megyünk – jelentette ki Gyula. – Mehetünk ahova csak akarod. Arizonába, Colorádóba vagy Californiába. Bárhova, csak vissza nem. Ezt jól véd az agyadba!

Phyllis újabb cigarettára gyújtott. Megnyomkodta homlokát, remélve, hogy ettől enyhül a fejfájása. Aztán letekerte egy kicsit az ablakot, bízva a friss levegőben, de az erős légáramlat szemébe csapta a füstöt, ettől könnyezni kezdett.

– Miért kellett egyáltalán eljönnünk onnan? Miért kell megint belevágni az ismeretlenbe?

A férfi nem felelt. Phyllis legszívesebben a torkának ugrott volna, hogy kikényszerítse belőle a választ.

Ismeretségük első esztendejében hat különböző városban laktak. Volt, ahol csak négy hétig. Egyetlen alkalommal sem költözött szívesen egyik helyről a másikra. Azt az első estét, éjszakát szerette volna állandósítani, azt a családias – ahogy magában elnevezte: karácsony esti – hangulatot, amely egyetlen éjszaka leforgása alatt otthonná varázsolta szűk hajlékát. Mindezidáig mégsem tiltakozott, azzal ámitva magát, hogy a férfi kettejük igazi és végleges otthonát keresi, azt a sarkát a kontinensnek, ahol zavartalanul és boldogan élhetnek majd – egymásnak. Úgy tűnt, Houstonban teljesülni fog óhaja, ebben a városban végre letelepednek egyszer s mindenkorra. Az is emellett szólt, hogy a magának való férfi megszerette, szinte gyermekévé fogadta Melanie öt éves kisfiát. Elvászthatatlan pajtások lettek, már már féltékenységet gerjesztve benne, minthogy a férfi sokszor több figyelmet fordított a gyerekekre, mint őrá. Mindamellet vagy éppen ezért, joggal gondolhatta, itt végre gyökeret vernek.

– Tudni akarom – szólt az előbbinél jóval erélyesebben Phyllis – miért kellett eljönnünk Houstonból? Azt hittem, véget ért a cigányélet.

Bánta már, hogy korábban nem volt elég határozott. A sarkára kellett volna állni, kerek-perec kijelenteni: nem és nem. Nem megyünk. Én nem megyek. Ezt nem merte kimondani attól való féltelmében, hogy magára marad. Inkább cselekedett gondolkodás nélkül, valamiféle reményteli kábulatban. Ő adta el szerény bútorzatukat, ő tett pénzzé minden nélkülözhető ingóságot.

Sajátmagának sem tudta volna megmagyarázni, ha akkor engedelmeskedett, ha akkor zokszó nélkül alávetette magát Gyula akaratának, most mi váltotta ki belőle az ellenérzést. Sírni kezdett.

A férfi meghökkent. Sejtelve sem volt, mitől törhetett el a mécses. Ösztönösen csökkentette a kocsí sebességét, mintha a gyorsaság váltotta volna ki a pityergést.

– Megbántottalak valamivel?

Phyllis szipogva válaszolt.

– Ne menjünk sehova! Djula, szépen kérlek, forduljunk vissza. Nem volt jó nekünk Houstonban? Olyan szépen éltünk.

A férfi csak félszemmel ügyelt az amúgy is kihalt, nyílegyenes útra. Figyelmét a nőre fordította. Átkarolta és magához húzta Phyllist.

– Buta vagy – mondta. – Ha mi ketten valóban szeretjük egymást, nem számít, hogy hol élünk. New Yorkban, Los Angelesben, Houstonban vagy éppen egy eldugott farmon. A környezet csak díszlet a világ színpadán. Nincs túl nagy jelentősége. A darab a színészekről válik élvezhetővé. Mindegy hol vagyunk, ha csak mi ketten számítunk.

– Mások nem jelentenek semmit? A kis Paul vagy Melanie?

A férfi visszavonta kezét a volánra, s csak idő múltán szólalt meg.

– Ne feledd, ha te nem válsz meg másoktól, előbb utóbb ők válnak meg tőled. Elhagynak vagy meghalnak, mindegy. Hidd el, mindig annak jobb, aki búcsút int. A távozonak kevésbé fáj a válás, mert hamarabb túlteheti rajta magát. A válás fájdalmát enyhíti az előtte álló út minden izgalma, érdekessége, vagy ha meghal, akkor amúgy is mindegy, kiket hagy hátra. Ha te nem lépsz és

nem távozol időben, téged hagynak árván. Önzés, jól tudom, de legalább jogos.

Phyllis egy papír zsebkendővel letörölte könnyeit. Úgy érezte, fejfájása enyhült valamelyest.

Felidézte a búcsú pillanatát. A kis Paul keservesen bögött, Melanie meg ő is sírtak, csak Gyula tűnt érzéketlennek. Türelmetlenül toporgott az autó mellett, mint aki mielőbb véget akar vetni a számára kínos jelenetnek. Phyllisben felmerült, hogy a férfi türelmetlenségét nem a kisírt szemek látványa idézte elő, hanem a tétovázás, amelytől szabadulni akart. Mekkora hülye voltam, gondolta, hiszen nem sírni kellett volna, nem búcsúzkodni, hanem határozottan kijelenteni: maradunk. Igen, akkor ott, az utolsó pillanatban Gyula megingott, s ha akkor helyén van az esze, ő dönthetett volna. De talán még nem késő kierőszakolni a végső döntést.

A távolban fények bukkantak fel, egy út menti hatalmas hirdetőtábla közeli motelre hívta fel a figyelmet.

– Fáradtak vagyunk – mondta Phyllis. – Látom rajtad is. És tanakolni sem ártana. Álljunk meg ennél a motelnál.

A férfi rábólintott.

Letértek az autópályáról. A motel és közvetlen környéke kamionsofőrök számára kialakított pihenőhely volt, ennek köszönhetőn a kies vidékhez képest jelentős forgalmat bonyolított le. Hatalmas parkolójában vagy két tucat kamion állomásozott, némelyik állandóan járó motorral. Az éttermet is kamionpilóták töltötték meg. Nevetgélve, vitatkozva, szendvicseiket fogyasztva töltötték átmeneti pihenőjüket.

A motel olcsó volt, a kamionosok igényeinek megfelelő, egyszerű, de tiszta. Puritánul berendezett szobák, mosdó, zuhanyozó és vécé a folyosók végében. Az étteremben tapasztalt nyüzsgés ellenére a motelben még akadt szabad szoba. Gyulán a szobába lépve ütközött ki a fáradtság, ruhástól vetette magát az ágyra, s szinte azonnal el is nyomta az álom.

Phyllis egy darabig nézte az alvó férfit, aztán egy hirtelen – vagy talán már érlelődő – gondolattól vezérelve papírt és tollat

halászott elő retiküljének mélyéről. Néhány sort firkantott a papírra:

„Visszamentem Houstonba. Tudom, hogy szeretsz és utánam fogsz jönni. Melanie-nál megtalálász. Várlak.”

A papírt elhelyezte a kis éjjeli szekrényen, majd lement az étterembe. Minden bátorságát összeszedve odaszólt a közelében tartózkodó kamionosokhoz.

– Megy valaki maguk közül Houstonba? Hárman is jelentkeztek.

– Elvinne valamelyikük?

Mindhárom vállalkozott, kínos helyzetbe hozva Phyllist. Szerencséjére nem neki kellett választani. Az egyik kamionsofőr, egy idősebb, pápaszemes, overallt viselő férfi feltápászkodott asztala mellől.

– Ha tényleg akar, jöhet velem kisasszony. Én már indulok is.

A másik kettő szinte irigykedve nézett társuk és az őt követő vöröshajú, huszonvalahány éves, kimondottan szépnek talált nő után.

Melanie-nak álmatlan éjszakája volt. Szomszédainak távozása nem hagyta nyugodni. Nem úgy, mint néhány éve, amikor férje hagyta őt magára a gyerekekkel. Akkor megkönnyebbülést érzett, mert torkig volt már a férfi botrányaival, iszákosságával, rendőrségi és nőügyeivel. A fiával és vele szemben tanúsított durvaságával. Tudta, hogy nehéz lesz egyedül egy gyerekekkel, nehéz, de sokkal elviselhetőbb.

Másodállást vállalt, hogy fizetni tudja a szép summára rúgó óvodai költségeket. Csupán az szomorította, hogy így még kevesebb időt tud tölteni fiával. A két helyen fárasztó munkát végzett, szórakozásra, barátokra vagy kapcsolatteremtésre egyetlen perce sem maradt. Eleinte új szomszédait is tartózkodással fogadta, nem kereste társaságukat, ámde Paul fia gyorsan megbarátkozott az idegen férfivel, aki szívesen játszadozott a gyerekekkel. A fiú nagyokat nevetett a férfi sokszor érthetetlen akcentusán, amit kiszínezve igyekezett is utánozni, mindkettejük mulatságára. Phyllis is

gyakran volt segítségére, nem tartott sokáig, hogy megkedveljék egymást.

S egyszer, amikor Gyula éppen nevetgélve hancúrozott fiával, azon kapta magát, hogy más szemmel tekint a férfire. Megmagyarázhatatlan vágyakozással. Kísérletezve sem tudta volna eldönteni, az anya vagy a nő ösztöne támadt fel benne. A vágyott apát látta a szomszéd férfiben vagy az évek óta kielégítetlen szerelmi éhség kapott lábra?

Érzelmait igyekezett palástolni, hiszen idővel Phyllist is megszerette, úgy tekintett rá, mintha édestestvére lenne. Egy napon mégis bekövetkezett az, amit lelke mélyén kívánt, s amitől ugyanakkor tartott is.

Egyedül volt otthon ritka szabadnapjainak egyikén. Phyllis dolgozott, és Gyula, nem tudván, hogy Paul még nem tért haza az óvodából, bekopogott hozzá. A többi jött magától, elemi természetességgel, félrerúgva megfontolást és szemérmet, szavak nélkül az ösztön parancsára hagyatkozva. Nem számolt az esetleges következményekkel, nem gondolt a jövőre, csak a perc adta lehetőséget használta ki maradéktalanul. Mégis fájdalmat okozott neki, amikor a férfi kijelentette: a törtéteknek nem lesz, nem lehet folytatása.

– Én egy csavargó vagyok – mondta Gyula afféle magyarázat gyanánt. – Egy feleséget és egy gyereket már magam mögött hagytam. Nem akartak velem tartani, nekem azonban muszáj volt eljönnöm Magyarországról. Ne értsd félre, nem valami büntett miatt, nem a törvény elől menekültem, csak hajtott a vágy, megismerni az egész világot vagy annyit belőle, amennyire lehetőségem adódik. Nyugtalanul hajt a vérem, nem tudok sokáig leragadni egy helyen. Mondhatnám, illetve kérhetném, hogy jöjj velem új utakra, csakhogy ez felelőtlenység lenne tőlem, főleg Paullal szemben. Na és itt van Phyllis. Talán nem szeretem tántoríthatatlan, ragaszkodó szerelemmel, de szeretem a magam módján. És társra még nekem is szükségem van. Olyan társra, aki önként, kötelezettség nélkül jön velem bárhova. Aki nem akar eltéríteni a szándékaimtól, s akivel nem jelentünk terhet egymás számára. Ezek

után talán nem kell mondanom, aljasság volt részemről, Phyllis--szel, veled szemben is, hogy nem uralkodtam az ösztöneimen. De megtörtént, visszacsinálni már nem lehet. Próbáld azonban megérteni: folytatása nem lesz. Nem lehet!

És Melanie megpróbált, a külső szemlélő számára nem is sikertelenül, úgy viselkedni, mintha valóban mi sem történt volna. Lelke mélyén mégis reménykedett valamiféle csodában, minek folytán a férfit újból megszerezheti magának. Valahogy úgy, hogy Phyllis is megmaradjon legjobb barátjának, elvégre nem tekintette őt vetélytársának, és valójában nem állt szándékában elhódítani tőle Gyulát. Magának sem vallotta be, de még azzal is megelégedett volna, ha akár titokban, akár nyíltan megoszthatja vele a férfit.

Amikor megtudta, hogy Phyllis és Gyula Los Angelesbe készülnek, egész éjszaka sírt. Rájött, hogy minden reménykedése hiábavaló. Ezt az átkozott magyart senki sem téríti el szándékaitól, meggy megállás nélkül, az isten sem tudja hova, talán saját pusztulásába. Vagy egyszerűen csak menekül mindenhonnan, saját maga elől is, hogy sehol se tehessen több kárt, mint amennyit már eddig okozott.

A fiára gondolt, akinek talán még nála is jobban fog hiányozni a férfi, s aki úgy csüngött rajta, olyan szeretettel, mintha az apjára akaszkodna. Készülődésüknek ő is szemtanúja volt, de azt már nem tudta felfogni ésszel, hogy erről az útról nem lesz visszatérés. Sírn persze sírt, hiszen még néhány napra sem szívesen vált meg újdonsült és megszeretett barátjától.

Ugyancsak hajnalodott már, mire Melaniet végre legyűrte az álmom. A csöngetésre hirtelen riadt fel. Pongyolát kapott magára, kábultan lépett az ajtóhoz. El nem tudta képzelni, ki lehet a korai látogató. Megdöbbenésére Phyllisszel találta magát szemközt.

– Ott hagytam valahol San Antonio és El Paso között egy motelban – magyarázkodott Phyllis. – Egy kamionnal jöttem vissza. Elegem van a vándoréletből. Otthont és családot szeretnék. Eddig zokszó nélkül követtem Djulát mindenhova, de nem csinálom tovább. Ha legalább annyira szeret, mint én őt, akkor ő is vissza

fog térni. Neki ugyanúgy szüksége van rám, mint nekem őrá. Meglásd, délután már itt lesz.

Melanie tágra nyílt szemekkel hallgatta. Legszívesebben rá-
üvöltött volna: te szerencsétlen örült! Rohanj vissza hozzá és
örülj, hogy megtaláltad a boldogságodat. De nem szólt egy szót
sem. Lehorgasztva fejét akarta eltitkolni az elégtételt, amit érzett.
Miként azok az emberek, akiket kétes megelégedéssel tölt el, hogy
nem csak velük gonoszkodik az élet.

Aztán félreállt az ajtóból, mint aki szavak nélkül mutatja: ott-
hont, családot akartál, kerülj hát beljebb, legyen ez az otthonod,
legyünk egy család.

Bodó Csiba Gizella (csigi)

Szórja aranyporként...

Emlékszem a szappan
Jó illatára, amikor
Friss hideg vízben
Megmostad magad.
Napon szárított
Lenvászon kendővel
Szárítgattad illatos hajad.
Mára eltűntek a szappanok,
A hajnalok nem a
Forrásnál találnek,
Lavór helyett a kád szélén tusfürdők,
Kellékei a rohanásnak.
A verandán ruhában
Puha házi kenyér,
Milyen jól esett a friss tej,
Ma egy kávét iszol állva,
Menned kell! Menned kell!
Félszázad képei
Villannak fel, mintha
Nem is a miénk volna,
Így karácsony előtt
Emlékeztetnek arra a voltra,
Ami ifjúságunk
Illatait, szirmait
Szórja aranyporként
Az adventi csokorra!

Menedék kérő

Nem jártam sohasem rongyosan,
S azt sem mondhatom,
Hogy gyakran éheztem nagyon.
Fegyverek előtt nem kellett menekülnöm,
Árok partokon fücsomóra ülnöm,
Kitapogatni kezemmel vakon
Félre hajított kenyér maradékot.
A szomorú fűznek meggyónhatom;
Úgy ülök mint gazdátlan állat
Akik mind simogatásra várnak
Koldus szeménél szomorúbban
Lelkem vakaróddzik a porban,
Pedig mondhatnám gazdag vagyok,
De Hozzád nem juthatok
Ha zörgetésre nem emelem kezem,
Kilincsed nem ragadom meg görcsösen.
Mosdass meg kérlek, törölj szárazra
Takaród kicsit rajtam hagyva,
Aludnék éberen mint a macska,
Dorombolnék hálásan szeretve,
Érezném Uram jó meleg teste
Befogad nem egy éjszakára,
Nála finom meleg a kályha,
S soha többé nem kell félnem,
Hisz nincs már semmire szükségem
Csak egyetlen simogatásra,
S hogy megnyugtasson: – itt a helyed mellettem!
– Én már ezerszer megtettem
Tárva vagy résnyire hagyva az ajtót,
Vártam hívőt és csavargót,

De csak kevés látja és tér be
E számtalan dimenziójú térbe,
Mi meg volt már ígérve – sok ezer éve –
Amikor kigondolatlan gondolatokban
Nektek még csak a „Mennydörgés” voltam!

Bombicz Mónika *(Francesca3)*

áhítatlan

(semmi, semmi áhítat
a szürkeség átítat)
nézd, valami különösség
mézes-fanyar keserűség
valami érthetetlen
valami minekazegész
de csakazértis
(semmi, semmi áhítat
a szürkeség átítat)
október aranya
zizzenve (v)illan el
s némán neszezve
kúszik ránk
karcos köddel
a november
(semmi, semmi áhítat
a szürkeség átítat)

valami különösség
valami vad varázs
bársonyos
szilánkos fájdalom
valami tétova
vágyakozás
az elveszettnek hitt
jövő után
valami rezdülő
nyugalom
hogyanapnyugaton
táltos felhők mögött
a Kapun túl
ott izzik a titok
(hol tán az
áhítat majd
végleg átítat)

szemeid sugárútjai

(Teljesség Káprázata
Teljesség Tűz-ritmusa
sebek suhogó hava
sebek zuhogó zaja)

szembogaradból
sugárutak futnak
a világmindenségben
lélek-Teljesség-hidak
Itt van és Most
semmi más
alig látlak
szétfutó utaidon
sziklák
súlyosak a vágyak
brokátrongyaim
cipelem-hurcolom
szövetéből
emberek
szavak
megnemélt csodák
hullanak

szívedben dobogok
homlokodon lobogok
fénynyilaidtól éledek

szembogaradból
sugárutak futnak
a világmindenségben
lélek-Teljesség-hidak
Itt van és Most
semmi más
alig látlak
szétfutó utaidon
sziklák
súlyosak a vágyak

torkomból Csend-vér bugyog
karodból Csend zúg-dobog
hadd legyenek
örök dalod

A Gránás királya

battyogsz le a dombon
a létrát tologatod
móni, szedd a cseresznyét
az erdőbe ne menj
surrognak a tolvajok

borocskád szüresölöd
a gombapörkölt hű, de jó
a szomszédokkal mi újság
Dezső, micsoda kancsó ez
valami őskori lelet
a cukrom már megint magas
igyunk hát még egy kávécskát
sose lesz nyugdíjad, te gyerek
az én időmben persze
mint az igáslovak
jaj, dehogy értitek ti ezt

battyogsz le a dombon
a létrát tologatod
móni, szedd a cseresznyét
az erdőbe ne menj
surrognak a tolvajok

így látlak, ez volt az a nap
mert éreztem
s elmentünk Tehozzád
egy héttel Az előtt

Dezső, a Gránás királya
az én halhatatlan apám

kezdetben vala

kezdetben vala a semmi
jött egy picinyke sejt
majd a mindennel való
mákonyság egység
s a puha burokból
valami meleg közelség

majd a bódult bucskázás
a bizonytalan földi létbe
s jött az „én és a világ, jaj
nincs határ”, majd
„ó, én vagyok én!”
aztán a mágikus képzelet
ártatlan, gyermeki döbbenet
a messzeség, a sok titok

és eljött jaj, az ébredés
a felnőttlét szúrós,
szürke, szögletes kora
menekülés borba
mámorba, álmokba

s hogyan tovább
azt kérded testvérem
tán illanni hagyni

már az illúziókat?
nem kergetni
tovább káprázatosokat
varázsban nem hinni
soha, soha már?

kezdetben vala a semmi
majd a Kuszaság
karcos illata
s a Szerelem bűvös íze
ó, bárcsak még egyszer
az ártatlan mágia!

hogyan tovább,
azt kérded
előre, többre, felfelé
az Égbe törve
varázsra várva
a reménytelenségben is
embernek maradva

többet nem tudok
barátom
többet nem tudok

napzuhogás

fagyos félelmeink
folyóba hullottak
szélben szirmok szitálnak
Fényforrongás-tündöklés
Napzuhogás-izzás-ragyogás!
Élessz, teremts újjá!
fából szakított testem
felhőből tépett lelkem
fűből font képzeletem
mákonyos mandaláim
szerelmes lelkeim
szirmok szitálnak a szélben
fagyos félelmeink
folyóba hullottak
Áldott Fény, Nap, Tavasz
Forrongás, Tündöklés
Zuhogás, Izzás, Ragyogás
Te ments meg minket!

Bódog Zsolt (Joelty)

Csillagos ég

Álmosan nyújtózik a nap sugara,
nem hivalkodón, a hajnal didereg.
Mért tagadnám, 'mit régóta viselek,
ha gondot űz bennem a látvány maga?

Mint egy láthatatlan játékos, a szél
labdázik, most fáradt levelek között.
A szegény vad még alig rejtőzködött,
s tisztáson már csillog a reggeli dér.

Mondd, megtudod-e a valót festeni,
ha nincs minden ágon egy színes madár,
s másoknak így, hát akarsz-e tetszeni?

Mert az akarat a legnagyobb tanár,
de hidd el, sosincs késő elkezdni,
adj esélyt, s a csillagos ég a határ.

Szeptemberi ragyogás

Márványtengerbe mártózik az éj,
hajnali ködpárnán ejtőz a csend.
Hétköznapot feledtető ragály,
nem ábránd, éld meg s lásd, hogy mit jelent.
Lelkedbe szökik, megfoghatatlan,
s édes desszertté válik az a perc,
mert az érzés bennünk szakadatlan,
a nap ragyog, van remény és van mersz.

Bujdosó Péter (Profogus)

0:08

időben érkeztem
a valóságba meg
na meg
jött velem a hideg
de velem vacogsz
így szép álmom lesz
annyira szép amennyire lehet

nyolc percet késtem
az egyik álmomról
ahol
veled randizom
gyűlölni fogsz
így rémalom lesz
de legalább hamar felkelek

Cseh Angéla (pumibu)

Annyi történt csak...

...annyi történt csak,
hogy megláttalak...
aztán a jelenbe tenyerelt
a múlt.

Eltűntél.
...még mielőtt lehattél volna...

...annyi történt csak,
hogy hittelek,
aztán a fehér fellegek felett
sápadt angyalok vértelen ajkakkal
gödröt ástak...

...annyi történt csak,
hogy belestem ablakodon,
gyúrt lepedőn,
közös ágyban pihensz,
de külön vánkoson...

...annyi történt csak,
hogy a földre zuhantam.
Ismerős vidékre jutottam.

Tudod szívem, simára koptak már
a tétovák talpai alatt a hétköznapiak
göröngyös útjai.
Járd hát a tétovák sima útját!

De a reménytelenséget okádó napok
hasítják majd társas magányod tükrét.

Én még várok...
Arra, ki örök álmok halálos bizonytalanságában ölel
a színfalak előtt.
S nem mögötte...

Csengődi Péter (csega)

Ugyanabba a folyóba, kétszer

I.

Nem merek odamenni,
megüzenem gondolattal,
hogy közeledjen.

Nem mer idejönni,
megüzeni gondolattal,
hogy közeledjek.

Nem történik semmi.

II.

Ha nem megyek oda hozzá,
mondják a barátaim,
nincs esélyem.

Odamegyek hozzá,
mondja a lány,
nincs esélyem.

Ma is tanultam valamit.

De vajon mit?

A sör végzete

Gyere hozzám KOZEL, hagy áruljam el,
nem KŐBÁNYÁN születtem, nem ott nőttem fel.

A pletyka terjed,
hogy ami erjed,
annak megiszom a levét,
(és) SOPRONtól KARLOVACig,
BORSODtól OTTAKRINGig
félik majd utódaim nevét

Pedig badarság ez is, egy szép nagy adag,
csak jó sört iszom, aztán ami marad.
Megvallom, az alkohol rontja az épségem,
mert ha részegen hazatévelygek, elver a szépségem.
De nem haragszom rá, nem gonosz a drágám,
ő is csak egy házi érlelésű SÁRKÁNY.

A GUINNESS rekordom húsz csapolt korsó,
nem sörhas ez rajtam, hanem bulihordó.
Fizetéskor a prémiumom a kocsmában költöm,
nem _iszom_ a sört, csupán áttöltöm.
Ha csak pár tallérom van, TALLÉROSt veszek,
ha zárva a kocsmá, (O.o) TIKETTES leszek.
Az ajtóban toporgok, mikor nyit a söntés,
a pultos tölt, és kezdődhet az öntés.

[Egy korsó hideg sörhöz:]
A te nedved az, amit a testem óhajt,
párás tekintet tükröződik rólad.
Érezem, hogy nedvesedsz, ha hozzád érek,
ne haragudj, kérlek, ha a fenekedre nézek.
Öblös test, kerek száj, erre izgulok,
ne habozz, csússz, irány a mély/torok!

Elavult város

Kiveszem egy perce a fülhallgatókat,
hagyom hogy belémigya magát
az elavult város zenéje,
ahogy a kereplő teherautók ritmusára
szólózik a nyikorgó villamos,
és vén koldus vokálozik
egy korhadó fapadon.

Elavult város Budapest,
megőrzi a nyomod
a lehullott vakolatban,
a járdákra mosott sárban,
tenyered, ahogy a piszkos falnak dölve
akaratlanul megtisztogatod.

Elavult város ez a Budapest,
és keresztül vágja egy zöld folyam,
beteg a Duna, penészes, fekélyes,
urbánus szemét karistolja az alját.

Omlásveszélyt jelző szalagok,
kátyúk, vizeletszagú aluljárók,
Budapest elavult város.
Mint röghegyek, kiemelkedtek a házak,
és az idő tömzsi ujjjaival
morzsolgatja zavartalanul.
Levesz egy-egy darabot,
és a törmeléket
kögalambok elé szórja.

Rongytörlés

*„de ez már olyan távoli
mint az a rövid mozdulat
ahogy a törőrongyot
a polcon hagyod”
– Kókai János –*

(Elképzelem, hogy)
Már szinte mindent leselejteztél,
amihez valami közöm volt.
A szárított rózsákat már aznap kukába vágta,
hogy összevesztünk,
a pólóddal, amit utoljára simítottam rajta,
már csak port törölsz,
és megannyi apróság esett ügyetlen
mozdulatok áldozatául.
Egy dísz tárgy maradt csak a szekrény közepén,
amit még külföldről hoztam neked,
annyira beleivódott a nappali hangulatába,
hogy hiába léptél be s ki milliószor az ajtón,
észrevétlen maradt az évek során,
azzal, hogy pont szem előtt volt.
Épp azt a polcot takarítottad,
és mikor a kezed alá került,
furcsa érzések fogtak el.
Levetted, és leültél egy fotelba,
hogy átgondold őket.
Közben a koszos rongy úgy állt a helyén,
mintha azt kaptad volna tőlem emlékbe.

Ünnepi hangulat

Csak egy helyben állt,
belélegezte a hangulatot,
a karácsonyfa díszei
arcára szórták
a fény szilánkjait,
kitalálást játszott
az aranyszínű szalaggal
átkötött csomagokkal,
érezte a fenyő
és a friss kalács illatát.

Közben az erős szél sürgette,
ideje tovább indulni,
de csak állt egy helyben,
bámulta a díszes kirakatot,
mint egy mesekönyv borítóját.

Nem volt annyi pénze,
hogy ünnepet vehessen magának,
de ma,
talán ma
valóra válnak a mesék is.

Kidobta a műanyag tányért,
amiben ingyen levest kapott,
zsebébe dugta a kezét,
a balban egy gyufásskatulya volt,
a másikban meg épp csak
egy doboz cigaretta ára,
a bolt felé indult,
elképzelte az első slukkot,
a füst aromáját,
ahogy a légutait karcolja.

– Gyufát tessék!
– kiáltott mellette
vékony hangon egy kislány.

Odaadta az összes pénzét
egyetlen doboz gyufáért,
hátha a mesék,
bizonyos mesék
ma mégsem válnak valóra.

Dobrosi Andrea (merino)

Végtelen történetek

...és megrezegnek, mint búzakalászhók,
vibrál a hangszál, fölöttem porszemek,
no te szomszéd, de jó, hogy látlak megint,
hogy sokáig éljek, szádban szó leszek.

...de gabonatóbla terméstől roskad,
most is érzem, mint naphosszat rám pereg,
már tudhatnám, ez van, ha találkozunk,
egymásba folynak újabb történetek.

...így legalább lassul bennem rohanás,
mert nehezen hallgatsz az intelemre,
a „sietek”, „mennem kell” hatástalan,
napom te sosem fested színtelenre.

...ha kihalnának belőled hormonok,
és génjeid, mint a kicsorbult kés-él,
már-már szánnám a tegnap emlékeit,
hogy hallgatásomról sajnos lekéstél...

A fa monológja

Földhöz ragadtam. Közel a patakhöz,
én az őrző, hol csillámfodor lakkoz
habjával követ, hol halak mintáznak
vizet tükörcseppeken. Megköt lábam,
karjaim az eget, magasat tűrik,
odalátnak, s belül megöl az úr itt.
Hajam magányt zizeg, míg az emberek
ölbe futnak. Csak mondják, a Föld kerek,
meg nem tapasztalom. Én el nem megyek,
itt tart Nap, Hold, tavasz, nyár, ősz és telek,
vigyázom az ösvényre túrt kavicsot,
bokrot, virágot, fűvet, mit szél befog,
s a parton ágaskodó társaimmal
visszhangunk kel. Ránk szavazott a csízdal.

Napok

Sápadó a hajnal arca,
virrad. Jön az örökös hajsza,
a meglett civódás megint.
Köztünk a levegő meging,

rezzen, cirógatni próbál.
Ránézek, fordulok, s a váll
egy rántásnyit hátracsusszan.
Vár, mint fogkrém a tubusban.

A kávéskanalat ha majd
megfogom, tán előbbre hajt.
De addig még az éjszaka
dorombol rajtam, a laza

másnap itt, hogy megérkezett,
kezet rázna velem, kezét,
ám odúm, az ágy marasztal.
Tegnapot pereg rám a fal,

én hagyom. De int a reggel.
Hiába bújok, ő meglel.
Horoszkópom is megmondta,
eljön, pizskál Nap dorongja.

Kinyitottam a fiókot...

Kinyitottam a fiókot,
felgyülemlett benne múltam,
a kacaton csak kacagok,
nyitottam és kinyitottam.

A megosztott lom váralap
lehet, hát piacra dobom,
csak végül meg ne bántsalak,
hogy mi nem kell, rád hagyom.

Tudod mit? Tőzsdére viszem,
a faláda úgyis dugig,
lehet, bukom a bizniszen,
de egyszer mindenki bukik.

Azért valami megmarad,
mert kivettem a lényeket,
mindig lesz egy lélekdarab,
amellyel jövőt építek.

Dr. Dávid József (csitesz)

a pávián pipája

ülök a ketrecben. jó az idő.
kint izzó napsütés, idebent,
a fejem fölött napfénytető.
egyik kezemmel vakarom fejemet,
mint egy bölcs titán.
másik kezemben nagyapámtól örökölt
meggyfa pipám.
száll a dohányfüst, kavarognak a gondolatok.
honnan jöttem én, mivégre, és ki is vagyok?
a kérdést megválaszolni segít sok haver.
Kant, Hegel, Vivaldi, és Varnus Xaver.
lelki szemeim előtt Herodotosz, Platon
Descartes, és más bölcs sorok.
orromban poros könyvek illata,
szájamban gyümölcs ízű magyar borok.
s amíg a világ dolgain így elmélkedem,
fél szemmel a ketrec túloldalát szemlélgetem.
furcsa pofákat mutató idétlen családapák.
tizenéves csitrinek kinézni akaró
bulémiás családanyák.
főtt kukoricát majszóló sőrhas pocakok,
műanyag pohár sörbe mereven bámuló
sötét kobakok.
fűrészpör ízű hamburgert majszóló
hájas tinédzserek.
a jövő iránt őszintén érdeklődő
lelkes gyerekek.
vihorásznak, mutogatnak, ugrándoznak,

mint sok hülye majom.
legyen ez az ő gondjuk,
de most nem ez az én legfőbb bajom.
a kellemes dohányfüstben eszmém,
hogyan kell egy új koncepció:
az emberek nélkül mennyivel
eredményesebb lenne az evolúció!

élet a halál soron

itt nem percekben mérjük az időt.
cseppekben folyik belénk a lélek.
a flakonokból pusztító vegyszer buggyan elő,
mely belül rombol mindent. jót, rosszat, ezért
értékeljük a múltat, mert ki tudja, mit hoz a jövő?
ülünk a székekben. mint megannyi halálraítélt.
ha itt lennétek, kidobnátok az összes valóság show-t,
mert itt ténylegesen a lét a tét.
telik a csepp-idő, folyik a beszélgetés.
kinek, mi a baja, mennyire jó az orvos,
és hány forintot ér a sebész kés.
meg szó kerül még családról, jó-e a termés,
és hogy mi a legújabb divat.
a nagyszájú nővérek évődnek a székekben ülőkkel,
mert érzik, itt csak mosolyogva szabad.
ülünk a halál soron, és jól elvagyunk.
mert tudjuk, nem nekünk találták ki a jövőt,
de hisszük, hogy a jövőbe vezet az utunk.

Kharónra várva

Állok a folyó partján.
Eljött az idő.
Mögöttem egy napfényes múlt,
előttem a sötét jövő.
A Sors úgy döntött, nekem harangoztak.
A Lélek harangja kong.
Csak miért ily korán? Ez a nagy-nagy gond.
Várom a Révészt, ki értem háborgó
hullámokon keresztül evez.
Szemgödreiben mély sötétség,
ezekkel legföljebb a semmivel szemez.
Víjjogó madarak vájják csőrükkel a sziklák oldalát.
Jelzik az errejáróknak, hogy mi vár rájuk odaát.
Piszkos felhők dörögnek,
gonosz villámok hasítják ketté az eget.
Nem nagy pukkanás!
hallgattam kemény rockot az életben eleget.
Zsebemben jó obolus. A viteldíj, hogy
engem a Csónakos a halál Birodalmába átvigyen.
Mondjuk, csinálhatná ezt társadalmi munkában,
nem pénzért, irigyen.
Szóval, állok a folyó partján.
A túlparton vár rám egy Kaszás koma.
Én menni nem akarok, de mennem kell oda.
Tudom én, hogy e verdikt ellen
fellebbezésnek helye nincs.
De a zsebemben ott a helyjegyre szóló kincs.
Körülnézek, és hopp! A közelben egy fogadó.
Egy ilyen eltékozolt léleknek,
mint én, miért ne lenne jó?
Betérek, és látom, hogy pénzem erejéig
itt jól mehet sorom.

Van szép csapos lány, és ihatom édes borom.
Kharón meg várhat rám, míg pénzem elverem.
Azután eldöntheti, hogy ezen a parton hagy,
vagy vállalja, hogy ingyen átvigyen.

Úton (re-soman)

„Enyém most mind a négy égtáj,”
elhagytam Pestet, és Budát,
fáj ez a küzdelmes földi lét, mert
nem tudom lábamról lerázni ezt a harapós kutyát.

Félelmetes villámok felé haladok,
arcomat hasítják halálos elemek,
csupasz mellem az Ég felé fordítom,
így töltök fel egy féltucat Duracell elemet.

Nem sajnálom magam, hiszen
Cyranóként állon vágom magam, ha kell,
ész nélkül nyomom padlóig a gázt, bízva,
hogy a kanyar után trafipax, és
nem a gondolatrendőrség jön el.

a szépet szeretők háza

ha elhagyott a kedvesed,
és lelked en a sötét múltnak árnya,
ne könnyezz, jer velem,
mert vár a szépet szeretők háza.

ha elveszett a munkád,
és ezt üres zsebed bánja,
ne csüggedj, bízzál a jövőben,
mert vár a szépet szeretők háza.

ha testedet ott, legbelül
éhes féreg foga rágja,
meglátod, hogy győzni fogsz,
mert vár a szépet szeretők háza.

ha a világ összedölni is látszik
és megcsúful az értelemnek bája,
lesznek még jól írni tudók,
mert áll a szépet szeretők háza!

Egry Artúr (*Egryartur*)

Nyúl vacsorára

(*Haikuk*)

szabadság

tánc a pénz körül
valóság kettős képe
a káosz csupán

humanizmus

istenből szatócs
laza kóser háború
barbár és édes

rituálé

fontos a préda
ahogy ömlik a nyálunk
zavarba ejtő

liberalizmus

az emberevés
pusztán jó szakácskönyv és
ízlés kérdése

Fazekas Miklós (mickey48)

A Csend birodalma

Kezdetben vala az Úr,
S hogy mire gondolt,
Az titok – változatlanul.
Mély sötétségben alatta
Terült el a Csend birodalma.

Nem lévén még a Nap,
Fények nem hullanak
Alá az égből, s a légből
Nem hordoz dallamot a szél,
Az élet a Földön még alig él.

Ekkor történt, hogy az éjben
Egy halk dallam kélt a szélben,
S egy fiú született – megteremtetett.
És hetednapra megszólalt egy kismadár:
Érzed az illatot? Jöjj Ádám – Éva vár...

Ekkor egy fénysugár tört át az éjszakán,
Bíbor koszorú csillant Éva gyöngy-haján.
Ádám ily gyönyörűt még sosem látott,
Önfeledten ölelte magához a világot,
S megszólaltak a hangok,
S megszülettek a virágok.

Volt egy nyár

Mit titkol a szív?
Miért nem felejt az agy?
Miért van az, hogy szívemben,
s fejemben örökre benne vagy?

Távol vagy tőlem,
s egyre távolodsz,
időn és téren mégis
fényként átragyogsz.

Régi szerelem – még most is,
mint tenger, simogat,
s mint a part meleg homokját,
érezem arcomon arcodat.

De régen volt már –
De kár, hogy elmúlt, Istenem!
Hogyan sikerült egy apró homokszemből
ekkorra várat építenem?

Rég nem vagy már,
de emléked úgy ölel,
sokszor álmomban úgy érzem,
hogy sohasem enged el;

Soha nem enged el,
nem enged feledni.
Én azt hiszem, hogy többet
soha nem tudok szeretni.

De ha mégis egyszer ...
Most még biztosan nem.
Talán, ha elmúlik az érzés,
s vele az Életem;

Távoli hófödte hegycsúcsok
hidegét érzem szívemben –
Egy forró tűzhányó kellene,
hogy a hideg jég engedjen.

Mint messzi kékséget,
oly tisztán látom arcodat,
pedig Te nem vagy már,
ez csak egy átkozott, kínzó gondolat.

Miért nem sikerül
ezt az arcot örökre felednem?
Miért kellett pont Téged
meglátnom, s szeretnem?

Volt egy Nyár, egy boldog Nyár,
vagy nem is volt, csak álmodom?
De akkor ki van azon a képen
a szívemben, a lelkemben, s az asztalomon?

Egy hideg téli szonett

Alkonyattájt indulok el utamon,
sötét kísérem a szomorú magány.
Süvítő hideg szél fut át a havon,
jégpáncél ül a hattyúk csodás taván.

Más most a világ ebben a pagonyban,
az élet mind meleg vackába búvik.
Lassú itt a tél a fenyves vadonban,
Az idő is ólomlábakon kúszik.

De él reménye az ifjú tavasznak,
szívet melenget a fényes kikelet,
S apró lelkekben források fakadnak.

A tél úgysem lehet örök, tiszta ég
követi csodás tavaszunk lábnyomát,
s lassan felolvad majd a tavon a jég.

A sziget

Egy gyönyörű álom – Mallorca álma,
hol ifjúságom újra visszatért –
egy gyönyörű álom – életem álma,
mely mindig is bennem élt.

Ha nem láttad, nem tudhatod,
a bűvöletet érezni kell –
egy kedves tündér elvarázsol,
és soha nem felejtet el.

Ezer varázs, a szél, a tenger,
s a napsütés – mind téged simogat.
Ébren álmodik az ember
valóságból tündérálmokat...

Szonett lányra és rózsára

Elcsitul a tenger, felragyog az ég.
Ruhája hínárból szőtt selyemcsoda,
amikor a lány a sziklás partra lép.
Mélység rejteke különös otthona.

A rózsza egy kertben nyílik, mint festmény,
Soha nem látta még a lányt, de titka
szépsége – oly megkapó holdas estén –,
holdsugárból szőtt pókfonál kalitka.

S a lány sétára indul éji fényben,
egy ellenállhatatlan illat hívja
ismeretlen vágyakkal szép szívében,

A rózsailleszt – mint szerelmes csapda,
egyre csak csalja, csalogatja, a lány
észre sem veszi, s a kalitka rabja.

fényesi Tóth János (fényesi)

Csak úgy

vigyen magával a cicomás szobák hamissága,
porszemek fergetege déli napfürdőben!
Vagy csak úgy beletenyeregni a semmi képébe,
s nézni, mint bukdácsol át létünk peremén
a világnézeti különbözőség. Vegyen ölébe a
kétségbeesés démona egy betegre nehezült
éjszakán, s vigyen magával, hol nincs már
hatalma a holtak emlékének, sem csillogó
szárnyverdesésének holmi féktelen, de boldognak
hitt valaminek a szavak műtermében. Vagy
csak úgy lebegnék, ahogy szép öregasszony
felett múlt századok levendula szabadsága,
sétálóbotos parfé egy földig hajolt csillag
szégyenlős fényében. Veszni is vesznék, ahogy
beázott pincék penészlelkében vesznek félelmükben
az egymás hegyére tornyosult, megtépázott
intelmek a szabadról, rosszról, mert nincs, nincs
helyük már ebben a világtalan világban.
Csak úgy, mert csak úgy van minden.

Jézus utolsó éjszakája

Csak példabeszéd, ahogy elgurul, eldől, lesöpör, majd
összezavar mindent az a valami bennem. Poharam széle
fénykarika a Hold körül, üvöltésem vedlő farkas surrogó
lépte az avaron, és nem tudom helyére rakni, odailleszteni,
már veritékem tapasztja, vérem áztatja, sikolyom tisztítja,
de mind csak mezítelen Fiú vinnyogása. Atya szemével
látok, megszenyedetlen kenyér morzsáival dobálózom,
keresztelek zavaros vízben, és leülök minden kufár asztalához.
Ott ülök minden utolsó vacsora áldásában, magam vagyok
a korbács karma mi belém hasít. Én vagyok a bűzös nyomorúság!
Városok nyirkos utcáin velem fut időtlen versenyt a remény.
Gyolcsom szemfedő, pillantásom üdvözülés. Anyám ne higgy
a hozzád érkező hírnöknek! Sosem éltem, sosem haltam.
Én vagyok.

Rejtőzködő magam

Láttam magam, ahogy még senki. Mit gondoltak,
vagy hittek rólam mások, dermedt viaszfüzér sorsom
oldatlan pergamenjén. Dőltem anyám vállának, de
nem éreztem súlyát, s mint jel után bókászó istentelen,
de jámbor, lassan belefulladok a józanság nyomorúságába.

Van az

Van az a fény, mint gyermekben a
az oktalanság, sápadt is, mint akasztás napján
a fakuló élet-arc. De van. Van az a szín, amolyan májusi
vöröslő fák kéményeibe hasító szakadt brokát,
kegyhelynyi menedék, innen nézve ráborul lassan minden
apró semmiségre, ami emberi. Innen nézve van az az utca
is, ahol jártam egykor esők utáni kábán lélegző köveken,
kerülgettem az indokokat, a lélek és a kutyák ürülékét.
Van az a nincsen. Mert itt a semmire kelők nemzedéke
hortyog fáradt álmában, nem gondol nyárra, nem ismeri
a tavaszt. Nem ízleli a jó borok harmatát, verejtékkal
ölelkezik, sötétséggel takarózik, templomtoronynak
odabiccent még, de nem tudni miért. Mintha örök tél
nyúzná, tépné apró harag-percekké a megbékélés
jézusi leplét. Van az a valami, mint gyermekben a
tudni vágyás ártatlansága, kérdése a miérteknek,
sírása a láz gyengeségének, apró kézfején a cirógató
májusi vöröslő brokát fénynek, ahogy kócoszá gyúrt
arcával kimosolyog ebbe a gyalázatosan hamis világba.

Kutakodás az örökkévalóság után

Keressünk még egy aprót zsebünkben!
Az elveszett sóhajok után még ott
vannak kármin köpönyeges istenek,
egy lyukas labda, a szomszéd lány,
és apánk zakóban a kocsmában,
ahogy issza, a semmi élet füstje
mögött könnyes a csapos szeme.
Nézzük a lassan csoszogó, bíbortestű
váratlan percekét, lássuk a határ
végtelen természetrajzát, ahol
fest az ég, mázol a szél, illeszt formát
árnyékot, színt a teremtető erejű
hitben megszunnyadt kőszobor arcú
alázatosság! Fussunk szembe a megfojtott
madarak bűzös tollfelhőivel, legyünk
egy a porból lettből, kotorjunk
bele a partra vetett kagylóhéjak
síkos mélységeibe! Építsünk egy
láthatatlan tornyot, csak mi tudjuk
magasát, érezzük kinyújtott karjainkkal
a falak tömörségéből kiszakadó
zokogás rezgését, mert mögötte van
bezárva, titkolva, rejtve minden, amit
még nem vett el tőlünk senki, csak a
miénk, bennünk formálódik, belőlünk
táplálkozik, értünk született, ahogy
mi majd érte halunk, ha kell, ha nem!

Flaskó Imre (jevtusenko)

A lámpagyújtogató

Megszokták a fényt...
A nappal és az éj között nem volt különbség már...
Kinéztek ablakaikon
Látva egy embert,
ki mikor a Nap aludni tért,érkezett...
Kabátja megkopott...
Léptei csendesek...
Észrevétlenek...
Ám oly nehezek...
Minden lámpát az ő árnyéka kísért,ahogy fénybe borultak azok...
Ám az emberek...
Nem láttak mást...
Csak egy szürke hétköznapot...
A dolgok rendjét...
A természetességet...
Ám semmi nem az...
Csak nem értették...
Azt hittek minden örökké tart...
S minden végtelen...
Az ember eljön újra...
És újra...majd...
Cilinderét mélyen szemébe húzva, az fényt csiholt minden utcai
lámpába...
Nem kellett felnéznie...
Fáradtan sóhajtott...
Ahogy léptei belehaltak az utca csendjébe...
S egyetlen függöny nem mozdult jöttére...
Az ember azt gondolta...
Talán... talán majd holnap...

Nincs semmi nélküléd...

Mérgezett nyilakként szúrnak szívembe
kétellyel átítatott szavaid.
Félsz, remegsz, mikor látsz engem,
és én ugyanúgy.
Szerelmed erősebb mintsem ,hogy bízz bennem.
S az enyém erősebb mintsem, hogy veszni hagyjalak.
Csak mondd ki mit tehetnék?!
Mit tehetnék hogy könnyeid felszárítsam.
Hogy szemeidbe újra lássam a fényt.
Hogy ne félj tőlem.
S hogy higgy nekem.
Minden könnyedért ezer imát mondanék
Minden rossz percért csókjaim kérhetnék.
Nincs semmi nélküléd.
Nincs életem.
Nincs éjjelem, sem nappalom.
Kiszáradt torokkal érted kiáltok.
Vágylak téged mint sötétség a fényt.
Mint gyermek egy anyai ölelést.
Fuldoklom.
Nélküled nem létezem.
És már nem is akarok.

Földi László (Lacoba)

a gyertyaláng

szeretem a verebek csicsergését
civakodásuk ámulatba ejt
s igazi csodával jár az est
mikor egy odúba rebben mind
hogy télvíz idején is melengesse
a földi élet picinyke szegletét
dib-dob egyszerre is ha kell
mert a kell-t megírták ott fenn
vagy lenn meg kellett hogy írják
ám a papírt már felélte a tegnap
s olvasni sem tud már a holnap
míg bárgyú sorokba rendezné
a sörös címkét verssé válik az
bizony akárki meglátja
hajnalodik
kezem nyomán gomolyog a füst
szeretem a kályha billegő lángját
s hogy meleg szobára kel a kedves
dib-dob egyszerre is ha kell
látod világ hogy megíratott
a verébnek csicseregnie kell
ám a kályha lángja csak akkor billeg
ha összegyűlt a tüzelőre az annyi
mert az annyi bizony sokszor köp a levesbe
mostanság s bár megíratott ugyan
de a holnap nem tud olvasni már
míg a kórót csokorba rendezné
hogy egyszer majd illatozzék
reggelt szánt arcomon a decemberi ősz
pirítósomra jár még a foghagyma

bár a vaját már lenyalta róla az annyi
de teám még meleg
szeretem az ilyen egyszerű csodát
dib-dob egyszerre is ha kell
s szeretem a Karácsonyt is mert
egy odúba röpteti a családot a gyertyaláng

Egy újabb új év

Egy újabb új év – ujjgyakorlat:
s bár jégvirágtalan ablakom
– leheletemen rajzolok egy picinyke lábnyomot...

Lelkem a múltba fut – ujjong – gyermeki hófalon ámul,
míg táncolva megérinti lapátom a tél.
Nincs kegyelem – mint fán a levél – ritkulnak az álmok,
– bú, kacagás – s csak sorjáznak a sárga lapok.

Egy újabb új év – ujjgyakorlat:
mondhatnám elég, de nem
– seprem a havat... Mit is tehetnék? Még seprem...

Én és a gatyám

/ja! – meg a tiéd/

vasbeton asztal a szék stabil ölbe leosztva a bundás
míg cinkelt lapot oszt mindig a bank s kiröhhög
hisz kiesett a kezemből már a lapát a szavam tört
hányados egy lejtőn hol zabolám a gatyám/ja! – meg a tiéd/

Nehéz napom volt

már az ég alján szaporáz az este
bár a szél útjába üvegszilánkot
hint fedetlen keble csak egy fohászunk
s zsenge vigaszt lop

múltba árnyalt pillanat arctalanság
huss elizzott sok-sok erény elolvadt
ajkadon már rég a remény s velem még
most tova baktat

Nehéz napom volt – de volt ismét egy napom,
itt, mellettem élettelenül is él még,
– vajon él még? Ő halt, vagy csak én álmodom,
hogymeg szemem sarkán vesztésre készül a fény?

Ólomba öntötte énem ez a nap is,
de minek ilyen nap? Mi a tőrónak így,
leszögelt lábbal és kézzel hal a szó – szid,
hogymeg ennem kéne, így sosem lel rám a rím...

No idefigyelj! – Lacobá, fasza gyerek,
nem hal meg! Le van tojva a pihepaplán,
kend a hajadra slusszpoént! Éhes va-gyok!

Éhes vagyok! – Ordítok. Vagy csak úgy, vélem
hogymeg ordítok? – Nővérke! – Lacobá, halkan.
Éjjel van. – Nem baj! Én most: En-ni a-ka-rok!

már az ég alján szaporáz az este
épp a sétám pillanatát merengem
míg a rokkant lámpa kacsint a sarkon
én hazaértem

Zagyvai hajnal

Hajnalodik. Pírjába szusszan egy utolsót az éj.
Ma is megelőztem a harangszót. Ekhóján trilláz
sétámhoz pázsitot az útszéli bozót rejtekén
néhány fürgé-szárnyú. Megszoktuk egymást. Nem zavarja
léptem harsogása az apró kavicsos. Engem sem...
Hiszen újra lépek. Már nem csupán egyet, de nem is
hetet, hanem az egész dombot járom, mert én újra
járhatok... Igen. Én újra léphetek... – Erős voltál!...
– Palóc ember nem adja fel!... – Fityisz a kaszásnak! Nyomd!...
– Lacobá! Nem hittem volna... – Bevallom, már azt hittem...
Egy, kettő, három... húsz, huszonegy... száz meg ezer már a
súlyzó útja, s ma sem pihen, pedig már épp a Zagyva
ölnyi csillogását lépem... Ám csobbanásán kopnak
az egykor éles kövek, és – Uram – fel-fel izzanak
a lelkemen még létező délibáb arcok, hangok
nyilallnak a hangtalan némaságból, hol a kezek
érintése elhal már a múltban... Reggeli imát
dédelg' a harangszó, és bejárja a Zagyva-völgyet...
Bizony, manapság ismét velem járja, még holnap is
vár... Meg azután, ám egyszer elköszön majd, és ő megy
tovább időtlen útján, míg egy új hajnali társa
lépi majd át ékszernyi csillogását... – Na gyere, ma
még az én fohászommal szaladhatsz a végtelenbe!

Gligorics Teru (teru)

Megváltás

Fényes a kirakat, ragyog a karácsony,
lesír a gyerekről a moly-ette kabát,
ragad a hó mint a cukor a kalácson,
s mint ezernyi konfetti, fedi be haját.

Nem jár az esze sem szülön sem barátan,
már rég el is feledte, mi az, hogy „család”,
bár látott egy anyát, mikor a farácson
át sóváran szívta a friss kenyér szagát.

Az árvaházban nincs anyu, sem ajándék,
a jéghideg falak közt fásultság jár ott,
nincs anyai kéz, ha lázas a halánték,
s ha párnája reggel a könnyektől ázott.

Add vissza anyámat, én édes Istenem,
mondd meg, ki ölel majd a keblére már most?
A megtört lábszárcsont fájdalmát ismerem...
S a hó lassan belepte az alvó várost.

(És végre megvirradt karácsony hajnala,
egy üstökös fénylett a pirkadó égen,
lejött az égről a karácsony angyala,
és megváltás született azon az éjjelen...)

Őszi dal

Nézd, hogy megült az ősz a pusztá tájon,
sarkantyút öltött a szél s úgy vágtat,
megbotlott az öreg fűzben, láttad?
A szelet aztán ugyan meg nem szánom...

Nézd, hogy hullik a falevél a fáról,
arany, vörös, ezüst, hullik, hullik,
zizegve száll és az idő múlik,
s egy nap mi is elbúcsúzunk egymástól.

S utána olyan mindegy lesz majd minden,
ó, nélküled nincs is többé élet,
minden reményem és amiben hittem,

az alkonnyal az is mind eléghet,
ha nem létezel, nem kell többé semmi,
csak fejfámat a tiéd mellé tenni...

Rózsaszirom

Dana biztatására...

Tegyétek le a koporsót,
ne vigyétek tőlem el még messzebb.
Hadd aludjon, hadd pihenjen,
itt, ahol a sárga rózsza legszebb...
Itt fészkel a sárgarigó,
mely dalával tanította sírni,
nem halt ő meg, csak szendereg,
ne vigyétek, jó emberek,
valakinek ki is kell azt bírni.

Most nyílott ki udvarában
rózsaszínű, vén cseresznyefája.
Nagy csokrokban illatozik
szemfödőnek fehér orgonája.
Madár dalol minden ágon,
pillangó a vadvirágon repdes.
Hagyjátok itt, ne vigyétek,
ott nincsenek kertek, rétek,
itt van minden, ami neki kedves.

Szálljatok el, sötét hollók,
ne zavarja semmi örök álmát.
Sárga rózsaszirom hullik,
abból rakok feje alá párnát.
S mikor majd az új virradat
a kék szemű hajnalkára fénylik,
hadd lássa még egyszer kertjét,
s utána a szálló lelkét
könnyes szemmel kísérem az édig.

Lehullott a rózsaszirom,
szél sodorja a levelét messze.
Sárgarózsa, sárgarigó,
ahova megy, az ott vajon lesz-e?
Kíséri-e hosszú útján
szép csendben a hegedű sírása?
Vagy csak a föld dübörgése,
s a gondtalan nevetése
annak, aki mély sírgödrét ássa.

Lengő fűzfán fecskemadár
elkísérni csicseregve várja.
Altatót zeng, amíg a föld
mindörökre őt magába zárja.
Vihetitek koporsóját,
nem látjátok, nincs már abban lélek!
Hull a sárga rózsaszirom,
koszorúba hull a síron,
s könnyeimmel öntözöm, míg élek...

Nyári Alkonyat

Piruló tengerben fürdik a hegytető,
gyengéden fújja a lankadó szél,
lassan már leszáll a gondokat elvető,
nyugalmas perceket meghozó éj.
Ünnepi ruháját ölti a napsugár,
vérvörös korongján pirul a báj,
a vidám kis patak szökik, mint gyors futár,
s lehajtja ölébe fejét a táj.

Zöldellő dombokon birkákat terelő
pásztorát követi híven a nyáj,
eltévedt kisbárány sír a zöld legelőn,
éhesen keres egy emlőt a száj.
Madarak csipegnek tollazott fészkekben,
vonzó az alkonyat, de puhább az ágy,
nagymamák hintáznak megkopott székeken,
ajkukon imádság, szívükben vágy.

Roskadó ház előtt öregek pipálnak,
messzire viszi a füstöt a lég,
félszemmel labdázó gyerekre vigyáznak,
felettük lassanként szürkül az ég.
Kismama babáját fekteti ágyába,
miközben dúdolgat halkán egy dalt,
a kutya fáradtan bújik a házába,
s árnyakat üldöz a járda, a fal...

Csendesen hegedű zokog egy ablakból,
könnyének szárnyain repül a szív,
madárdal visszhangzik benne a távolból,
dobogó, csábító dallama hív.
Odakint zokogva lankad az alkonyat,
a láthatár hatalmas lángokban ég,
gyönyörű halál, oly drámai hangulat!
S bíborban gyászol egy percre az ég.

Vörösre festi a gyülemelő felhőket,
a gyönyörtől rezeg a levél a fán,
szélvésszé kavarja az enyhe szellőket,
s könnyezik csendben az erdő dalán.
Álmokat kergető, átfutó emberek
nem érzik szívükben soha a dalt,
mit örömtől felbuzdult, hullámozó tengerek
suttognak, s dalolja halkan a part.

Éhesen keres egy kuckót a hontalan,
egy gyászoló anya könnyeket ont,
mulatni készül a boldog, a gondtalan,
és sok éhes gyermekén zörög a csont.
Nincs boldog ember kerek e világon,
ha egy álma teljesül, újakat üz,
s amíg a pillangó játszik a virágon,
hamuvá égeti lelkét a tűz.

Eltűnt a bíborban tündöklő hegytető,
a sötétben hidegen süvít a szél,
rég betakarta a gondokat elvető,
nyugalmas perceket meghozó éj.
Éveket sodor az eltűnő pillanat,
életet kerget a hegyen a szél,
lefelé rohan a lejtőn mi megmaradt,
míg hajamat belepi lassan a dér...

Varázshagedű

Most kéne meghalni, amíg a fájdalom
kopottan, vesztesen alattam hever,
amíg a felhőkben repülnek szárnyaim,
mielőtt vihar jön, s mint szirmot, lever...

Amíg a muzsika visszhangzik lelkemben,
s imádott arcod a napfényben ragyog,
ameddig álmodok, mielőtt hajnalban
ismét ráébredek: egyedül vagyok.

Kijutott nekem is egy boldog pillanat.
Gyertyaláng pislogott vaksötét éjben,
egy tündér hegedült, és fogtad kezemet,
te mosolyogtál a színpadi fényben...

Daloltunk, vigadtunk, nevetve könnyeztünk,
amíg a szívünkben táncolt a dallam.
Sötét a színterem, pihen a hegedű,
sírását a csendben örökre hallom.

Csalogány délibáb, hazug, te átkozott...
becsapnál, ugye, hogy szép ez az élet?
Zsarolással próbálnál kihúzni belőlem
még néhány átkozott, magányos évet?

Győztél, te, délibáb. Hegedű sírása
egy régi kacagást muzsikált vissza
s a varázsló mosolyát lelkemen viselem,
amíg a sírgödör azt is beissza...

Sír, zokog lelkemben a varázshegedű,
kísért a varázsló, kísért a mosoly,
lám, ismét a fénybe muzsikált tégedet
hogy arcomra újabb könnyeket locsolj...

Haász Irén (haaszi)

Apropó

(„*ha ital vagy, szódavíz, én leszek benne málnaszörp.*” – *Sea Miller*)

Úgy egészítjük ki egymást,
mint muzsikaszó a muzsikást.

Ha fészek lennél, én vörösbegy,
katicabogár te, és én petty.

Te levélrügy, én virágbimbó.
Légy vasderes, én leszek hintó.

Ugye, milyen egyszerű ez?
Kellesz, mint sírhoz a fakereszt,

hőseposzban Iaszónnak hajó,
mesekirálynak cukorhoz só.

Lennél fenyőfa, én fényfűzér,
lennél koncert, s én jegyüzér.

Puha ágy vagy? Én altatódal,
Jeruzsálemnek siratófal.

Látom már, látod, milyen igaz:
összeillünk, mint talpfa és gaz,

csatamezőhöz harcostársak,
Kossuth térhez kivágott hársak...

Avar alatt

Kertek elomló füstköpenyét
húzza magára most a vidék.
Bújva szemérmes házak között
füstölög olcsó rózseködöt
sűrű, elaggott, nedves avar.

Halmi alatt félve kavar
gyenge parázsról szürke paplant
szél, ahogy suttog lankadatlan,
s a tikkadt, zörgő levéllepel
ájult csomókba letérdepel.

Mint vizek árján fenn a hajó,
mégis lenn víz az uralkodó,
úgy eszi csendben, láthatatlan
parázs az avart szakadatlan;
mint kór, mely lassan terjed tovább,

de halálnál nem adja alább;
békétlenség, mely szikrára vár,
és elég hozzá egy szalmaszál,
hogy lángtengerré feleszmélve
korhadó kazlát feleméssze.

Három barát

Csülökcsonti Gerzson
birtoka egy garzon,
kitölti terét teljesen,
nem fér belé egy bolha sem,
s ha terjedelmes fenekét
betolja, fut a hangyanép.
De megfordulni nem tud már,
ki is, be is tolatva jár.
Az ám!

Mócsingvári Vacak
háza csupa kacat,
gyűjtöget rongyot eleget,
mert szereti a meleget.
Házába mindet betúrja,
a fagyban magát befúrja,
s vidáman néz ki rátok,
didergő kutyabarátok.
Az ám!

Kajlafül Pamacska
tanítványa macska,
híre jár hegyen is túl,
ahol a kismalac тұr.

Tornát és illemtant oktat,
minden macskát megpofozgat,
ha kaffan bőszen ugatása,
ész nélkül másznak a fára.
Az ám!

E három jó barát
a kerítésen át
fél szemmel mindig figyel.
Biciklist, nadrágost
elkaptak már számost,
s tolvajt is jószerivel.
Jogos a csülökcsont,
porcogó, karajroncs,
hordjuk hát mind elibük,
hírmondó sem marad,
felfalják perc alatt,
bármennyit is terítünk.
A tál, ha kinyalva,
kifekszik a napra,
s alszik a három barát.
S kegyesen engedik,
hogy néha percekig
táncoljanak a macskák.

Nulla pont

Egyre többet s többet tudok
és kevesebbet érek
ifjak szemében, akiknél
még lomhábbak az évek,
mert bombabiztos a hitük,
– hacsak nem jön egy bomba –
hosszan nyúlik még ékköves
útjuk a nulla pontba.

De meglegyintett engem már
a szél, súgott fülemben:
– Az emberélet útjának
felét szórtam öledbe,
kaptál jót-rosszat; gyermeket,
szerelmet, szépet, otthont...
Ne légy mohó. Most már a test
gyarlóságát is ott fogd!

És lesújtott a pillanat,
hogy talpig megremegtem,
s az ólmos nagy csapástól víz
verte ki egész testem.
S azóta jön, figyelmeztet
minden perc, minden óra,
Vigyázz! fogy a poharadban
a bíborszín itóka.

Kenyeredből csak sercli van!
S ahogy fogy ital, étel,
apadt erő, hörgő tüdő
küzd a levegővétel.
értékét veszti a tudás,
hamu lesz minden kincsem...
Megadja-e, hogy legalább
a méltóságom mentsem?

Te meg én

Mi ketten ültünk, te meg én,
füzek vigyázta csendben,
s amíg álmodtunk te meg én,
egeknek könnye cseppent.
Az égre lestünk te meg én,
elbújni kell-e majd,
de sejtettük már, te meg én,
nem ég; a vér, mi hajt.

A lombok alatt te meg én
reméltük, hittük azt,
a sors folyóin te meg én
együtt lelünk vigaszt.
Fogadtuk hévvel, te meg én,
az ég se téphet szét
erős kötést, min te meg én,
s száz csók a szép pecsét.

A hordalékon, te meg én,
elfolytak év-folyók;
ha kő csiszolt is, te meg én,
nem éleztük a szót.
Hiszen, ha kettő, te meg én,
közös célokat hajt,
hajónkon együtt, te meg én,
hullunk a végbe majd.

Hanyecz István (stefanicus)

A nagy tűz

Nagy hév, amely téged űz, hajt álmaidba
lángja szökken most egyre magasabbra
vágyaid vad táncot járnak álmvilágban
végén együtt égtek el örökkévalóságban

Emlékezve 56-ra

Óh, Szent Szabadság éretted
életüket mennyien adták
Oly sokan barikádokon
fiatalságukat mennyien feláldozták
Történelem ez ma már
s hősi napjai az ötvenhatnak
Miként a kis nemzet fellázadt
s hősiesen ellenállt a zsarnoknak
Eszméik zászlaja alá
bátran, önként felsorakoztak
csakúgy hömpölygött a nép,
erejével söpörve az igazságnak
Utcán és házakból hangosan,
vadul löfegyverek ropogtak
Hőseink saját testükkel
tankoknak megálljt parancsoltak
Lobogóik lett a kivágott címerű
zászlaja a szabadságnak
Alatta nemzetünk bátor fiai
vívtak ádáz, véres csatákat

Corvin-közben fiatal harcosok
csapata jelesre vizsgázott
utcai csatákban egy emberként
hősiesen helytálltak
Adva életüket becsülettel
áldoztak a forradalomnak
Oly sok vére folyt ott fiatalnak
mind hiába, sorban elnémultak
Életükkel fizettek nagyárat
ama Szent Szabadságnak
Jött a mindent elsöprő túlerő,
törékeny szabadságot letaroltak
Magyar Nemzetnek legszebb álmát
túlerővel sárba tiportak
S eljött megtorlás időszaka e kornak
az idegenek uralta országban
Családok lettek áldozatai
eme véres lesújtó bukásnak
Menekült aki csak tehetett,
egy nemzet indult nagy világnak

Legszentebb imádsággal
búcsút mondtak a szülőhazának
a csatákba odavesztett bajtársaiknak
akiket csendben, sorba elsirattak
Elvesztették hön óhajtott szabadságukat
amiért bátran csatába szálltak
S lám a vén Európában ők
mégis földönfutókká váltak
Orosz erőszak leigázta
ott maradt lakóit országnak
Évtizedek teltek el
mire újlángja gyúlt a szabadságnak
Közben nemzedék nőtt fel
bujdosón, hazát keresve a nagyvilágba

eme históriának árnyékéba
lekopogom emlékező soraim
tiszteletére a hős mártíroknak
Főt hajtok emlékükre 56-ért mindazoknak
Akik nélkül ma nem tiszteleghetnénk
A Szent szabadságnak.

Hardik László (ho)

Felhők után szabadon

Szállingózik a Csend
Mese megy az utcán
Utat söpör a rend
meg
Megbotlik egy buckán

Utcának fala van
falon sok plakátok
átlagban kirakatban
Ablakok és álmok

Merengve kerengnek
kandallók és lángok
röptetett egekben fás lapokban
– váltok – oltva
Az utca – Wish You were here –
mond
– Óh, jaa...

Hasonlós ágaink

Megvan a helyünk, hajunk, héjunk híjja
Megvan a telünk, tavunk, mélyünk kínja
Mi ketten, biztos a Talán-nal randevúztunk
Mutogatjuk amit magunk után húztunk

Rejtve maradt azért
Miénk mindenem
Olyan lassú tudok lenni, és
(sóhaj, ... még nem tudod)
olyan hirtelen

Mi végre hát, hogy szilaj ragyogásunk
fakó tükrök előtt, kócmadzagon lebeg
Kitölteni a párban-egyedült, varázsunk
az Itt és Most, Mindörökkön-örökké, lehet

Utolsó vers a Földön

a rakodópart alsó köve lettem
nézem ahogyan utolsót ring felettem
a Duna
Nap lobban
még 4 perc
ennyit engedett Fortuna

a Lét mint olyan
emelkedetten
páraként szálldos a Tejút rengetegben
csillámot varázsol szétfoszlik hamar

Írás szól
porból bolyongót kavar
Üdvös-üdvtelen szünös-szüntelen
Unós-untalan

a Kozmosz ég velem
testem útba' van

Hepp Béla (a_leb)

Álom jár...

Éjszakáim árnyköpenyébe holdat
old reményem, féli a reggelt, hol vagy?
Merre járod hajnali táncod, álom,
most se találom...

Párnacsöndben néma varázslat éget
tegnapokból vágyba szakadt meséket,
hordalékát téli vizeknek issza;
hívjam e vissza?

Rám köszönnek régi erőim. Akkor
nem riasztott fájdalom íve, aggkor,
átemeltek lágy peremén a sárnak.
Már sose várnak.

Csend ölel meg, lágyan emel magához,
fényperemre hull az idő, elátkoz
minden életteli teli perc, a távol
ringat a mából.

Énhősöm

Ha majd a csöndek végleg megszakadnak,
és felnyögnek a messzi, vad hegyek,
s te félni fogsz, és úgy akarsz magadnak,
sikolts vagy súgj a szélbe; én megyek.

Te vérezni fogsz majd, és szép szemednek
értem hullanak gyöngyszín könnyei,
s én látom majd, és mindenütt kereslek
más dalokba, szépségbe ölteni,

csak bennem nem. Magamban csak a végén,
mert félek, ott vagy, s onnan nincs jogom
kibontani. Inkább kutatlak még én
égő vizekben, izzó dombokon,

és hallom majd a hangod, hogy rohanjak,
mindig hallom, és e büszke láztól
te félni fogsz, és úgy akarsz magadnak,
s én hős leszek majd,
vagy csak egy a százból.

Öntudat

Úgy ébredni fel reggelente,
hogy nincs szikra a jégpáncél alatt,
s a visszaidézett naplemente
sem süt már boldog arcokat,

úgy kelni fel, hogy észrevétlen
sunyi kis karmok tépik életed,
s hogy érzed, e mocskos pernyelétben
megmaradni csak épp lehet,

úgy járni kinn a szürke utcák
repedt szalagját, úgy, mintha volna
esély az élet mázsányi cuccát
elhordani a lét alól ma,

s meredni karcos vérleletre:
latin szavakra számok felelnek,
s közéjük önmagad képzeled be,
múlt erőd, kihűlt szerelmed,

s alkonyba tolni mind a percet,
ami csak fárasztott, minden órát,
s még felpróbálni a boldog herceg
ruháit, hogy hátha jó rád,

s úgy bújni este ágyba, paplan
alá, hogy álmod fél az éjjeled,
s szeretkezni fájó kábulatban,
monoton hittél; még lehet,

s aludni, futni kinn a réten
a harsogóan smaragd tavaszban,
s bevallani magadnak, hogy értem,
a tükörben más kamasz van,

s úgy ébredni fel holnap reggel,
hogy nincs szikra a jégpáncél alatt,
a mellkasodban hideg kövekkel
lenni feszít az öntudat.

Érintetlen

Tehozzád úgy értem, mint a csendhez,
hittel, hogy minden, minden itt van
ahogy kitöltesz, s visszaeszketsz
ébren is vágyott álmaimban,

tehozzád úgy értem, mintha félnék,
hogy elfoszlik, amit szerettem.
Így kell maradjon, hogy lássam, él még
cikázó szikra kis jelekben,

tehozzád úgy értem, ahogy a szélhez,
hogy ujjaim közt érezsem álmom
rájuk fonódni, s ha semmivé lesz
könnyű legyen majd megtalálnom.

Tehozzád úgy értem, mint a tűzhöz,
forróságod, elhittem, éltet,
s most minden pernyében vágyam üldöz
újra égni elmúlt meséket...

Tehozzád úgy értem, Érintetlen,
hogy észre sem vetted álmodásom.
Szerettem volna,
és mégse tettem.
Talán egy másik állomáson...

ősz i rom

Nem gyűjtöttem. Fázom, s riadtan kotrom, ha
tudom is, ujjaim, karom csak otromba,
alkalmatlan eszköz összefonni téged
egy képpé énbennem, bárhog y szeretnélek.

Minden itt felejtett apró nyári morzsát
kenyérnek álmodok, kincset rejt a porzsák,
és nyakig a koszb an, könyékig szemétben
má morosan túrok; részeg az egészben...

Itt vagy. Itt kell lenned. Úgy kapaszkodom meg
szálanként a szépbe, mint a fény tebenned,
dajkálók cserepet, beszélek árnyakhoz,
élek minden hajnalt, amit a szárnyad hoz,

és várom szinte, ahogy korán a napvég
rám száll összetörni, s úgy súgnám, maradj még,
nincs, jaj, nekem már nincs hov á sietnem,
maradj még kicsit, maradj a szívemben,

sár van kint, és sötét, ős zről leveleznek
fáradt, csontkarú fák, és én nem eresztlek
zsákmánynak köz éjük, torz lelkemben bős zít
hog y mindent felzabál ez a karmos ősz itt.

Csend van. Emlékekből, porból épít ek meg
válaszokat, csapdát elvesztett hiteknek,
s túl karcos álmokon, lázas látomáson,
tudom, téli vermem önmagamnak ásom.

H. Gábor Erzsébet (hzsike)

Elfelejtett, régi dal

Feszített már a vágy nagyon,
hogy lássam múltam otthonát,
szerelem lakta, s oltalom,
a jó illatú kis szobát.

Az úton félve mentem én,
az utca kissé összement,
az emlékeknek szent egén
egy ismerős kép megjelent.

A kaput rozsdá marta már,
a kertben sebzett, régi fák,
enyészet csak mi arra jár,
tovatűnt már a szép világ.

Penészes-türkiz volt a fal,
a csend ölében ült a múlt,
s egy elfelejtett, régi dal,
a bús sarokban meglapult.

Árnyak és fények

Ma sem jön az álom, a perc csak vánszorog,
sorskorsó vizéből keserű maradt csak,
– arcomról egy könnycsepp kezemre rácsorog –
hiába szürcsölöm, nem oltja szomjamat.

Nem volt ez mindig így; volt mikor éjszaka,
fényeddel borítva e drága kisszobát,
a Holdad tündökölt, s voltál az éj szava.
Istenem, de rég volt, s tudom; már nincs tovább.

Mikor ajkad méze a számhoz lágyan ért,
minden drága csillag, csak nekünk ragyogott;
– meghaltam volna a lángoló' vágyadért –
sose leszünk, soha, már olyan boldogok!

Ablakom bezárva, csak apró gyertya ég,
s egy percre a szobát, illatod járja át,
– ezernyi csillagot babusgat fenn az ég –
s én reménylőn nyitom ki lelkem ablakát.

Ha egyszer arra visz utam

Ha egyszer arra visz utam,
ahol a szerelem lakott,
ablakán bekopogtatok,
szomjamat oltó, hús kutam.

Ha kérdi, ki vagyok, ki az?
Vállára röppenek csendben,
s ő tudom, felismer engem,
azt mondom: madárszívem az!

De sokat daloltam róla!
S repítve himnuszát a szél,
fénytükrű tenger lett az éj,
megállt az idő, az óra,

s a vízén, huncutul játszott
a holdfény rezge sugara,
mint nászra készülő ara –
lejtve a szerelmi táncot.

S mi ketten, szárnyat növesztve,
közelről láttuk a csodát,
dalunkat dúdolták odát',
csillaglány-sellők, merengve.

Annyira szép volt, s megfakult...
Ki merte volna hinni azt,
hogy többé nem lesz már vigasz?
Sohasem ismertük a bút.

S ennyit kell szenvednünk, s külön;
te ott, én itt élem meg azt,
kutatva egymást – merre vagy?
keresztül vízen és tűzön...

Itt vagyok! Elhozott utam
ide, hol szerelem lakott,
s a szívem bekopoghatott,
ó, szomjat oltó hús kutam!

És most, hogy rátaláltam én,
s kuporgok gyenge vállain,
elcsitult bennem már a kín,
emléke fűt-e drága fény.

Apró kis szívem megremeg,
egy illat átjár, s fáj a vágy,
Szerelem, úgy találtam rád,
mint égi útra Istenek.

Hamuvá hamvadt

Ma csontodig hat az, mi fáj,
vétkeid hamván térdepelsz,
a szél kegyetlen, megcibál –
indulni kéne, menni már,
Isten oltárán esdekelsz.

Arcodba metszi vad vihar,
a múlt szilánkos szirmait,
megbénít szinte – oly szilaj,
szívedbe, mint az íj nyilall
feszítve ernyedt izmait.

Indulni kéne, menni már,
el innét messze, bárhova,
meghalni fájva – ennyi jár,
Nihil, ahol a semmi vár,
annyira vágynál már oda,

s pokol tüzében égni el!
Ezernyi emlék; vér, virág,
űznek messzire – menni kell!
Térded alatt az égi jel;
hamuvá hamvadt, szép imák.

Látod a fákat?

Látod a fákat? Csak állnak és várnak;
méltóság tartja vén törzsüket,
évszázad véste gyűrűiket,
ég fele nyújtózva élnek a mának.

Mélyben a titkuk, a dús gyökerekben,
messzire nyúl' a büszke „vetés”,
aprócska magból szűz eredés,
s bomlott az élet az új faerekben.

Mily sokat láttak és mily sokat éltek,
egyhelyben állva, túrva vihart
– férges az emlék mégis kitart –,
kóborló álmaik mind hazatértek;

éltükre büszkék, a múltjuk, regényük.
S vajúdnak sarjat holt kérgű fák,
óvja az ifjút kardélú ág,
Naptóban fürdőzik újult reményük.

Múlt idők tanúi fáznak az éjben,
didergő hitben mind összeér,
s egy árván maradt, rőt, őszlevél,
jövőért kiáltva lebben a szélben.

Hegedűs Csaba (navarrista)

A fényfaló

A fényfaló az űrt járta, minden fényesre szemet vetett, már ha lett volna szeme, de csak egy hatalmas bendőjű fekete lyuk volt. Épp a Föld felé tartott, megtetszett neki az is a sok lámpásával, pislákoló mécseseivel. Vonzotta őt a különös, világító pötty. És hamm, lenyelte, egy szuszra. A rengeteg szerelme, a háborúzókat, az együgyű rovarokat, fákat és mindent, egy hammra, mintha egyszerre tartott volna szundit a földi világ.

Aztán, hogy a fényfalónak még a fél fogára sem volt elég ez a nüansznyi csillámpor, tehát annyira jelentéktelen esemény volt, mint amikor egy fehér véresejt felzabál egy egyszem vírust, ami valljuk be az egész emberi testhez képest nem sok, így a fényfaló megemberelte magát és kiadósabb préda felé vonzatta magát.

Igazándiból nem örült annak a kifordult valaminek, az űr, melyben lebegett, állandóan szét akarta szakítani, széjjelszedni, így vakmerően, mint gyermek az anyja keblére, a nap csücskére vetette magát és elkezdte komótosan szipolyozni. Végül évmilliók múltán, ráérősen jelentette ki magának, hogy ez volt aztán a finom falat, pedig egy csöppet sem hízott fel belőle. De a naptól semmi sem maradt, a nap elfogyott. A közeli bolygók, csillagok meg szétrepültek, amerre csak engedte őket az újonnan szerzett szabadságuk.

A fényfaló bosszúsan zümmentett egyet, aztán megmolydult a következő pislákoló fénypettyecske felé, melyet, majd egy pár ezer időegység múltával elér majd, s melyből ismételten jól lakik majd, mertminthogy neki is kell csinálnia valamit, de ugyanakkor szomorú is volt, mert, mire elérte, a mögötte felzabált nap helyén már ki is alakult egy másik tűzgolyó, és így annyira feleslegesnek tűnt az ő fáradhatatlan munkája.

Horák Andrea (Kankalin)

A szélmalom szavára

A szélmalom szavára bőröm
borong, a bús, halott hideg
tétován a mába ránt, öröm
kis szárnyain a rég dereng.
Égni kell a ritka percekért,
bármi ár csekély, az óra mért.
Elmerülni fáj, titokba
tévedőn a súly csalóka.
Csak te hidd, hazudni nincs okom,
mert letűnt a fény az éjben;
rezdülésed értve érzem,
zongorád elúzi bánatom,
s talán veled vagyok megint,
simítom árva ráncaid.

Eldúdollak...

Csordogál az ősz, bár dereng még a nyár,
sziporkáit szórja, de már erőtlen.
Múló dalba hull halomnyi csillagár,
a hangjuk lebomlik fakó felhőkben.

Bennem úgy szorong az élet, hogy zenél,
mert akkordokat bont bensőd varázsa;
szólni nem merek, csak mindig itt legyél,
álmat vigyázd, s ügyelj a parázsra.

Elénekelek. Dalomban tiszta hit,
a hangjegyek tudom, vénádba folynak;
szólamok suhannak és nem hamis,
mert összecsendül mind, talán ha holnap

dúrokat is szórok, ritka szépeket,
a tölgyek lombja lengedezve hinti;
ha bús szemedből szítálnak kék egek,
én is ott leszek a könnyedben mindig.

Eldúdollak. Mollok magánya nem árt,
világod válaszát is értem, szavam
kacag, elér egészen, lelkedbe zárt
etűd ez s örökre szól, tiéd marad.

Csordogál az ősz, bár dereng még a nyár,
sziporkáit szórja, de már erőtlen.
Búvó dalba hull halomnyi csillagár,
a hangjuk fényfolyam, fakó felhőkben.

Ős(z) szonett

Bolyong az őszi szél a kertek alján,
nyomába rőt levél lohol borúsan,
fakóra vált a napnyaláb ha túlán
egy hús futamra már elúszik csalfán.

A fák is úgy hajolnak hogy megérik,
életük halálba tart, de lesz Tavasz
mi újra várt csodát csal, derűt fakaszt,
mikor szíromra száll a kedv zenéin.

A Sors ilyen; úgy vesz el és ad nekünk
világnyi pusztulásra puszta létet,
hogy megannyi árnya néha fényre küld,

tüdőt szorít, de újra szít a lélek,
és csak élni kell, csak győzni ott belül
hol őszbe tűnsz, s talán tavaszba tévedsz.

Ráolvasó

Tűzben éltet, el nem éget
lepke-zsongó majd-meséket.
Virradatkor mosolytáncos
igézettel várva várom.

Száguldozva száz határon
öröm száradt szempillámon.
Bús-íriszes tükörképpel
lopva láttam, értve érzem.

Tépett lelke acél éle
csábít csendre, újra élve.
Elcsent álmom, titok-nászmom
ráolvasva kulcsra zárom.

Irinyi Bíborka (nagula)

Se szó se beszéd

Tudod, hogy fáj, de már nem beszélek
annak, aki bánt, aki nem szeret,
aki engem nem érez, nem ért meg,
ahhoz én egy szót se többet!
Aki miatt minden este
a szorongás, a könnycsepp;
a jó reggelt helyett
a zokogásom csörget ébresztőt!
Rémisztó a tudat, hogy tévedtem;
a csalódás fojtogat, meg mivé lettem...
Jaj, Istenem, akkor Mindent,
ahogyan Téged úgy Engem is
elnyelt az a nap, már nincsen
semmi, ami megpenderít,
amiben hittünk, mit megbocsájtottunk,
amit ígértünk, amit megfogadtunk,
amit az ország-világ előtt oly büszkén...
Egy pillanat alatt vastag fal mögé tűntél!
És akasztanál egyenes tisztességért,
jóságért kicsavart kötéllal köttetnél,
alázol azért, mert őszintén teszek,
aztán gyermeki frusztrációmban veszek el,
mikor a félelemtől mozdulni nem tudok,
nincs hangom, ha ordítok...
Még ezzel is hibáztatsz, gúnyolsz!
Gúnyolsz Te, aki magasztaltál,
kést döfködsz a hátamba, amit masszíroztál,
hogy ne legyen csomós a terhem,
most bántasz, neked játék a Lelkem.

Hibákat hánysz gyönyörű szép szememre,
de magadba nem nézel, Te öregre nőtt gyermek!?
Hát nem! Egy szót se szólok többet hozzád!
Hazug lettél s engem semmivé roncsoltál!

Jóni Barna (barnaby)

Csillag asszony...

Jött az egy szál asszony, homlokán a csillag
szemében gyöngyökkel, holdfényöleléssel.
Föld porát tapodta, szikrát szított lába
sok porontyot rugdalt pokol pitvarába
Jött szikla szándékkal, hittel-akarattal
elbánni a Vénnel, patás ebfajzattal...
Tályogos a Nap is rontás feszül testén
irgalmat nem kegyel, fenekedik bestén
Habókos bestia, bibircsókos szerzet
katlan fölött fordult szurokban hempergett.
Kecskeduda-síp szó reszelőn nyekergőz
áll ott nagy kevélyen Isten színe előtt:
„szeretőm te legyél tengelice táncos
riadt kutyafiú, csenddorgáló láncos”
Tövíg tépett torsra cifráz a kölönte
bölömbika burrog, bájolog körözve
Nászra hívja párját, toporogva táncol
héja madár nézi mestergerendáról.
Akkor az az asszony egyes-szál magában
cserepezik csikón, térdig rokolyában
kezében kereszttel, szenteltvíz fazékkal
elbánik mindenik pokol-ivadékkal
küldi le mindüket mélységes bugyrokba
inal a sátán nép dirregve-durrogva...
Kénköves búzt lehel a sok pokolfajzat,
lelküket is veszti, lemenőjén napnak.
Megtisztul a világ szennytől és mocsoktól
fényesedik az ég körbe angyaloktól
Csillagszemű asszony egyes-en-egyedül
királynővé léssen angyaloknak felül...

Beretvaélen...

Szerelem legenda...Szelemen gerenda
szemeden beretva. Éles érzet lehet
szereped, ha a vak végzet jelet hagy...
Remek nap lesz ez a mai.
Jaj-szavakat nem hallani sehol
jó kedvedben valaki „leolt”
még ma. Elég vézna és silány
a remény-gyökér.
Élvezetekben most sincs hiány;
Cukros cián, szerelem-kötél...
Kóbor ebek! Na, én megyek,
mert nem jönnek felém a hegyek.
Lefogadom, hogy „százért” lapulsz,
s mivel ráérsz, bárkit szapulsz.
A jóba könnyen beletanulsz...
Így követed az „ősök szavát”?
Már eladtad a hazád, felgyújtánád
Apád-anyád, ha életed lenne a béréd.
Önmagad, csak magadhoz méred...

Fehér falakon rozsdás a repedés,
borostás arcod májfoltos. Lázás epedés
a harcod. Magadon hordod a jeleket.
Bélyegek, melyeket rád ragasztott
az élet. Múltad, s jövőd is semmivé lett,
nincs jelened... Csak vegetálsz,
a halállal könnyen kokettálsz.
Vesztened sincs mit. Jobban szeretnek
egy pincsit, mint téged...
Hamvoidat a szélbe hintik,
hogy részese legyél végre az egésznek,
ha emléked végleg elnyeli az enyészet...

Létezések

Nem várhatsz csodát tovább, ne csodáld
a kérészek torát!
Röpke lét ez, hamar semmivé lesz!
Talán örökre megigézett a gyönyörű nász?
Térben és időben táncolsz.
Kurta életű dimenziódban hangod
kiereszted, majd szilenciód
ellebeg feletted.
Pillanatokat harácsolsz. Magadhoz láncolsz
szeretni társat, hogy szemében,
szemed tüzét lássad.
Örülsz, hogy megteheted...
Lépéseidre fentről valaki vigyáz?
Mikor libabőrösen a hideg kiráz,
ha panaszra fakadsz és szavad csak sirám,
gondolj a napra, mikor élted szakad.
Minden erényed, hegynyi hibád
semmivé apad.
Nem számít már a feldobott pénz,
sem az, hogy fej, vagy írás...
Dúsreményű, tiszta mennyország!
Szép akkor, ha a földre lehozzák
és részed is van benne.
Talán egyszer megtudod, milyen is lehetne,
ha nem a pokol tüzéért verekednél.
Ha egy koldus keveset kér
zsebedhez érve, s Te nem fenyegetnéd.
Szeretet-bér, megváltásod lenne.
Kulcs az elvezető úthoz...
Ám, kiül a konok önzés a pokol
tornáca elé, s kevélyen duzzog.
Csak fűtik-fűtik az óriás katlant...
Fekete köd lep el, s terít rád szoros paplant.

Nem menekülsz. Az elvetemült éned szenved.
Magadnak kerested. Nincsenek csodák.
Nászoló kérészek! Szemrebbenés a világ...

Tünde-világban...

Még csilingeltek halk-szavú
titkos csodacsengők.
Pici szárnyaikkal szárítkoztak
tünde-lények; harmatos fűben elestek...
Szerelemvölgy, – jártukban-keltükben –
Jártam a kertjükben
és szivárvány volt az ajándék.
Várj még! Hidd el, sosem csak játék,
ha csodát rejt tükre a tó vizének!
Álmaikkal bennünk élnek, ne félj,
barátok! Ez a legszebb ajándék.
Én láttam már egyszer.
Mikor lombok hűvösében,
a sóhajtva suttogó fűben
közjük feküdtem...

Sorssvonat...

Vagyunk e világon
Gyámoltalanul esetlen-esendő Emberek
Szeretet-virág álmunk
Szeretni akarunk akkor is,ha már nem lehet..
Más utakon járunk,
Repülni úgy vágyunk szárnyakat növesztve
Egymásra találunk
Összefutok veled is majd,a Végtelenben.
Jöttem,Te is jöttél,
Honnan, ne kérdezd most ,egyre megy
Hallottam,köszöntél
Tétova mosollyal kutattad,fürkészőn lelkemet..
Mondd ,mit találtál,
Szemembe nézve:virágot,világot,háborút,
Temetőben fejfát
Síroknál anyókat,ki sírva igazít meg egy koszorút...
Láttad a lányt is
Ki út szélén állva,prédálta testét,bájjait,
Ha végzett,talán hányt is,
Várja az estét,könnyeivel kopik a festék,s álmai .
A férfit a padon
Húgy-szagú ruhában,ki nevet még álmában mosdatlanul
Már nem zavar,hagyom
Kutyája vakkant még utánam,szemével követ hívatlanul..
Azt látod,hogy félek
Ma ez a csúf világ rútul összezavar
Ép testben fél-lélek
Káosz szimfóniát játszik a Lét-zenekar.
Talán,látlak majd én is
S olvasok szemedben jobb sorsokat
Lesz Nap is, fű is,Ég is,
Közelebb hoz majd egymáshoz bennünket a Sorssvonat...

Kajuk Gyula (trendo)

Növényevő barátainak

Csapzott szőrű,
bánatos borjak bögnék
a felázott, sáros legelőn.
Kútmély szemükben
értetlenség; nem sejtik:
csak a rózsaszínű húsért
hajtja ki őket az ősellenség,
mikor még szárba se szökkent
az illatos nyári fű.
Legelészik a sok bamba, lógó fülű
jószág a réten, mit sem sejtve
véres kötényű végzetéről.
Így vagyunk mi is, Barátaim!
A vágóhíd mindig készen áll.
Szonettet, ódát termelő
agyunk az Államnak
csak nyersanyag, velő...
mit konyhakészen szállít árverésre
a nyomor, az éhhalál.
Biccent, s egy tételt kipipál
a kegyetlen Könyvelő;
és mi szendén pislogunk a késre.

Ballada a tavalyi hóról

Szűz liliomban kötésig gázoltam,
nem törődtem a letiport virággal,
szembeszegültem a nagyvilággal,
és lám, lázadásom elmúlt hasztalan.

Markoltam hajdan mindenből jó sokat,
mára kihullott minden a kezemből,
beigazolván a zordon jósokat.

Mohón habzsoltam ételt, s éveket;
nem érdekelt, hogy milyen gyorsan telnek,
ma megrezzenek, ha gyászról énekelnek.

A bölcs véneknél is okosabb voltam,
ám hibáimból soha nem tanultam,
maradtam műveletlen, tudatlan tahó...
Hercegnőm, hova tűnt a tavalyi hó?

Novemberi emlék

A szürkület hamvát hasító varjúsárnyak
hangja, mint a selyem sikolya,
mikor blúzáat feltépik a vonakodó szűznek.
Rejtelmeket suttog most a kertem,
régi emlékek vonzanak, s elúznak.

Suttognak a csendben borzongó levelek,
a bokrokon átsuhan a szél sóhaja;
mintha ringó csípőn suhogna rokolya;
s a régi lány ölelkezne veled.
Aztán újra csend, mást már nem is hallok,
csak a spóratartók parányi nesztét,
amint a zsoltárként zsongó páfrányerdő
nedves humuszba szórja szertesztét
az életet őrző apró szemeket;
a ködből parányi cseppek hullnak.
Vagy tán az eső szemereg?

Jó volna lefeküdni már,
forró fejem hús párnákba fúrva.
Ám aludni ilyenkor még úgysem tudok,
csak forgolódnék, dúlt ágyamat túrva,
mint hajdan a lázas, vad szerelemben.

Lámpát gyújtok, s nézem, az életvonal
hogyan zsugorodik pergamen kezemben.

Nyári nosztalgia

Elég a szememet lehunynom,
az emlékek filmje máris pereg.
Körülvesznek táncos lábú lányok,
és bölcsen vitatkozó öregemberek.
Hétpettyes katica ujjam végén mászik,
a rózsabogár levél alatt szendereg.

Gyümölcsillat örvénylik a kertben,
érik a kajszi a magas törzsű fán.
Savanyú-édes ízét most is érzem,
meg se közelíti a piaci banán.
Fények villódnak a vödör kútvíz tükrén,
míg szomjam oltom, magam látom ott,
a kút mellett a júliusi csöndben,
mikor a délután már elballagott.

Fejem félrebillen, de fel nem ébreszt,
csendesen tovább bóbiskolok,
álmos agyamban még peregnek a képek;
és visszatérnek a nyári alkonyok.

Öregúr kalendáriuma

Tört nyárfagallyat hajigál a szél,
mint a rossz kölyök,
csak duzzog, nem beszél;
szeméttel a parkot teliszórja,
ez már a nyár halotti torja.
Aztán az őszt dáma, a graciőz,
lépdél a sétányon, mint az őz,
karcsú lába kényesen kavarja;
halkan zördül a platán avarja.
Vasbotja koppan a zord Télnek;
madárkái már előre félnek...
tudhatnák, lesz a kertben elég,
szétszórt napraforgó, egyéb eleség...
Mégis, mégis csak tavaszra várnak...
hozzon új reményt a vén számárnak
ki végiglapozva naptárt, csüggedten int:
ugyan mit adhat egy új év megint?

Kamarás Klára (Si)

Üzenet a távolba

Ne mondd ki azt a szót, hogy állomás,
és azt se halljam többé, hogy vonat,
hogy fehér kendő lobog... Bármilyen mást
mondhatsz... A nevem, vagy neved.
Jaj, a kanyar elnyelte... elveszett...
Még most is látom, egy kendő lobog,
és bár tudom, ott vagytok boldogok,
csak a lobogó fehér kendőt látom,
és zokogok, csak zokogok.

Búcsú novemberben

Még három nap,
s én búcsúzom már.
Olyan ez, mintha itt se volnál.

November ez!
Nincsen virága,
csak eső hull letört faágra.

Még két napunk van.
Menni kéne
együtt, virágos víg mezőre.

Nem szeretnék
búcsúzni. Fájhat.
Ne nyomja bánatom a vállad!

Ha elmentél,
majd így, magamban
sír fel, mi visszavonhatatlan.

...és megpihent a hetedik napon

Az Isten – a legenda oly kegyes –
teremtett fényt, földet és sok sebes
patakot, kertben almafát,
és végül fő művét, az embert is magát...
Addigra kicsit fáradt lehetett,
másképp nem csinált volna
ilyen selejteset.

– Szaporodik!
(De ennyit nem remélt...)
– Egyetlen alkotóját
okolja mindenért?

És rimánkodtak mind.
Tengernyi nép...
Az Isten se értette már miért.
Mindent és mindennel ellenkezőt
kértek egyre növekvő indulattal,
izzott a föld, akár a túlhevített katlan.
Mind a másik kiirtásán könyörgött, főt
s térdet hajtva oltárok előtt.

Ám nem hajlott az Isten, nem akart
hallgatni ilyen összevissza zajt.
Felsóhajtott: – Ó, honnan e rút hajlam?
Hogy már ne halljam
e kerge, gonosz népet,
magamnak nem teremtek hallókészüléket...!

Fotelba ült és könyvébe,
a Bibliába mélyedt,
bár már betéve tudta az egészet.

Ennyi...

Visznek már visznek már
rózsaszín csipkében
nagyanyám horgolta
édesanyám varrta

Visznek már visznek már
csendes ringatással
bársony öleléssel
harang szava kondul

Göndör fürtjeimre
szentelt vizet szórnak
szemeim tetőzve
hamuval kenetnek

Anyám tején nőttem
anyám főztjét ettem
szerető szavában
sose kételkedtem

Visznek már visznek már
tanítók elébe
tanárok elébe
megméri mit érek

Visznek már visznek már
hófehér ruhában
oltárnak elébe
vőlegény kedvére

Ringattam szoptattam
ápoltam neveltem
akárhogy féltettem
jaj mi lesz belőlük

Menni kell, menni kell
hajam feketéjét
téli szelek tépik
havat szórnak rája

Visznek már visznek már
örök pihenésre
ennyi csak az élet
el ne feledjétek...

Lassuló forgásban

... Gyerünk, hív egy másik vágány,
szebb út, igazabb szivárvány!

Gyerünk! Újabb hegyek, dombok
hívnek, hát én igent mondok.

Fel! Rohanjunk, új igazság
harcol itt, s a régi gazság.

Tábla jelez minden várat,
hová tárt karokkal várnak.

A dombtetőt én elérem,
a szivárványt én elérem!
Felcsillanó gyémánszemek,
igazságot zúgó hegyek!
Én elérlek, mind elérlek!

S ha elértem, s hogyha látom,
hogy' csapott be új barátom,
– hogy aombok sűgő hangja
a családrság hírharangja,
hogy a fēnylő gyémántpatak
csak egy törött üvegdarab, –
csodálkozva, meggyötörtē,
hitetlenül hull a könnyem.

De ott, hol a felhő kéklik
új magasság orma fēnylik...
Gyerünk, hív egy másik vágány,
szebb út, igazabb szivárvány...

...És kezdődik minden előről.

Pillanatok

A még remélt, várt holnapok
rohanva süllyednek a múltba,
egymásba folynak nappalok
és éjszakák. Ne várjunk újra,
mert minden új, már régen régi,
mire az emberész feléri,
s megállítani nem lehet,
az így lepergő életet.

*

Fél lábbal még a múltban élek,
a másik már jövőbe gázol.
Mit várhatnék a közbeékelt,
elúszó, pillanatnyi mától?

*

Most csak vagyok,
vagy mondhatom,
talán vagyok,
de nem leszek.
Búcsúzni kár, de mégis, mégis,
azt mondom, isten veletek...

Káli László (*Captnemo*)

Felismerés

Egy nap majd megérted, meglásd! Talán majd hirtelen tör rád a felismerés, vagy te ébredsz rá a felismerésre, miszerint mennyi idő ment azzal veszendőbe, hogy oly sok pillanatot elherdáltál.

Ha azt mondom...

Ha azt mondom: hiányzol, nem arra gondolok, milyen jó lenne nyomban (vagy épp valamikor) csak kinyújtani a kezem, Téged elérve végre magamhoz húzni, ajkadról csókot lopni most. Vagy akár csak kezed fogva csatangolni város forgatagában, mező csendjében, erdő árnyas fáin alatt. Nézni ahogy az égen felhők úsznak, vagy tó tükrében látni, ahogy átölelem vállad. Ha azt mondom, hiányzol, nem azt érzem csak, hogy fáj az az idő, amikor nem látlak, s olykor virág helyett tövis nő lelkünk árny-udvarában. Pedig mit lelkemben őrzök, az csak mosolyod. Miként a fák a Ligetben, úgy lenne jó mindig összeborulni Veled! És miként az égen delelő Nap, oly forrón égni! Ha azt mondom: hiányzol csak azt jelenti: Nélküled nem kapok levegőt.

Hajnaltól... hajnalig

Szükségem van Rád Szívem. Talán jobban is, mint gondolnád. A létnek szüksége van fényre, oxigénre, hogy élet legyen. De nekem Te magad vagy az élet! A szerelmed az, ami éltet, mosolyod pedig a fényem. Szinte újra gyermekké váltam, aki hisz a csodákban. Ami nem három napja tart, még csak nem is három napig! Hanem egyik hajnaltól a másikig, de minden egyes napon. Ha jó éjt kívánsz, én már akkor várom ahogy még félálomban talán, de csókreggellel vársz. Határtalanul hálás vagyok jó sorsomnak(?), Istennek(?), mert ismerlek, mert szeretsz, és viszont szerethetlek. Mondják bár, de nem igaz, hogy csodák nincsenek! Most egy délután jutott eszembe, az erkélyen, Nálad, ahogy ott ültél szemben, lehunyt pillákkal csendben. Néztem gyönyörű arcod, ahogy beragyogta a fény, és oly gyönyörű voltál! A legszebb nő, kit ismertem. A szellő játszott rőt hajaddal, megsimogatta arcod, elmosolyodtál, tudtad hogy nézlek. Aztán engem simogatott a hangod, ahogy szinte súgta: szeretlek! Ez a szó, ez a zene lett a legszebb szimfónia bennem. Lábunk alatt a Liget... Madárdal, játszó gyereksereg... A fákon madarak daloltak önfeledt éneket a világnak... Bennem is valamiféle dallam járt, boldog, vidám dal arról, mennyire jó Veled, és mily végtelenül imádlak. Aztán kinyílt a szemed lassan, mintha két fénylő csillag gyúlt volna a sötét égen. Úgy néztél rám, hogy bár ajkaid mozdulatlanok voltak, tekinteted mindent elmondott, ahogy megsimogatott némán. Néztem a szád, ívét, puha bársonyát, csókod vágyva Ujjaink összefonódva, mint vén fák gyökerei talán épp a Ligetben, felálltunk, egymásba olvadt ajkunk... E csókban ott égett szavunk: szükségem van Rád.

Március

Csípős hideggel köszönt be a március, még talán a fűszálak is összébb bújnak, hogy ne fázzanak. Köd ült a háztetőkre, onnan lógatva lábát utcákra, hol a hideg szél rohant fejjel minden akadálynak. Lassan oszlott szét a sötét, halványan derengett Kelet felől. Mert mindig onnan érkezik a Fény! Amikor pedig végre megláttam (ahogy az ember csak álmában látja Őt)... Lánghajába kap a szél, és aztán rohan felém, karomba zárnám, de Ő már szinte bordáim közé fúrja fejét... Megérkezett! A Tavasz, az Élet, a Szerelem. És amikor ajkait számra zárja, a fák is meghajlanak. Nem képzelet ez, hanem a valóság! Nincs rá szó, mely méltó, hogy el lehetne mondani e pillanatot. Csodaszép arca, szája íve, csókjának íze, nem is hasonlítható semmihez! Szíve bennem dobban, és élek újra én. Megértettem, miért is nem bújta elő a Nap ma még. Hol van az a ragyogás ahhoz a mosolyhoz képest, miként a Kedves arca ragyogott? Szeme lángszikrát szórt, és égette íriszembe a szót: szeretlek téged. Egymás kezét fogva sétáltunk, és bizony mondom, volt járókelő, kinek arcára mosolyt csalt, látva amint (mintha csak) két bolond, örült gyermek, csókolózni megállt az úttest közepén, mert a járda kicsinek tűnt, hogy elférne rajta ekkora szenvedély. Az autós se sietett, inkább megállt, kacsintva egyet: két lökött, egy pár! Megtalálta lám, zsák a foltját! Bizony, így kell. Korlátok nélkül szeretni, emberek. Épp csak március volt még, és a hideg szél pirosra csípte arcunkon a mosolyt, mégis, egy csodaszép tavasz köszönt e napon ránk. Tudom, hosszú még az út, távol a nyár is. De Együtt utunk majd oda ér.

Március volt, és péntek. Legszebb napja annak a hétnek. Új tavasz ez. Miként az ágakon kinyílik lassan az élet, úgy nyílik bennünk a vágy, megállíthatatlanul, és borul virágba a szerelem. Ezerszer köszönlek a sorsnak Téged.

Rózsaszirmok

Lángszín rózsaszirmok között gyertyafény imbolygott félszegen, s bár a sötét árnyak kísérteties táncot jártak, mi csak egymást láttuk, minden más megszűnt akkor. Két csók közt súgtad: „Haza értél Szívem!” A választ Szívem dobant rá: „Igen.” És aztán legott zakatolt vágyunk, dörömbölt, vagy lágyan zenélt, míg végül ágyunk mellett a szoba sarkába dőlve fáradtan aludt el a halvány fény. S mi összeölelkezve álmodtunk. Ez volt a Létünk, nem csak játszottuk, hogy élünk! Aztán... szálltak a hetek, hónapok, lassan levetette nyár illatú ruháját a táj. Valahogy észre sem vettük, hogy a végtelen, mi egykor a mienk volt, csendben közénk fészkelte magát. Előbb a távolság lopta be egyre mélyebb éket ütve szív s lélek közé, aztán a csend felelt a hallgatásra. Az egykor végtelenbe csengő édes kacagásod mosollyá szelídült, Talán a kétség, talán a félelem az ismeretlentől, de még az is meglehet, hogy a jól ismert múlt reszketett dideregve az októberi égbolt peremén hintáztatva a sebzett idő lábát. Miért hagytuk hogy vesszenek a nemrég még mindent jelentő órák, és percek! Hová tűnt a mi Szajnáink és Párizsunk? A híd, hol csókom csókodra felelt, és a ház, hol egykor a Költő alkotott, a járda, hol először Lédát látta? A két rossz kölök, kik az ablakban térdelve fittyet hánytak az utcára s minden szabálynak? Csak a néma, hideg köd öleli ernyedtt vállam.

Várad utcáin csak árnyak, holt álmok járnak.
Miként versemben a sorok, úgy fogynak
lelkemből a régi ismerős, kedves szavak.
Szívem még dobban, ott a mélyén élsz.
Még itt vagyok én is valahogyan...
Holtan már, csak még temetetlen.
Az Életet temették el helyettem.
Ámde mégis, bizony mondom,
megjelenik ama harmadnapon.

Kálmán Sz. Zsolt (szukicszs)

Már régóta ülök itt

Már régóta ülök itt,
S csendes zamatát ízlelem a létnek.

Levelek rezdülései táncolnak,
S a fák, önmagukba veszve,
Csodás alkonyt hoznak a földre.

Szél repíti dalát az élet
megszentelt valósága felé,
S az árnyékok játéka
összeforrt bűvöletté válik.

A kövek alatt is látom dalát a létnek.
Már nem kérdelem miért, hisz tudom,
A fény pusztá léte érheti csak önmagát utol.

Látom, ahogy felőrli béklyóit a halálba vetett hitem,
S már régóta ülök itt.

A dal mindig dalol

A holtak völgyében halott vágyaid
élő testedet temetik el,
s a sírokon az élet virágzik.

A megperzselt aszfalt köveit koptató lágy eső,
mint könnyeid arcod ráncain,
patakoknak életet adó tisztelettel burjánzik.

Hallgat a szív, s hallgat a lélek,
de a nap fénye örökké játszik,
árnyékot emel, amit a csend emészt fel.

A dal mindig dalol, ahogy harcod mindig dacol,
míg körbe nem zár koporsód csendje,
de megteheted, hogy e csendben itt pihenj,

ahol mindig dalol a dal,
ahol még szellő viszi útra szavát,
maradj csendben, hallgasd hát, rajtad áll.

A lét dala

Hajnal volt.
Az elsápadt hold álomba merülve
figyelte a nap dalát az égen.

Ott voltál a réten.
A végtelen mögötti térben
találtad magad.

Szavakat suttogtál,
S, ahogy érezted hangodat,
Az öröm mély érzete vett körül.

Láttad a szivárvány minden apró fonatát,
Ahogy behálózta az eléd táruló
égbolt szikrázó őszi dalát.

Táncoltál e dalra,
S táncod örökké zuhan a mélybe,
Az örök messzeségbe,

Ahol felismered önmagad,
Felismered dalát a létnek,
Aki vagy.

A lét öröme

Dalol a hold, ahogy a nap tüze
gyémántot csiszol minden kő árnyékából,
s a csillagok tánca zúgja örömét a létnek.

Az ég kékje, s az éj mélye hangtalan,
mégis elvarázsolt felleget teremt
tetteink, imáink felett, ahol már
nem fáj a szó, s nem vadít a világ.

Az élet fénye örömet talál
minden földi létben, ahogy önmagát
az örök, és eddig megbúvó erőt ismerve már
felragyog, s hosszú vajúdás után minden él,
s újra isten, a lét öröme dalol.

Kántor B. Péter (*kantor*)

Múlt-impressziók

A régi tér.

Por és foci.

Maszatos képű boldogság-kölykök.

Sárga illatú könyvek Matula bácsival,

Úz Bencével, erdőkkel, csendekkel.

Mámoros mese-örvények.

Köd-utak.

Titkok felé lépdelő gyerekcipők.

Mélybarna vizslaszemek.

A póráz két végén két kicsi lélek.

Szótlán, sosem-múló barátok.

A Balaton: gyerekkacajokból,

„kukorica-Mais!”-okból,

parthoz csapódó hullámverésekből összeállt furcsa moraj.

A karácsony titok-nyugalma.

Az éjféli mise fázós forrósága.

És nevek, utcák, madarak és papa kalapja.

És egy vonat, mely most is visszavisz,

és lépteim alatt cuppan a sár.

Kelemen Zoltán (Aarnyek)

Borult ég alatt

Sötétszürke felhők mögé bújt a nap.
Igába tört marhák, rút csúszómászók,
S önámítón álszent templomba járók
Hadát hagyva poshadni maga alatt.

Hétrét görnyedt múlt dörzsöli tenyerét.
Cserepes ajkával jóízűt csettint.
És ahogy az már lenni is szokott, mint
Féreg fúr meg most ültetett csemetét.

Beidegződött léptekkel tűnik el,
Rabláncot ölt magára a szabadság.
S míg létek felett lesz úrrá zavartság,
A jövő sötét cellában vesztegel.

Álmokat változtat az idő köddé
Majd tünteti el azt. Most s mindörökké.

Király Csilla (KirályCsilla)

Csábika

A gyanútlan tehéncsorda békésen legelészett a sarjadzó tavaszi réten. Sok hű feleség! Egy legegőn. Különbözőek voltak. Más életek, más célok, más tőgyek! Egy valami volt csak közös. A fű. A feleségek zöld füve. Ilyen az asszonyorsó. Edd a füvet, hogy jobban tejlj. Ették. Közben tejlettek. Volt, amelyik többet, volt amelyik kevesebbet. Nem csak a füvet, egymás életét is rágták. Kérődztek. Sorra csámcsogtak az éppen aktuális bika szarván. Ez soha nem volt lerágott csont. Csak egy baj volt. Kevesebb bika látogatott a legelőre, mint amennyi tehén legelészett ott. Féltékenyen figyelték egymást. Nehogy a másiknak zöldebb fű jusson. Nehogy véletlenül valaki nagyobbat kapjon a bika aljából. Néha a bikák új legelőkre látogattak. Ott is szívesen kóstolgatták a zsenge friss füvet. Ismeretlen teheneket hódítottak meg. Történt egy napon, hogy egy régen látott bika jelent meg a békésen legelésző tehenek között. A tékozló fiú visszatért. Körbeudvarolta a csorda hölgytagjait. Ha együtt voltak, mindenki egyformán részesült a kedvességéből. Azonban, ha bizalmas közelségbe került egy-egy tehénhez, heves udvarlásba kezdett. Mindenkit ugyanazzal etetett. Hamar híre futott a csordában. Stratégiát dolgoztak ki a becsapott tehenek. Összefogtak a gaz csábító ellen. Osztódtak, keveredtek, klónozódtak. Olyan is volt, amelyik egyedül volt kettő. Testvérként viselkedtek. Mindig tudta az egyik, miről beszél éppen a másik. Szegény bika nyeregben érezte magát. Ugrándozott egyik tehentől a másikig. Hol az egyiket szerette, hol a másikat. Hol az egyikkel virgonckodott, hol a másikkal. Nem is sejtette, mekkora csapdába került. Azt hitte minden tehenet meghódított. Tévedett! Hogy is mondják emberi körökben? A fagy visszanyalt! Megbukott a hódító. Magára maradt, mint árva fűszál a sivatag kellős közepén! Felégetett maga körül mindent. Hiába próbálta a csorbát kiköszörölni. Elvesztette bikaságát. Ezen a legelőn már nem ő lesz az alfa! Neki itt már nem

terem zsenge fű! Egy szál sem! Ennek a rétnek a tehéncsorda ös--
szetartó ereje jelenti a tápanyagot. Nem tűrik, hogy becstelen bikák
trágyázzanak a szép zöld gyepre. Szar úgy!

Eltitkolt szerelem

Közel voltál, s mégis távol,
izzott a levegő, mégis fázom!
Megérintettél, egy röpke pillanatra,
megdobbant szívem, figyeltem szavadra!
Figyeltem, s reméltem megérted,
Érted élek, szeretlek! Nem érzed?
Vedd már észre, hogy Te kellesz nekem,
Vajon mi ez? ... úgy érzem, SZERELEM!
Szerelem, mit irántad érzek,
bár kimondani nem merem, félek!
Mi lesz, ha csak álom, mely szertefoszlik hirtelen?
S nem marad más nyomában...csak az eltitkolt szerelem.

Kiss Péter (kisszp)

Tavaszwáró

Tavaszbújta a hó alól,
a fák fölött, a kert alatt,
ágak között mosolyt fakaszt,
bokrok alján cinege szól.
Eresz szélén víz csilingel,
gyémánt fénnel ég a tócsa,
sáros lábbal lép a lóca,
napfény hátán jó a reggel.
Szellő vív verébsereggel,
áthussan a sövény fölött,
elbotorkál telkek között,
hátat mutat már a tél.

Vallomás

Mikor beléptem a színház előcsarnokába, körbe kellett forgatni a fejemet, hogy megtaláljam. Ott állt. Körülötte beszélgető emberek. A legidősebb volt közöttük. Állt a nagy tükörfal előtt. Azon át láttam hajlott hátát, amelyen kisimult kedvenc bézs garbója, rajta pezsgőszínű, vékony, de meleg kardigánja. Haja szőkeségét már az ősz ezüstözte be. Kis válltáskáját két vékony kezével magához szorította. Benne volt az én tárcám is, összes vagyonunkkal. Szemüvege eltakarta szeme kékségét. Néha jobbra, balra tekintett. Engem várt. Pár pillanatig néztem. Ő nem vett észre engem. Néztem, gondoltam, talán soha el nem múlóan.

Mennyire szeretem!

Úton, útfélen

Mikor először meglátta arcát a visszapillantó tükörben, a kamion szélvédője mögött, nem gondolta, hogy később milyen körülmények között találkozhatnak majd.

A mellette ülő fiatal nő nem érzékelt semmit. Csacsogott, vagy a sminkjét igazgatta a napellenző mögötti tükörben. A teherautóra a férfi akkor figyelt fel először, amikor a városkában kezdte őt utolérni.

Ötvennel hajtott, forgalom nem volt, gyalogosok alig, ennek ellenére tartotta a kötelező tempót. Ha mégis túlbillent a sebességjelző műszer mutatója, visszalépett a gázzal. Eszébe jutott, hogy a GPS kellemes női hangja ilyenkor már rászólt:

– Túl gyorsan mész!

A kanyarokban lemaradt, de utána egyre megközelítette.

– Nyerges vontató, üresen – nyugtázta magában, miközben önkéntelenül többen figyelt hátra a tükörből.

Szembejövő forgalom volt, a kamionos nem tudta megelőzni, pedig láthatóan azon igyekezett. Szorosan a nyomában volt.

A nő észrevette, hogy a férfi gyakrabban pillant hátra, a tükörbe.

– Miért jön ez ránk? – aggódott.

A férfi nem válaszolt.

Korábban megtette, hogy direkt lassított, vagy kimutogatott, de mióta ismerősét Pesten, fényes nappal kirángatták a kocsijából, és a benzinkútnál a családja szeme láttára megverték, mert nem húzódott félre, hogy megelőzhesse egy böhöm nagy terepjáró, türtöztette magát. Főleg most, hogy a fiatal nő is vele volt.

– Kék színű, Renault – nyugtázta magában önkéntelenül a férfi. A motorház tompa elejét és a szélvédő alját látta csak a tükörből. A magas fülkében ülő és vigyorgó fiatal sofőr arcát csak akkor nézhetette meg, amikor az kénytelen volt a kanyarok előtt lassítani.

Újból és újból rátapadt, fényszóróit villogtatta. A szembejövő forgalom nem hagyta előzni.

A férfi lassított. A kisvárosban, ahová közben beértek, végig negyvenes sebességkorlátozás volt. A férfi betartotta. Évekkel ko-

rábban errefelé fotózta le a „szerv”, és fizettettek vele egy harmincast. Azóta mindenütt odafigyel.

A kamionost láthatóan bosszantotta a dolog. A villogtatást csak akkor hagyta abba, mikor szemben egy rendőrautó közeledett. Nem csökkentette a távolságot kettőjük között akkor sem.

A lány nyugtalanul pillogott hátra. Láta a vigyorgását a szélvédő mögött.

– Ismered ezt a pofát? Csak nem valamelyik otthagyt szeretőd vagy az ex-férjed? – kérdezte.

– Nem. Dehogy. Sose láttam.

A férfi nem volt róla meggyőződve

– Hagyom, hadd előzzön. Ne félj, elengedem, amint lehet.

Ő maga nem aggódott. Felkészült, mit kell tennie, ha hátulról meglöki.

A kamion időnként lassított, majd rákapcsolt, és amikor a személyautót utolérte, hirtelen fékezett. Ezt többször megismételte.

Férfi hallotta a teherutó légfékének hangos szusszanását. Önkéntelenül figyelte a mögötte kapaszkodót.

Komolyan kezdett aggódni, amikor már megelőzhette volna a kamionos, és mégsem tette, csak haladt a nyomában, szorosan.

Kommersz, autóüldözéses mozifilm jelenetében kezdte magát érezni, és ez egy cseppet sem vidította fel.

Még a városban, a lakott terület végét jelző tábla előtt előzött a nyerges, pótkocsiját riszálva, miközben néhány kerékpárost kikerült.

A férfi is felgyorsított. Jó ideig látta maga előtt a monstrumot az országúton.

Nem érte utol. Nem is igyekezett.

Beszélgettek.

– Van kandalló? Befűtünk, ugye? Igaz, nincs nagyon hideg, de olyan jó lesz előtte csupaszon – kuncogott a lány – Nagyon foglak szeretni. Úgy, ahogy te akarod. Ez a te délutánod lesz, meg a mi esténk. Ugye, nem kell sietnünk vissza? Maradjunk reggelig! Jó?

A férfihoz bújt hízelegve.

– Majd meglátjuk. De most hagyj vezetni – szólt a lányhoz, aki a combjánál kezdett matatni.

- Nem nagyon nagy?
- Nem.
- Akkor jó, mert azt nem szeretném.

Érezte a lány finom illatát. Örült neki. Nem törődött mással, csak az estére, a délutánra próbált gondolni, feledve az egész heti, munkahelyi dolgait.

A nő tovább csacsogott, ő mosolyogva hallgatta. Néha röviden válaszolt. A másik nem is igényelte, elég volt, hogy beszélhetett. Láthatóan megnyugodott. A kamionos nem került szóba.

Kanyargós úton haladtak. A férfi kihasználta a kocsi sebességét, az autó a keskeny utat jól megfeküdte. Biztonságosan haladtak.

Éles kanyar után, aránylag egyenes, belátható szakaszhoz értek. Az út kiemelkedett a sík terepből. A lanka szélén eperfák, azon túl szántóföld, a távolban a folyót szegélyező nyárfaerdő látszott.

Néhány száz méter után előttük két kocsi is lassított, majd továbbhaladt. Az egyik, mintha a hátsó jobboldali ajtaját ki is nyitotta volna, majd visszahúzta, és felgyorsítva tovább gurult.

A férfi nem értette a dolgot.

Akkor látta meg a kék színű Renault kamiont a jobboldali árkon túl, egy mély füves helyen, amelynek a szélén egy kiszáradt öreg fa állt. Félig megdőlt, miután a nehéz teherautó a fülke elejével neki-rontott.

Megállt az útpadkán, az árokba vezető keréknyomok előtt néhány méterre.

A két személyautó éppen akkor tűnt el a következő kanyarban.

A lány kezével arcát eltakarva jajgatott.

A férfi rákiáltott, hagyja abba.

Lerohant. A fiú félig kilógott a fülke összetört szélvédőjén. A kormánykerék a melléhez szorult. A szája, a feje vérzett. Homlokán átlósan vágás, le a bal szemöldökéig. Élt. Magánál volt. Nézett le a férkira.

Az, nem mert hozzászólni, félt, hogy rosszat tesz neki.

Egy pillanatra eszébe jutott a korábbi incidensük a városkában, de már nem haragudott rá.

Végtelen aggodás és félelem fogta el.

A mentőknek telefonált. Ők értesítették a rendőröket is.

– Maradj a kocsiban, mindjárt itt lesznek.

– Muszáj? Nem mehetnénk el?

– Nem – mordult fel – nem tehetjük. Lemegyek a fiúhoz.

– Ugye, nem hal meg – szipogott a nő, és átült a hátsó ülésre, hogy ne is lássa a teherautót.

– Remélem, nem – mormogta menet közben a férfi.

A mentők gyorsan kiérkeztek. Az idő mégis végtelennek tűnt, amíg próbálta szóval, eszméletén tartani a sérültet.

Még egy autó érkezett rögtön utánuk. Gyér forgalom volt.

A mentőknek sikerült kivenni a fiút, nem kellett a tűzoltókra várni. Később ők is ideértek, a rendőrök után.

Azok lezárták az utat, elterelték a közben odaérkezőket.

Az egyik helyszínelő a férfit kérdezte.

– Maga érkezett ide először? Mit látott?

– Én álltam meg először.

– Hogyan?

A férfi beszélt a két távolodó autóról.

– Megállhattak volna a szemetek – gondolta magában.

– Rendszámukat nem jegyezte meg?

– Nem. Mire ideértem, a kanyarban eltűnt az utolsó is.

– Igen, a mögöttük jövő is látott valakit – szólt lakonikusan a rendőr – a felesége sem?

– Olga nem a feleségem, de őt ki sem engedtem szállni.

– Megértem, de hát a nők legritkább esetben ismerik fel a típust, a rendszámot... Azért megkérdezzük. Kérem, kísérje ide.

A férfi nem beszélt a kisvárosi esetről. A nőnek is mondta, hallgasson róla.

A nyaralóig néhány szót váltottak. Az őszi nap gyorsan haladt lefelé az égbolton. Már sötétedett, mikor a férfi kinyitott, és behozták a kocsiból a cókémókjukat.

– Nézz körül! Az emeleten is nyiss ablakot! Addig begyújtok a kandallóba. Ha akarod, fenn is aludhatunk, de van hely lenn is.

A lobogó tűz előtt vacsoráztak. A magukkal hozottat ették.

Sokat ittak.

Mindketten a történetek hatása alatt voltak.

– Jó, hogy nem beszéltél a zsaruknak arról, hogy a pasi szemétkedett velünk korábban.

– Minek ártsak neki. Elég baja van így is – húzta magához a férfi – nem így gondolta ő sem az egészet.

Sokáig borozgattak, zenét hallgattak.

A lány feloldódott, sokat beszélt magáról, csaknem mindent elmondott rövid, de annál mozgalmasabb életéről.

A férfi hagyta. Magáról csak keveset, de azt színesen, hadd legyen érdekes a lány számára.

Mikor az újabb palack bort behozta, a lányt alva találta.

Felkarolta, a kettős ágyra fektette. Mire betakarta, felébredt.

– Jaj, hát nem is szeretkeztünk. Bújj ide – motyogta félálomban.

– Aludj csak! Majd reggel, ha kedvünk lesz hozzá.

A férfi felhívta a kórházat. A fiú felől érdeklődött. Csak akkor, amikor mondta, hogy ő értesítette a mentőket, akkor álltak szóba vele.

– A sérült a műtőben van. Nem adhatok más felvilágosítást.

– Reggel érdeklődhetek?

– Igen. Nyolcig én leszek itt, hívhat – szólt a telefonba a fáradt női hang.

A férfi későig fenn maradt. Rakta a tüzet a kandallóba, megitta a maradék bort, és elaludt a kereveten.

Reggel hívta a kórházat.

Bement a lányhoz, hozzábújt a meleg takaró alá.

– Megmarad. Beszéltem a kórházzal – mondta az ébredező lánynak.

Sokáig szeretkeztek.

Hazafelé menet délelőtt, még látták a rendőrök által felfestett jeleket az úton, a feltúrt füvet, a megdőlt fát a lankásban.

Olgával nem voltak együtt ezután. A lány elkerült a cégtől, ő is továbbállt a felszámolás előtt álló munkahelyéről.

Csaknem fél év telt el azóta, hogy a lánnyal utoljára találkozott.

A kora nyári nap lemenőben, besütött az országút melletti bisztró üvegfalán.

A férfi a bárszéken ült. Az ismerős pultossal váltott néhány szót, míg az a kávéját letette elé.

A teremben néhányan a távoli kis asztaloknál üldögéltek. Főleg kamionsofőrök. Kávé, üdítő, és indultak tovább. A fiatal pincérlány a presszógépnél foglalatoskodott.

– Két kávé, két kóla – szólt nagy hangon az újonnan belépő, harásny köszönés után – mindjárt jövünk, csak tegyék le a pultra – és elsietett a mosdó irányába.

– Néhány napja fuvarozik újra. Tavaly összetörte a kamionját, meg magát is – szólt a férfihoz a pultos, aki hátra sem nézett, itta a kávéját – Összeállt a régi barátnőjével, vagy a volt feleségével, aki ápolta, meg járt hozzá a kórházba. Alig tudták összekaparni az orvosok. Most meg már száguldozik újra. Hiába, a fiatalok gyorsan regenerálódnak.

A pincérlány lerakosgatta a rendelteket a férfi mellé, a pultra.

A sofőr időközben odaért, leült. Kezet nyújtott.

A férfi felismerte. A hosszú heg a homlokon volt a bizonyosság.

– Találkoztunk mi már? – kérdezte amaz. Láthatóan ismerős volt neki is a férfi.

– Lehet. Én is járom az országot – válaszolt inkább maga elé.

Közben bejött a lány. Leült a sofőr mellé.

Olga volt.

Öröm és aggodás jelent meg az arcán, mikor meglátta a férfit.

– Ti ismeritek egymást? – ráncolta a homlokát a fiatal kamionos.

– Igen. Egy cégnél dolgoztunk. Még tavaly – előzte meg válaszadásban a lányt.

– Igen. Még tavaly – erősítette meg Olga.

– Jó, hogy eljöttél onnan – morgott félig maga elé a fiú – túl sokan dolgoztak ott. Túl sokat ismertél – mélyedt bele kávéjába, üdítőjébe. Szótlan lett hirtelen, csak az itallal foglalkozott.

A lány hallgatott, maga elé nézett, kortyolta a kávé. Az üdítőhöz nem nyúlt.

A sofőr lekászálódott a székről, látszott rajta, valamin erősen gondolkodik, időnként a férfira pillantott, majd fizetett a pultosnál.

– Jól vagy, Olga?

– Igen. Remélem, te is – láthatóan örült, hogy a férfi megszólítja. Aztán, mintha mondani akart volna valamit, de mégis meggondolta magát. Hallgatott.

– Még találkozhatunk – fordult a férfi felé a kamionos, miután visszatért hozzájuk, de nem nyújtott kezét – járunk erre gyakran.

– Igen. Találkozhatunk – szólt csendesen a férfi az elmenők után – találkozhatunk úton, útfélen.

Kormann Zsolt (zsoloo)

Hogyha hívnak ...

Hogyha hívnak mézes ajkú rétek:
nyílni jöjj, s csókkal lakni jól,
ne kérdezz, mert nincsenek miérttek,
csak árnyas délután, mi föléd hajol!

Kóboroljunk egyet, háztól, úttól messze,
lerúgva szabályt, s feszes ruhát, cipőt
– a szellő lobogását hajadba eressze –
hagyd, hogy megkívánjon, mint férfi a nőt!

Játssz most, játékod örök jelen legyen,
ártatlanul, akár gyermekek a fényben,
s szórja a május kacajod szertelen,
mint fogolyét, ki szabadságban reményked’!

Szerelmes szóval születtem világra,
mert akart engem két ember nagyon,
s e bódító illatot hagynám neked hátra,
mikor elbúcsúzom tőle egy hajnalon.

Játssz, kérlek, örömed semmi ne vehesse el,
oly szép e viszontagságos kék öböl,
szavaink felhők, miket égre festve fel
ott idők alkonyáig emlékként tündököl!

Hogyha hívnak mézédés ajkú rétek:
nyílni jöjj, s csókkal lakni jól,
ne kérdezz, mert nincsenek miérttek,
csak árnyas délután, mi föléd hajol!

Nem hiszek már

Nem hiszek már.
Se holnapot, se tegnapot magamnak.
Bús melankóliák lebegnek által
üres csarnokszívem helyén,
és mint bolondot hív csak
incselkedni számon kérő pár dal

Lerúgtam e koncot, emlékek
múló idő nyomán béklyózó terhét,
de szabad nem lettem, tudod.
Várok, s hogyha megtalálnak,
mint gyermek megyek kézen fogva,
nem kérdezve többé, hová indulok

Első sosem voltam, látod,
talán sorszámot se kaptam,
csak helyet foglaltam méltatlanul
a bordószínű bársony karzaton,
sok másnak szóló műsort
végignézve, s együtt sírva balul.

Azt a holt, egyetlen szorongatom,
ki nevetve mást választott párnak,
de ne hidd, hogy a többiek nem fájnak,
első sorból árultam gyarló szívem,
szétszéledt, nincs már senki sem,
a színpadra feledés borít sátrat

Év végi dal

Hátam mögött hagyom, ím tegnapom:
megírt, sárgás szélű levéllé fakul,
emléknek elteszem, miket azon
lánggal hevülve firkálgattam vadul,

s elpihen fáradt éjek gyümölcse;
tentájába hajtja szomjas toll-fejét,
galamb sem reppen, nehogy költse,
gyertya világol, a hajnal messze még..

Alszik a lélek, a pennán Hold ragyog,
jövőbe álmodja magát reménnyel,
bár a múlt sebe fájón fel-felsajog,
már az arany Nap színe árad széjjel

Kiitt pohara mellett fekszik a költő,
meg-megráng félig asztalra borultan,
de arcvonása nyugodt, akár a bölcső
ringásába révedt csecsemőé, úgy van,

tejjel ajkán piciny nyálcsöpp szivárog.
Mint megérkezett boldog vándor
hírét hozó hangos apróság-zsiványok,
zúg e perc, s fölkelvén nagy és kicsiny táncol...

Áll, nem rezdül a lég, csak az idő molyol,
pókfonálon ereszt újabb lusta percet
vígán múlathatná, mégis olyan komoly,
elhallgatja némán, a szű hogyan perceg

Csönddel gazdag, nyugodt, táplál az éjszaka,
kint a ködben most is gázlámpák égnek,
az elmúló hév, sok óra, perc, a ma
üdvözlétét küldi a beköszöntő évnek

Kovács Daniela (*vorosliliom*)

Engedd szabadon

Aludj csak. De engedd, hogy álmod
szabadon, akár a nyár füstje
szökjön csak el. Ki az ablakon,
mint vágtaázó mén vágytól űzve
futni szokott. Sosem tűr hámot.
Csapjon rád sorsgally, tépjen túske,
te engedd az álmod szabadon,
és hagyd, hogy helyetted leküzdve
időt, teret ugorjon árkot.
Lopjon akár! Égjen nagy tűzbe',
mint szikkadt bogáncs a parlagon,
de az eszmék füledt sűrűje
ne kösse nyakára a jármot,
ne hagyd, hogy vércse-kedvét tūrje
a valóságnak. Ez hatalom.

Sóhajt ver a szív

Tegnap valahogy több volt a fény,
a zabolátlan, önfeledt öröm,
lelkemben kihajtott a remény,
tavasz izzott a naptűzte kövön.

Ma valahogy csendesebb a táj,
a liget felett sűrűbb köd lebeg,
ma valahogy kicsit jobban fáj,
hogy Te sem jöhetsz hozzám közelebb.

Vértvajúdó legenda

Vad reccsenésre riadtam fel az éjjel.
Talán egy korhadt lécszakadt ki sorsomból,
mint hídból a pillér, mit az idő érlel.
Én nem tudom, mi volt... de a másvilágról
Te integettél, Apám.
S ekkor, először talán,
nem mosolyogtam vissza. Térszakadékon,
múlt-folyókon, lázálmom, sorsközönyön át
futottam feléd. Ó, te Árny, te Csalékony,
hát azt hiszed, gyermeked mindent megbocsát?

Lopva szöktél el, mint huszonhárom éve.
Hiányod mély barázdát vájt bennem csontig.
Vér sípolt tudómból... Az Ég szerelmére,
Apu, nélküled a világ összeomlik,
örök némaságba fagy.
Élet sincs, ahol nem vagy.
Éjjelenként álmaim átokkal vernek,
mosolyogsz várván, hogy visszamosolyogjak.
Azt hiszed, hogy a röpke tíz másodpercek
a nappalokon át is ragyogni fognak?

Egyszer kihúztalak már a vég torkából,
s Te húszévnnyi jövőt ígértél cserébe,
de csak annyi jutott a kisírt csodákból,
mint csaló Júdásnak. Harminc ezüstérme.
Se-színű szavak, tervek
ma földszagot lehelnek.
Megloptál! A falánk rög gyomrát tömted meg,
jóllakattad meleg, boldog álmaimmal.
Miért fontál eskükből hosszú kötelet,
hogy lásd, amint jelenem húsába irdal?

Jöjj, szórj sebeimre égő nátriumot!
Ezerbűnű vagyok. Ítéld, verj meg érte.
Most nem keresem meg a parányi zugot,
mely régen oltár volt esti vezeklésre.
Gyere, ne ácsorogj ott,
mint vérig sértett halott!
Kóstold meg a kíneservet, kijózanít.
Vajon lesz-e így is mosolyogni kedved,
ha büszke melledbe dacom kése szakít!
Hallod, Apu, könyörgök... Fel kell ébredned...

Megremeg az éj kékje, halkan nyög a föld,
a tébolyító iszony is csitulni kezd,
de árnyad után kapva szívem fölűvölt
még egyszer, utolszor... majd simul a csendhez.
Száll, száll a sűrű pára
sorsom új hajnalára.
A valóság ím fény-szárnyait kibontja,
és feleszmélek... élek. Ha nélküled is.
Ostoba lelkű, ki mérgét végighordja,
hagyva, hogy feleméssze akár a pestis.

Át a csenden

Ma ajkamra keserű szó téved,
feléd szalad a messzeségen át.
Kábult-árván sír bennem az élet.
Szívemet tépi. Hallod zsviját?

Lekacagott szavak, könny, vér, sebek
kínoznak, gyötörnek. Tán halálig.
Kérlek, hadd legyek ma újra gyermek,
hogy érdemes volt-e, majd elválík.

De vissza kell mennem, át a csenden,
hol újjáéled az egykori perc,
hol bakfisként még öledben fekszem,
hol elmondhatod, miért nem szeretsz.

S ha megtudtam végre, visszatérek,
nem lesz több kérdés, kísértés, titok.
De ma még hadd legyek gyermek, kérlek,
talán most anyu is szeretni fog.

Ki engem szeret

Ki engem szeret, tudja mi a kín,
mégsem viszonozza soha tagadásom,
léptemet követi a világ árkain,
lelkét eladja, csak mosolyogni lásson.

Ki engem szeret, belőlem zokog
nem is sejtve, hogy könny az, amit ejt,
nevetve hiszi, hogy amitől borzong
rossz álom csak, mit hamar elfelejt.

Ki engem szeret, sosem áll odább,
ha retteg sem tudja, mi a félelem,
a semmiből teremti milliónyi csodát,
és kézen fogva visz sorson, életen.

Kovács József Tibor (kovjoe)

Korboncolás

Láz-máz, talmi fájdalom,
vonagló vétkek sóhaja
keresztfám véres oldala.
Ma dárdát élez számadóm.
Nyögnék még. Hitellel telve
az én lét rég. Jelzálóga
rajtam pihen, nem száll tova:
– Bankkal szembe mondd, ki menne?
Fényre vágyva kiáltani:
– Ember, mondom, Isten közel
Nem az égből, bentről jön el!
Lelkem rab ma. Kiváltani?
Nyomor-álom. Nézem a Nép
Sztárrá emel, majd legyint:
– Fusson a Gyilkos megint!
Tudom. Áldott részem a vég...

Kováts Péter (skorpio)

Advent gyertyák

Az első gyertya

*Ádám és Éva – mint akiknek elsőként
ígérte meg Isten a megváltást (hit)*

Bátortalanul lobban most fel,
Az első gyertya kicsiny lángja.
Fénye lassan telik meg erővel.
Mintha még egy kicsit fázna.

Hinni kell egy szebb világban,
Ám kevés a hit, tégy is érte.
Hinni a Megváltó igazában,
És élni úgy, ahogy Ő kérte.

A gyermek csillogó szemében látok,
Egy megszülető szebb és jobb világot.
Ahogy csodálattal néz a lángba.

Benne tiszta még a hit, a szellem,
Hogy győzhet a jó a gonosz ellen.
Nem riasztja, az élet valósága.

A második gyertya

*(zsido nép – akinek megígérte,
hisz közülük származik a Messiás (remény))*

Aranylón lobban a reménység lángja.
Angyalok rebbennek, lelkeket mentenek.
Üstökös száguld, íme, az üzenet,
Valóra válik az emberek vágya.

Őrizd ezt a lángot, melege lelked
Járja át. Fénye mutassa az utat,
Ha vágyad bizonytalanságba dermed,
Mert ezernyi akadály fojtogat.

Sorsodnak kovácsa csak magad vagy.
Csoda az élet, ha hited el nem hagy.
Találd meg örömet saját létednek.

Minden fájdalom elmúlik egyszer,
Az öröm percére lelkedet készítsd fel.
Eljön a megváltás, higgy az újszülöttnék.

A harmadik gyertya

*Keresztelő Szent János – aki hirdette Jézus eljövetelét,
és készítette az utat az emberek szívéhez (szeretet)*

A harmadik gyertya, éledő lángja
Üzenetet küld, az egész világra.
A lélek legszebb tulajdonsága
A szeretet, mindenütt jelen van.

Megbújik, a simogató kézben.
Megcsillan, a gyermekek szemében.
Egy kedves szóban, lágy mozdulatban.
Ott van, a koldusnak nyújtott garasban.

Szeresd hát felebarátodat, mint
Tenmagad. A tanítás erre int.
Tanít arra, hogy minél többet adsz,

Az megsokszorozva úgy árad feléd,
Mint mikor a forrás tiszta vizét,
Életet tápláló eső áraszt.

A negyedik gyertya

Szűz Mária – aki megszülte a Fiút (öröm).

A hit gyönyörű lángja nyújt reményt.
A szeretet meleg fénye átölel,
Várjuk az Úr ősi ígését.
Meváltásunkat a fia hozta el.

Az öröm lángja, üstökös fénye,
Lelkünk betlehemébe elvezet.
Ámuló szemmel nézünk az égre,
Örömmel gyújtunk adventi fényeket.

Álmodunk egy jobb, egy szebb világról,
Mit tanításával Jézus hirdetett,
De sokak álma csak álom marad.

Mint gyermek álma az angyalkákról,
Mit az ünnepet várva dédelgetett.
Nekik csak isten szeretete marad.

Elmentél...

A lelkem üres. Konganak
a benne itt hagyott szavak.
Már nem szeretlek Téged.
Nem ilyennek álmodtalak.

Hazugság ez is mit lelkem,
hiányod okán épített,
ne fájjon annyira nekem
az űr ami keletkezett.

Kun Magdolna (lena1)

Az igazi koldus

Nem az a koldus, kinek rongyos a ruhája,
és fésületlen tincs tapad borostás arcára,
hanem az a koldus, ki sosem érzi át,
milyen, ha a nyomorúság sárga földig ás.

Sosem az a koldus, ki az utcán kéreget,
ki szemetes kukákból kincset gyűjtöget,
az a rongyos koldus, kinek érzéketlen lelke
félrefordul attól, ki kegyelmét kereste.

Én tudom,
az előkelő helynek is van
olyan útiránya,
mely zuhanó pózt vesz fel,
ha eljön az ítélet
utolsó órája.

Szeptember végi gondolatok

Már hamvadva égnek a szívtáji lángok,
és füstkormot szítál a szunnyadt parázs.
Hószínűek lettek a csókok, s az álmok,
miket forró nyár helyett, tél ölel át.

Már ködkönnyekkel sír a dérezüst élet,
és harangszót kondít a hűs őszi szél,
mit nem kísért többé madárdalos ének,
sem felhőkön bóklászó vágy-szenvedély.

Már hamisan csendül a sors írta dallam,
kilopta szívünkől a mesés varázst,
mely vigaszt adott, mikor felsírtunk halkan,
és lelkünket az éj, árnya fonta át.

Hófedte emlékek

Havas lett a régi vár, az út, a fák, a táj,
mindent-mindent belepett, mit kibontott a nyár.
Most fehér lepel ringatja az emlékpadokat,
melyekre a ködpihék könnyként hullanak...

Félek nagyon tél, hisz tőled mindig fázom,
hiába öltöm magamra bélelt nagykabátom,
már nem melegíti át fagyott szívem zugát,
amelyre a jégcsepp pára ráálmodta magát.

Nem tudom jön-e még csalogányos tavasz,
amiből a madárhangok nyarat olvasztanak,
ami úgy perzseli meg hókristályos lelkem,
hogy égető tűzlángja nyarat ébreszt bennem.

De hiszem hogy úgy lesz, mint ahogyan mindig,
a friss tavaszi szelek majd hóvirággal hintik
az olvadó földrétegek kemény rög-porát,
hogy újra virágzóvá váljon ez a vén deres világ.

Őszi fohász

Vigyázd életem, édes Istenem,
tartsd a szívem, lelkem, nyári melegen,
mert az őszbe én mindig belereszketek,
akár az aranyló, hulló levelek.

Fáradt tudatommal fel nem foghatom,
elröppenő nyaraim miért siratom,
s miért tépi hangulatom az elmúlás szele,
mikor dérben könnyezik a piros berkenye.

Tudom, alkony idején fázósabb az élet,
jobban átérezzük hidegét a télnek,
többször megsiratunk minden órát, percet,
ami számunkra még újabb nyarat sejtet,

mert ki tudja lesz-e még elég erő arra,
hogy az ember szíve a telet is kibírja,
s úgy lépkedje át annak havas nyomdokát,
hogy érezze közben a tavasz illatát.

Segíts Uram!

Minden múltó év
élettöredék,
melyben ismétlődik
a kezdet és a vég

Uram,
feléd száll most kiáltásom,
hát halld meg szavamat,
nem vívjuk már győztesként
az életharcokat,
mert oly elnyűtt lett bennünk
az ember-akarat,
hogyan szálaikra foszlik szét
nyomorunk alatt.

Uram,
nem hallod zokogásunk
sikoltó jaját,
hisz azt dübörgi, azt rikoltja
az egész nagyvilág,
s azt harsogják azok is,
kiknek imáját
meghallgatás nélkül
porba tiporják.

Uram,
nincs már bátor hősrünk,
ki megmutathatná,
egy fecske is hozhat nyarat,
ha van mersze hozzá,
s oly vitézünk sincs már,
kinek kivont kardja éle
új ösvényt nyithatna
holnapunk elébe.

Tégy valamit Uram,
hisz élni szeretnénk,
s újra hinni abban,
hogy dicsőségre szolgál
ez a vesztes magyar nép

Kutasi Károly (csikar)

November

Itt voltak mind,
most mentek el.
nem maradt utánuk más,
csak emlék és némi jel.

Az emlékező is elvész,
a jelkép elkopik,
túl gyakran fordul
a Styxen Kharon s a ladik.

Sötét-világos,
gyertyafénylobbanás.
Volt még valami?
Azt hiszem semmi más.

zajtalan november

hallgat az erdő hallgat a szél
november zajtalan
zizzen az avar surran a tél
cinkfehér cselló hangja van

Lakatos Zsuzsa (zsuka49)

Merengés

Merengek – emlékszem a virágos rétre,
tavaszokat hozó, csodaszép kék égre –
s szívemben letűnt napoknak csókja ég.

Emlékek avarában jázmin-illat vár,
alkonyi álom fölött rózsaszín köd száll –
de lelkem fázik, érzi már a deret.

Hiába virulnak a rózsák, a rétek,
édes álmok – amik múlandóan szépek –
felettem halovány a tétova nap.

Őszi ködben minden oly fáradt... hervatag...
alkonyi száll le rám, mely örökre elragad,
s hallgatás pihen majd e csendes szíven.

A nincstelen

Ó költészet! – hűtlen, rút ara –
Zokogok érted bús éjeken,
Rám tekerted éjsötét hajad,
S szavaim elhaltak hirtelen.
Kiáltanék, hallatnám hangom,
Dalolnék naponta szüntelen,
De számon a szó rég megfagyott,
Vittél mindent, s lettem nincstelen.

Éva Lambrozett (lambrozett)

Csanival, idebenn

Zoknis láb, mely fürgén szalad
farmernadrág, rajt' pár maszat –
huncut két szem, nekem legszebb
csücsöri száj...menten megvett.

Kiről szóltam? nem is másról
Csanád jött el...ő anyástól –
nagyon vártam, nem nyughattam
ajtót lestem, bizony gyakran.

Végre itt van, lelkem karol
szívem üstdob lett valahol –
úgy veri a ritmust: tam-tam
ekkora zaj van egy tankban.

Játszottunk mi, szétpakoltunk
jobban mondva: néztem tájfun –
tornádó vert szobán tanyát...
kacaj csöppjén csüngtek csaták.

Dehogy bántam! inkább vágytam:
tartson tovább velem zártan –
kicsit enyém volt ökelme...
mami-terep csúcs-győzelme.

A gyékénykosaras

fűstszín gyékénykosarát karján átfonta
mintha az Idő rajta nem fogott volna –
rámnézett, míg egyenes járással haladt
szemünk összetapadt a hold fénye alatt

lépett puhán, átlátszó szatén köntösben
míg én könnypatakkal a kertet öntöztem –
repkedtek köröttem szivárvány madarak
szobrász ettől szebbet, álmában, ha farag

semmi nem volt biztos, csakis a lebegés
a súlytalan Lét, ahogy bennem legelész
és hogy min mentem fel az Ég Szalonjába?
tán futó mosoly űzött, egy nagyon drága

derűs lények vártak, erre jól emlékszem
háttérként pazar vászonra festett éden
ekkor lejtett mellém a fűstszín kosaras
ó, tűnő szellemek!...hiszen én voltam az

Mohó éjjel

Ágyat vetett az Este, neki lét a látszat
lepedőjét áthúzta félhomály szőnyeggel
felállított köréje csillagokbul sátrat, s
homlokon csókolta a Holdat, kit hön kedvel.

Majd, miután pedánsan elrendezte dolgát
ledőlt fáradtan e csillogó nyoszolyára –
félálomban még érezte az Éjjel szomját
amint a sötétségből mohón kortyol szája.

Amikor várlak

Összeszorul szívem mindig, ha várok rád
mintha száz év óta nem láttalak volna –
Csipkerózsza sem ébredhetett szebbekre
mikor szemét mély álmából felnyitotta.

A szeretet feszül testemben szétfolyva
vágyakkal telt érpatakok csörgedeznek –
bár szívósak a mésszel rakódott gátak
tűrik, hogy fussanak a szívben eredtek.

Érzem, hogy nyitja kezed lelkem kapuját
közeledsz végre, így lenyugszom vérben –
kilincset tartva a béke reszket rajtam...
nem számít már Idő, mit nélküled féltem.

Hajnal a réten

Lankás domboldalon siklik le a Hajnal
fürgén adakozik harmat-tarisznyából –
satíroz a tájon halvány árnyalattal...
lemossa éj mocskát mezők kavicsáról.

Rezgő gyöngyét futtatja füvekre, fákra
nyújtóznak tagjaik a tompa éj után –
gallyaknak sok-kóca a sötétet rázza...
hársfánál apró pacsirta zenél csupán.

Pompázik már a zöld élénkebb tónussal
a kispatak fölött bolybogárhad repked –
szín-kavalkád enyeleg Napsugár Úrral
csillag-gyertyáinkat elfújta a Reggel.

Lám Etelka (motoz)

Jégvirágok

Amikor szerelmed lángja ég a jégvirágok is
megolvadnak és lángokká formálódnak szívedben
Mikor piros színekbe öltözik az erdő, mező
Fák-bokrok lehullatják lombjaikat
Akkor már csak az ezüst fenyők
hajladoznak vidáman az őszben
A fátyszerű vízesések ejtik ámulatba
magányos lelkünket, akkor már tudjuk,
hogy a hideg, havas hegyormok közt kikandikáló
napsugarak bearanyozzák szívünk hangját
És a tenger sötétkéék haragos hullámai
vadul csapkodják a szikla szirteket.
Majd a tájtékos habok szépen elcsendesednek
és megcsillan a partnak homokos palástja

Szirének

Az aranyhajú szirének halk zenéje
simogatóan lágy dallama elvarázsolja az
ide látogató gyászoló lelkeket,
tárd ki szívedet
és fogadd be a szépet és a jót,
hajítsd le a mélységbe a kízó fájdalmadat
szaladj a zöldellő fák közé ahol
a halványkék ibolyák illatoznak,
vidám napraforgók nevetgélnek
madárkák csiripelnek és apró lépteidre felreppenek a
fehér habos felhők felé
és a harmatcseppek mint csillogó gyémántkövek az
ezüstös faleveleket mintázzák az erdő hatalmas lombjain

Szülővárosom

Szeretet, kedves szülővárosom
Itt születtem itt vagyok itthon
A macskaköves utcácskák és sikátorok között
Itt kezdtem életem első lépéseit
Csodálkozó nagy szemekkel
Ártatlan gyermekként nem tudva semmit
Az élet gyötrelmén
Örömmel nyitogattam szárnyaimat
Az élet rögzös útján
Kíváncsi szemekkel néztem
A történelem színpadát
Nem értettem, miért kellett végig haladnom
A tövisekkel megtűzdelt rózsákon
Ökölbe szorítottam kezemet, nem sírtam
Csak visszafojtottam könnyeimet
Hol van édesanyám simogató keze
És kedves vigasztaló szava?
Elment az angyalok közé és itt
Szívembe hallom kedves dallamos hangját
Most is ökölbe tartom kezemet és küzdök tovább
Az élet nehéz háborgó sötétkék tengerén

Ligeti Éva (LEKA)

Kifosztva

Mint akit váratlan kiraboltak,
csúnyán kifosztott engem az élet,
csoszogó napjaim araszolnak
egyre közelebb, ...már szinte félek.

Állok riadtan. Olyan idétlen
a helyzet. Bénultság húrja szorít,
acélfájdalmam szinte időtlen...
s a lelkem veszett kutyaként vonít.

Testem gúzsba kötve, tehetetlen...
szívem nélkülöd majdhogy megszakad,
bús bánatom kútja feneketlen,
mélyéből keserűm könnye fakad.

Bent az üresség olyan hatalmas,
félő, hogy a világ is belevész,
kisemmizett létem mily siralmas,
sarjadó reményem oly csenevész.

Susogó szélben falevél rezdül,
mozdulatlanság sóhaja vétlen,
lombok közt bújik a nap keresztül,
s lelkem fényét fonja észrevétlen.

Kikelet

Barkát bontó kikelet
bársony ujjal integet,
fény kezében kis csokor,
minden ezüstös bokor.

Felhőt kerget fürge szél,
háta mögött kibeszél,
pírral festi arcodat,
meglepetést tartogat.

Fürkésző Nap rád tekint,
édes csókja jó megint,
langymelege simogat,
kertbe, rétre hívogat

Társam nyári este

Búsulni jött a nyári felhő,
hullatni még bánat könnyeit,
miközben pusmog bükkfaerdő,
tereli reményem kölykeit.

Hűvösen súg fülembé édest
fájdalom áztatta zöldlevél,
sötétem oldva fényt élém fest,
csillanó cseppje, ha földet ér.

Mélázva rezdül pázsit teste,
éledő rét rojtjai csupán,
magányban társam nyári este,
szivárványt fest majd...holnapután.

Emlékezés...

Úgy volt...kéz, a kézben
fogunk egykor járni,
együtt öregedve
egymás mellett állni.

Itt hagytál magamra,
nincs, ki kezem fogja,
üresség várában
vagyok bánat foglya.

Szándékom téblábol,
miként köszöntselek?
hatvankilenc lennél...
– Sosem felejtelek!

Most az emlékezés
virágát rendezem,
koccintás elmarad,
de hozzád ér kezem.

Fényképed előttem
mécses-lángja táncol,
mintha csak itt volnál...
szemed hozzád láncol.

Színpompás ősz

Lézenszó levelek hullnak,
arcomon fénytüzek gyúlnak,
s vöröslőn vibráló kétség,
– hová lesz viruló szépség?

Ahogy a csorduló festék
színezi ritka lomb testét,
rozsdálló sárga és barna,
mintha üzeni akarna.

Zöldbe szótt bíbor ciráda,
lehetne álmom virága,
simogat kecses fuvallat,
míg őszöm varázsa vallat.

Fakuló fahéjszín foltok
ködébe vesznek a gondok,
hervadó homályba göngyöl,
bánatot föld-mélybe döngöl.

Nyelvet nyújt viruló levél,
tavaszi csodákról mesél,
nyári fény színeit bontja,
– reményem hálóját fonja.

Lőrinczi L. Anna (Anna1955)

Tört varázs

Villám-karmok martak az éjbe,
fény keblére ölelték a várost
– egyszer sem néztünk egymás szemébe –
...a vén Duna álmokat sodort.

Kövekbe botló hullámokon,
elmúlt létünk hordaléka reccsent
– egyszer sem néztünk egymás szemébe –
...az idő mélázgatva lépdelt.

Fent, csillagvirágok ragyogtak:
a pillanat varázslatba dermedt,
– egyszer sem néztünk egymás szemébe –
lelkünkbe fájdalmat mart a csend...

Telihold vigyorgott felettünk;
és lassan sűrű gyepe nőtt közénk,
– egyszer sem néztünk egymás szemébe –
...ennyi volt a kezdet és a vég.

Villám-karmok martak az éjbe,
örökre belénk vésődött az est
– egyszer sem néztünk egymás szemébe –
...de boldogan nevettünk végül!

Egyfiam

Szerelmes álomból születő gondolat
voltál, hogy élhess dobogó szívem alatt.
Vigyázni vágytam lépteid, fogni csöpp kezed,
majd utadra engedni, ha eljő a pillanat.
Hittem, megtanítottam mi az szeretni;
– forrón, önzetlenül, odaadón –
s hogyan kell küzdeni a céljaidért,
kitartón – soha nem megalkuvón –.
Förlömlőltad legmerészebb álmaim,
mert egyetlen vagy, és rendkívüli.
Karodban hoztad első drága kincsed,
büszke férfiként mutattad – megszületett.
Szívünk ekkor is együtt dobbant,
mint mikor először moccantál bennem.
Ma már felelőségekkel terhelt Ember
vagy fiam. Szőke buksid megritkult,
s gondokkal gyötört a homlokod.
Sajnos az idő kegyetlen – működő malom –
engem feledhető sallanggá örölt benned,
bennem pedig haragos fájdalmat csiholt.

Esélytelenül

Karodban talált a kacsintó hajnal,
mosolyogtál rám békés nyugalmaddal.
Boldog, szerelmes sóhajod hallhattam
– *vágyam szikráját, s csókomat akartad.*

Szerettünk vadul, szenvedélyes tűzben
hamuvá égtünk, s lebegtünk az űrben
cseppekre tördelve, gyönyörbe gyúrten...
– *jó lenne hinned, hogy nem leszel hűtlen.*

[...]

Gyűlöllek Kedves, bár nem lenne szabad.
Gyűlöllek, mert talán hazugok a szavak!
Szeretlek - még ma - bár nem lenne szabad...
– *de szeretlek, mert a szív szeretni akar.*

Karácsony fényei

Csillagfények gyúlnak a szikrázó éjben
karácsony fényei egy pislákoló létnek.
Meleg a kenyér, s forró a doboz alja
– vacsoráját egy kedves mosollyal kapta –

Nylon táskájában pár régi kacat – vagy kincs!
Gyúrt fényképeiről csodaszép lány tekint,
arca pecsét a mában, mert volt! – ami nincs...
– hírtakaró alatt, fohászt rebeg a kín –

Ködfátyolt horgolgat a zimankós hajnal
jégvirágot is fest – fűtetlen sok ablak.
Menyegzőre készül, tobzódik a kaszás
öröklétbe ölel egy elveszett arát...

Negyvenegy

Ma ébresztőt zenélt egy szám bennem
nevető fintorral dobolta: kettő.
Jólesőn nyújtóztam – mint egy macska –
s érzékeimbe a hajnal, virágot bontott.
Ébresztőt hasított a felismerés zaja
„csak” negyvenegy az a negyvenkettő,
s tudom, hogy években számolt időnk
ma hófehér damasztba öltözött.
Életedből adtad, életemből adtam!
Ezer Gordiusz, bonthatatlan béklyót kötött,
lábunkra húzta hétmérföldes csizmáját,
s közös utunk aszfaltjára, mély kátyúkat is tört.
A kettőből egy lettünk, a Te meg én-ből
született a Mi. Ma reggel oly mindegy,
negyven egy vagy éppen kettő;
– élünk, s holnap már a következő kacsint.

Lyza Zsolcai (Lyza1)

Fekete madár (emlék)

Mint egy nagy fekete madár,
az éj csendesen leszáll.
Hű szív szunnyad a föld alatt.
Neked csak fájdalommad maradt.

A tested, lelked kín marta,
bőszén a kabátját rád varrta.
A gyászdal füledbe fészül,
s pereg a könny szemed körül.

A mély sírban, mily borzalom,
anyád fekszik, ó fájdalom!
Sorsod terheit cipelve,
egyedül maradtál vele.

Jóságos szíve nem dobol,
hiszen a hant már ráomol.
Végtelen álmát alussza,
szél szárnyán tovasuhanva.

Mint egy nagy fekete madár,
az éj csendesen leszáll.
Hű szív szunnyad a föld alatt.
Neked csak fájdalommad maradt.

Messze repítse a szél

Mondd néha, nem vágysz egy másik világba?
Egy kis csendes szigetre, tóhoz, napfényes ragyogásba?
A végtelen, puha csendjének ölelésébe?
Nem ragad el a szíved, hogy enyhítse olthatatlan fájdalmát?
A messzi víz tükörfényes csillogásához,
hol ezernyi bogár röpköd, örök körforgásban.
A virágok ontják buja illatukat, s a szerelem rétje rád vár.
Zöldellő bokrok virággal borított ágai hívogatón intenek feléd.
s boldogság szigete tárul eléd.
A felhő, mint kis bárány úszik az ég kékjén,
hogy utat adjon a Nap éltető sugarainak.
Az égen sólyom repül kitárt szárnyal,
s lélegzi be a szabadság mámorát.
A fák halkan susognak, s a legyőzött lélek, lebeg föld fölött az
űrön át.
Ez egy olyan paradicsomi kert, hol csak a szerelemé minden.
Szimfónia fölzengő lágy dallama és gyönyörök rétje.
Enyhítse a sok bánatot, bajt, és
messze repítse a szél, hol a józanész elvetél.

Maróti László (PiaNista)

Zenélni szeretném

Zenélni szeretném mindazt, ami voltam,
Zenélni szeretném, ami most vagyok,
De ha elzenélném, mit kutattam, ástam?
Úgyis nevetnétek!
Egy hang: az vagyok.

Ha én elzenélném, mindazt, ami voltam,
Ha én elzenélném, ami most vagyok,
Tudom, meghökkenne bennetek a kérdés,
Tán le is néznétek!
Egy hang: az vagyok.

Ha én elzenélném azt, amire vártam,
Azt, amelynek régen vert rabja vagyok,
Darabokra törne bennetek a mérték,
Az sem semmi! Tényleg:
Egy hang: az vagyok.

Elzenélnék néktek mindent, ami történt,
Láttam azt, hogy ott lent sárga csillagok
Botladoztak, jaj, a Csáky-utcán végig?
Néha el sem hinnéd!
Egy hang: az vagyok.

Zenélném, hogy aztán véget ért, s így jól van,
Tárva-nyitva állnak most az ablakok.
Szeretném, ha tudnád, más volt itt az élet,
De a torkom gyenge...
Egy hang: az vagyok.

Hiszen elzenélném szívesen, hogy élek,
Elzenélném azt is, hogy majd meghalok,
Elzenélnék mindent: háborút és békét,
Kézfogást és csókot,
Egy hang: az vagyok.

Épp ezért, hogy mindent el tudjunk zenélni,
Mindazt, ami versben le nem írható,
Azt, mi annyi ember szívét gyötri, nyomja.
Légy te is egy dallam:
hang, mely hallható.

Zenéljünk el mindent sípokkal, dobokkal,
Nem dogná be akkor senki a fülét!
Nem köpnének akkor reményt vesztett bábok,
S nem mondanák azt, hogy
Csak egy hang vagyok.

Így zenélnénk egyre többen, s egyre jobban,
Hogy – mikor az Óda kész és int a kar –,
A karnagyi pálcát maga Isten fogja:
Népekből egy kórus és a zenekar.
Piruljon ki arca annak, aki fújja:
Kürtje, harsonája vágjon, mint a kés!
Tüdeje és lelke legyen minden hangban,
Mert hiszen az élet nem egy temetés!
Dobjatok egymásra olajhordót, s várat,
Börtöncellát, s mindent, ami zajjal jár!
Nem zaj az, de Óda, minden ember hallja,
Hallja, aki téged, s engem haza vár.

Dögöljön meg kínnal, láncra verve, koszban
Az, ki ezt az Ódát hallgatni nem kész,
Vagy ki harsonáját háta mögé dugva
Félve, sompolyogva le, a földre néz.
Mit ér az a kórus, hogy szól az az Óda
Hol a kottán végig szünet van és kész?
Hová jutunk, hogyha célunk eltakarja
Fátylával a gaztól lefizetett ész?

Ha mi elzenélnénk mindazt amik voltunk,
Ha mi elzenélnénk amik most vagyunk,
Tudom, jéggé fagyna bennetek a vér is!
Hinnetek kell végre:
Mind egy hang vagyunk...

Mai barátok

Te és én jó barátok vagyunk.
Ha mosolyogsz, én is.
Ha neked fáj, nekem is.
Ha sírsz, én is.
Ha leugrasz egy hídról,
Hiányozni fogsz.

Aki fákat ültet

Aki fákat ültet, életeket ültet!
Megérdemel tőlünk minden tiszteletet.
A fák állnak s bölcsen mindent megjegyeznek,
Miféle életet élnek az emberek.
Kérjükbe zárnak egy egész történelmet,
Embert: jót és rosszat, ördögöt és szentet.
Ha értenénk őket, tudnának mesélni,
Tanácsokat adni, oktatni, nevelni
Arról amit láttak, kik alattuk jártak,
Csatákat vívtak vagy valamire vártak.
Alacsony vagy sudár: minden fa égig ér,
Öleld meg ha tudod, mindennél többet ér.
Csendes megfigyelők, ők mindig csak adnak:
Madaraknak ágat mire fészket raknak,
Méheknek sok mézet, napfénytől fényeset,
Megfáradt vándornak alváshoz fekhelyet.
Aki fákat ültet, életeket ültet!
Meghajolva dug le vesszőt, szeretetet.
A ledugott vessző magát fává növi,
Alattunk a földet teli s teleszövi
Gyökerekkel melyben idő s élet lüktet,
Mert életet ültet az aki fát ültet.

Maszong József (Samway)

Fáj

Fáj hiányod
 bárhogy palástolom
 érintésed s a mosolyod.
 Vigyázom a parazsat
 égett zsarátnok
 szavakat.
 Távolság vagy!
 Érzem, a gondolatod követel,
 mint a vonat zakatol suhan ,
 zöld rét, bokrok, fák futnak versenyt,
 kerekek csattogva egyre dalolják,
 azokat a szavakat mit itt hagytál.
 Szeretlek, szeretlek, szeretlek,
 öllelek, öllelek, öllelek
 vágyakozva nézek
 utánad a távolba.
 Érintésed mit
 a szívemben
 hagytál
 izzón
 szóló
 dal
 h
 o
 z
 z
 á
 d

Hajnal csókja

Tükröt állított kedves a hold eléd,
tüzes ajkodon még a hajnal csókja ég,
törékeny alakod fölém árnyat hajolt,
elpihent öleden forró sóhajom.

Napot délre vitte az idő kereke,
nyoma sincs már a pirkadati üzenetnek,
véle ment a felszárított párás levegő,
elszállt vele az érzés, tán vissza se jő.

S az alkony újra megkereste szépséged,
hajfűrtjeid pajkosan lengnek az esti fényben,
kacagásod gyöngysora hívogat a sötétben,
kebleden talál nyugalmat szenvedélyem.

Hajnali derengés

Némán merül a meztelen időbe a füstös házsor,
ablakok zsalugáterén rabbá vált a kósza fény,
a por megült a repedezett zöldemlékű festéken,
a köd csak fátylát adta kölcsön, hogy ne fázzon,

Titkokat rejtő ablaktáblák mögötti bús komor világ,
siratja az ártatlanság fanyar gyümölcsű múlását,
árván szorong a tehetetlen megrémült lélek,
csontig hatol a lucskos ősz rothadó lehelete,

Megretten a szoba mélyén öreg székebe süppedve,
a szél esőt karoló mindent pusztító vad táncától,
arcára rémült barázdát vés a fel-fel lobbanó zsarát,
elszánt fájdalmas harcot vív belül a lelkiismeret,

Hajnali derengés hoz kevéske gyógyírt az emlékre,
mikor még a hold csillagok tükör fűrtjén ragyog,
messze a múltba szaladt az éjjel a feltépett seb,
testamentumot írni fáradtan az asztal fölé hajolt.

Nyárutói üzenet

Lassan lépkedve bandukol a nyár,
sarkamban már az ősz, a hervadás,
fáradt lépteim nyomán követ az idő,
a tél dere hajamba ezüstös szálatkat sző.

Terítsd le nékem aranyló nyoszolyád,
te bús nyár végi napsugár, hogy még
egyszer tekints le simogatóan reám,
mielőtt a tél lesz az örök arám.

Megpihenni karjaidban szeretve
és belehalni selymes öledbe,
sírva kacagni, csókodban fürdve
szemérmesen szem lesütve,

S majd veled ébredni erdők csalogánya,
forró csókod lenne a reggel dalolása,
köszöntenél csillogó szemeid mosolyával,
üzennél a nyárutói szellő fuvolával.

Vészharang

Mikor veritek félre már a vén harangot!
Felváltják-e vajon a sötét éjt – a virradatok,
lesz-e oly erő, hogy fényre vonuljatok?
Zúgjak hangosan félrevert érces hangok...

Mikor un bele a nép, hogy a vére hulljon?
Könnyeinek patakja folyóvá duzzadjon,
terheket egyformán viselje minden magyar,
Zúgjak hangosan félrevert érces hangok...

Mikor sarjad új élet a síró magyar földből?
Öntözzétek egek érezzem az orgona illatot,
tavaszi szél korbácsolta mező simogatását,
Zúgjak hangosan félrevert érces hangok...

Mikor ébred a szegény a remény dalával?
Igazságot téve a sok új-nemzeti betyárral,
feledni az éjben élősködő farkas hordákat,
Zúgjak hangosan félrevert érces hangok...

Mikor lesz elég ebből az úrhatnám dölyfből?
Mely gyalázatából szótt köntösben tündököl,
nem várja meg, hogy a hold felhő mögé bújjon,
Zúgjak hangosan félrevert érces hangok...

Tavasz lesz s a kikelettel sarjad majd új élet,
sápadt arcokra új színt fest a felkelő nap fénye,
keservben viselt álarcok hullnak a tűzbe,
Zúgnak már értetek a félrevert érces hangok.

Mayer Edit Julianna (Julianna)

Az én karácsonyom

Gyerekek, figyeljetelek rám! Igaz mesét mondok nektek. Régen a karácsony más volt, mint most, másképp is ünnepelték az emberek, nem volt olyan sok csomag a karácsonyfa alatt, mint manapság. Erről a nagyszülőitek is tudnának sokat mesélni. Én most mesélek nektek egy különös karácsonyról, akkor én még 6 éves voltam.

December 24-én anyukám sürgetett a reggelivel, mert aznap a piaci árusok is siettek haza. Vásárolnunk kellett, mert a kamránk már szépen kiürült. Mindenki készült az ünnepi ebédhez vagy a vacsorához.. Anyu elővette a szép pénztárcáját, egy darabig csak nézegette. Eszébe jutott apuka, hiszen tőle kapta ezt a hímzéssel díszített pénztárcát születésnapjára. Nagyon kedves ez az emlék anyuka számára. Apukára én csak halványan emlékszem, anyukám azt mondta nekem, mikor kérdezősködtem, hogy háborúba ment.

Mire kiértünk a piacra, már sokan csomagolták össze a maradék árút és készültek távozni. Végigmentünk a soron, anyuka elővette a pénztárcáját, megszámolta a fillérjeit és vett pár almát, diót, kekszet, és azután haza siettünk.

Ebédünk egyszerű volt, bableves és paprikás krumpli. Nagyon jólesett, mert már korgott a gyomrom: Mosogatás után mondja anyu:

– Kislányom, délután készülni fogunk az ünneplésre. Talán meglátogat bennünket a bátyám a Sanyika kisfiával. Nekik még kevesebb pénzük van, nagyon szegényen élnek. Julis néni a felesége pár évvel ezelőtt halt meg egy balesetben, Pista bátyám pedig rokkant nyugdíjas. Együtt fogunk ünnepelni velük.

Anyukámnak egy ismerőse tegnap hozott egy szép kis fenyőt és segített beilleszteni a talpba. Ott állt a szoba közepén a szép zöld fa és terjesztette a kellemes illatot az egész lakásban. Fel kell díszíteni. Nagyon szeretem ezt a műveletet. A diót bevontuk szép csillogó papírral, és gyufaszál segítségével felfüggesztettem a fára. Pár pi-

ros alma és keksz is hamarosan csüngött az ágakon. Utoljára anyuka akasztotta fel azt a pár színes üveg gömböt és a marék angyal haját. Ezeket ő egy kis dobozkában őrzi évről évre.

Kigondoltam valamit. Ha eljön az unokatestvérem Sanyika, akkor most készíték neki a fa alá ajándékot. Tudom, hogy nekem ebben az évben nem hoz semmit a Jézuska, nincs neki pénze, ezt anyukám könnyezve mondta el nekem, én ezt megértettem és bele nyugodtam, hiszen már nagylány vagyok, nemsokára iskolás leszek. De Sanyika kicsi, és neki nehéz megérteni, hogy mi a szegénység.

Anyuka megörült az ötletemnek, és megígérte, hogy segít. A konyhában találtunk dobozokat, ollót, ragasztót, drótot, színes papírokat. És elkezdődött a munka. Elkészült a teherautó! Hiszen a kisfiúk szeretik a járműveket. Sanyika is talán fog örülni neki. Elégedettek voltunk a munkánkkal. Még a kerekei is az autónak rendszeren forogtak! A karácsonyfa alá tettük.

Leültünk az ágy szélére és gyönyörködtünk a munkánkban. Anyukám ölébe hajtottam a fejem, fáradtnak éreztem magam. Kértem őt, hogy meséljen apukáról. Ő sokszor mesélt róla, arról, hogy egyszer jelentkeznie kellett a városházán. Apuka mint kötelesség tudó állampolgár el is ment. Hiába vártuk ebédre, nem jött haza. Akkoriban még több férfit is behívtak és elvitték őket messzire, a bányába dolgozni. „Három évvel ezelőtt történt, Zsuzsika”, – mondta anyuka.

Én hallgattam az elbeszélését és lassacskán álomba merültem. Édesapámmal jártam álmomban a Duna partján, szépen süített a nap, a madarak szálldogáltak a víz felett, hangosan csiripeltek. Én szorosan fogtam apukám kezét, mintha féltem volna, hogy elveszítem őt. Csiripelés, csiripelés, hangos...Felébredtem. Nem is csiripelés ez, hanem a folyosón beszélgetés...

Valaki a mi ajtónkon kopogott. „Tessék!” – mondja anyuka. Az ajtó kinyílt, bejött egy magas, kopasz férfi rossz öltözkében, a bal vállán egy táska, a jobb kezében egy furcsa téli sapka, később megtudtam, hogy ez egy usánka. Megállt a küszöbön a férfi és csak

mereven nézett. Anyukát is mintha valaki elvarázsolta volna, egy darabig ő is nézte az embert, azután felkiáltott:

– Józsi! Józsikám! – és a jövevény nyakába ugrott. Mindketten könnyeztek. Az ember hozzám közeledett.

– Zsuzsikám, de nagy lettél! Én gyanúsán néztem a férfira. Elhanyagolt külsejével nem nyerte meg a tetszésemet. Elhúzódtam tőle. A férfi elővett a válltáskájából egy csomagot. Valami gyűrött újságpapírral volt becsomagolva. A férfi igyekezett kicsomagolni azt a valamit, de az ujjai elég nehezen mozogtak. Anyu segített. És végül előkerült egy állat. Képzeljétek, egy igazi krokodil. A férfi kezembe adta és rám mosolygott.

– Ezt neked hoztam Zsuzsika.

Uram isten! A mosoly! Apukám mosolya! Nem ismertem először meg. Most mindent megértettem. Hazajött apukám, az én drága apukám. Hagytam, hogy szorongasson. Végtelen volt az örömünk! Letettem a krokodilt a padlóra. Négy kereke volt. Anyu kötött rá egy zsinórt Mikor húztam a krokodilt, forogtak a kerekei, és az állat ki-be nyitogatta a nagy száját. Nagyon mókás volt. Azután a karácsony fa alatt kapott helyet a papír teherautó mellett.

Anyukám segített apukának megfürdeni, átöltözni. „Milyen szép ember az én apucikám! A haja pedig majd kinő!” – így gondolkodtam. Ki se tudom fejezni azt az örömet, azt a boldogságot, amit átéltünk azon a karácsony estén. Lehet, hogy az asztalunk nem volt megpakolva finomságokkal, de csodálatos volt minden. Ültünk öten az asztalnál, ettük a szegényes vacsoránkat jóízűen. Arra már nem emlékszem, mi volt a menü, csak az jutott eszembe, hogy anyu a kekszből valami finom csodát kreált, a férfiak nem győzték dicsérni. Mi pedig Sanyikával sokáig játszottunk, örültünk az ajándékoknak.

Másnap anyuval lementünk az utcára sétálni.

– Apuka hadd pihenjen, elfáradt nagyon, messziről jött haza és gyengélkedik. Majd mi gondoskodunk róla, hogy megerősödjön. – mondta anyuka. A járda le volt már takarítva a hótól. A krokodilom tátogott, kerekei pedig jól gurultak.

A lépcsőház ajtajánál állt a kis Zolika, a házmester néni kisfia. A gyerek nézte a krokimat és csodálta.

– Apukám hozta, – büszkén elárultam neki. – És te mit kaptál?

– Semmit, – csendesen válaszolt Zolika a kérdésekre. Megsajnáltam, mert szomorú volt a gyerek arca. Már régebben hallottam a beszélgetésekből, hogy nagyon szegény ez a család. Ilus néni sokat dolgozik, takarít, de nagyon keveset keres. A férje soha nem tér vissza a háborúból, neki kell mindenről gondoskodni, eltartani a három gyereket. Megfogtam a krokodilt, Zolika kezébe adtam.

– Zolika, gyere játszani.

– Jó, jó! Szólok anyukámnak.

Öröm volt nézni, ahogy felvidult a kisfiú, a krokinak pedig sebesen forogtak a kerekei, gyorsan mozgott a szája

– Zolika, most menj haza, és ha van karácsonyfátok, tedd alá a krokodilt, ez a te ajándékod.

Hadd örüljön a kisfiú. Én úgyis megyek nemsokára iskolába, nekem nem játék, hanem irka és könyv kell. Már fentről hallottuk Zolika hangját:

– Anyuka, anyuka, a Jézuska nekem is hozott ajándékot!

A lelkemet melegség öntötte el. Boldognak éreztem magam, mert másnak is szereztem örömet. Nekem minden ajándéknál többet ért, hogy ismét velünk volt az én apukám, és ennél szebb ajándékot nem hozhatott a Jézuska.

Márffyné Horváth Henrietta

(Amarilla)

Menj a fenébe, Sánta!

Remegő kézzel felnyitotta az egyik hulladéktároló tetejét. A kiáramló szagtól önkéntelenül hátrahőkölt. Majdnem tele volt szeméttel az edény. A kupac tetején egy nejlon zacskóban, virágmin-tás szalvétába bugyolált, kerek dolog lapult. Reménykedve nyúlt a csomagért. Gyorsan kikapta a többi lom közül és lecsapta a kuka tetejét. Mohón bontogatni kezdte a kissé lapos holmit. Beleharapott a zsemlébe, és elfintorodott. A péksütemény szivacsos állagú, penész ízű volt. Valószínűleg ezt is meg lehet szokni. A gyomra azonban nem így gondolta. A bűzös kuka mellé könnyített magán. Remegő kézzel törölte meg a száját. Félve körbenézett, vajon ki láthatta meg, hogy mit csinált az imént. Szerencsére alig jártak az utcán, de még így is rettenetesen szégyellte magát.

A közelben árválkodó padhoz botorkált. Kopottas bevásárló táskáit lepakolta, majd ő is melléjük roskadt. Az émelygése alább hagyott. A meleget adó Nap felé fordította cserzett, ráncos arcát. Lehuntya szemeit. Észre sem vette, hogy barázdált bőrén végigszánkáznak könnyei.

Elementáris erővel törtek rá különböző emlékképek. Gyermekként látta magát az omladozó bérház udvarán, ahogy ő a fal mellett egy sámlin gubbasztott, míg a pajtásai vörös tégladarabbal rajzoltak a betonra, és nevetgélve ugróiskoláztak. Örülhetett, ha engedték neki nézni a játékukat. Végül is szerencséje volt a repesszel. Meg is halhatott volna. Akár le is vághatták volna a lábát, de megmentették. Ma is hallotta az éles, gyerekvisongásokat. „Menj a fenébe, Sánta!” Orrcimpáiban érezte a szomszéd néni paprikás krumplijá-

nak nyálcsorgató illatát. Otthon általában üres hetes kenyér várta, megkenve egy kis zsírral.

Majd az elemi iskola tanterme jelent meg előtte. Mindig az első padban ült, mindig egyedül. Kacska lábát mereven, oldalra kinyújtva tartotta. Kátrány és égő fa szaga facsarta meg az orrát. A tanterem sarkában álló vaskályha, amíg pakolták rá a tüzelőt ontotta magából a meleget, és a rozzant kéménynek köszönhetően a fekete füstöt is. A többi diákkal együtt, naponta vitt valami éghetőt, hogy meg ne fagyjanak a tanítási órák alatt. A palavesszővel néhezkesen kanyarintotta az ábécé betűit. Általában olvashatatlan macskakaparássá vált a műve. A tanító úr zord arccal szólította a tábla elé a rosszul viselkedőket, mogyoróvesszővel adott körmöst annak, aki nem igyekezett kellőképpen a tanulásban. Neki még ez a tisztesség sem adatott meg. A béna lába miatt nem kellett kibicegnie a katedrához. Helyben kapta meg a jussát. Valósággal most is égett az ujjai végén az a fájó bizsergés, arcizmai összerándultak a rég elszenvedett fájdalom puszta emlékére.

A gyárban, ahogy megszólalt a műszak végét jelző kürt, a szánta lábához mérten, igyekezett minél előbb a kijáratnál lenni. Ott aztán a kifelé hömpölygő dolgozók között, hunyorogva kereste azt a bájos lányt, a kettes csarnokból. Hetek óta várta, minden nap a kapunál, a barna hullámos hajú, barna szemű, porcelán arcú szépséget. Aztán amint felbukkant a tömegben, a kolléganőivel együtt, neki minden bátorsága az inába szállt, nem merte megszólítani. Talán azt várta, hogy majd a lány veszi észre őt. De ez valahogy soha nem történt meg. Pedig minden nap elhatározta, hogy ezúttal nem szalasztja el az alkalmat és randevúra hívja őt. Mire azonban megpillantotta kedves alakját, rémes gyengeség fogta el. Nem mozdultak a lábai, csak a tekintetével követte a már egyre távolodó lányt. Talán két hónap is eltelt, hogy rabja volt ennek a különös elfoglaltságnak, amikor egy forró augusztusi napon, a műszak végén a barna hajú tünemény, kolléganői nélkül lépegetett kifelé a gyár kapuján. Tudta, hogy ez az a soha vissza nem térő pillanat, amikor cse-

lekednie kell. A nő szebb volt, mint amilyennek eddig valaha is látta. Ujjatlan virágmintás ruhája kiemelte formás alakját. Lábán fehér vékonypántos szandált viselt. Karján fehér retikül himbálózott. Elragadó jelenség volt, ahogy a nyári nap játszott fényes barna haján. Érezte, az égiek is vele vannak. Mert, ahogy elindult bicegve a barna szemű felé, az ráemelte csillogó tekintetét és mosoly rajzolódt az ajkára. Nem akart hinni a szemének, még inkább melegen érezte az időt, előntötte a forróság. Széles mosollyal közeledett a lányhoz, kicserepesedett ajkát nyelvvel gyorsan megnedvesítette, és kinyögte a régóta, igaz ugyancsak magában, de ezerszer megfogalmazott mondatokat. „Kezét csókolom! Meghívhatom egy pohár frissítőre?”

Iszony. Igen, egyértelműen iszonyt látott a lány arcán. Vonásai eltorzultak, nem hitt a szemének, ahogy végigmérte őt tetőtől-talpig. Az undort sugalló tekintet egy pillanatra megakadt kacska, kifelé áll merev lábán. „Mit képzelsz?” Sikoltott fel a lány, akit így közelebről szemügyre véve, már nem is látott olyan szépnek. Zavarában nem tudott megszólalni sem. A háta mögül ekkor előlépett egy magas, szőke izmos fickó, aki a szája sarkából egy megvető mondattal helyre tette őt – „Menj a fenébe, Sánta!” – és hanyag mozdulattal belekarolt a még mindig hitetlenkedve fejét csóváló lányba.

A munkásszállót kezdetektől nem szerette. Az ágyfoglalás nem ment simán. A szabad fekhelyek, mind az emeletes ágyak felső szintjén voltak. Senki nem akart a süppedős vaságyakon felül aludni, ahova egy fárasztó műszak, vagy egy kocsmá járat után meglehetősen körülményes volt felmászni. Neki ez még nagyobb kihívást jelentett a lába miatt. Senkit nem érdekelt a nyomora, mindenki csak a saját kényelmével volt elfoglalva. Az első éjszakát egy kemény, fa széken töltötte. Nem csak a rossz lába, de minden porciakája fájt. Azt hitte soha nem lesz vége aznap a munkaidejének. Fáradtan, elgyötörten érkezett vissza a szállóra. Csüggedten szembesült a kaján vigyorokkal, amiket a szobatársai küldözgettek felé. „Pattanj fel gyorsan a helyedre, Sánta!” Fekete karikák táncoltak a

szemei előtt. Nem emlékezett, hogy őt ütötték meg, vagy az ő keze lendült először. A szája felrepedt, szeme alatt sötétlila folt éktelenkedett, a bedagadt orrán keresztül alig kapott levegőt. De attól az éjjeltől kezdve az ablak melletti alsó ágy a birtokába került. Ő és a rugós vaságy, szinte elválaszthatatlanok lettek. Szinte. Tizenöt évig egyek voltak. A szobatársak jöttek-mentek, folyton cserélődtek. Csak ő maradt. Az élete három helyszínre korlátozódott. A gyár, a sarki italbolt és a szálló. Barátokat sosem tudott szerezni magának, nőt annál kevésbé. Szóltanul, magába fordultan élte a szürke, de kiszámítható mindennapokat.

Tisztán látta maga előtt az üresen kongó üzemcsarnokot. A munkagépeket csomagolta pár ember. Ő bicegve seperte fel a termet, még utoljára. A felmondását remegő kézzel írta alá. Maga sem ismerte fel a saját nevét, amit odakanyarított. A munkásszálló elé kikerült egy nagy reklámtábla. Bevásárlóközpontot álmodtak az épület helyére. Magához vette összes holmiját. Három szatyorba belefért mindene. Két napig céltalanul kóválygott a város utcáin. Elképzelése sem volt, mihez kezdhet az életével. Pénze nem volt. A gyár háromhavi járandóságával adósa maradt. Tudta, soha nem lát abból egy fillért sem. Egy pékség mellett bicegett el. Az onnan kiáradó illatfelhő görcsbe rántotta üres gyomrát. Tőle telhetően megszorította lépteit, minél előbb maga mögött akarta tudni az éhségét eszébe juttató üzletet.

Megállt egy régimódi bérház előtt. A kapualjból dohos pinceszag áradt. Négy kuka sorakozott a járdán. Mereven nézte őket egy pár percig, lemondóan megrázta a fejét, aztán tétován elindult feléjük. Remegő kézzel felnyitotta az egyik hulladékártató tetejét. A kiáramló szagtól önkéntelenül hátrahőkölt. Majdnem tele volt szeméttel az edény. A kupac tetején egy nejlon zacskóban, virágmin-tás szalvétába bugyolált, kerek dolog lapult. Reménykedve nyúlt a csomagért. Gyorsan kikapta a többi lom közül és lecsapta a kuka tetejét. Mohón bontogatni kezdte a kissé lapos holmit. Beleharapott

a zsemlebe, és elfintorodott. A péksütemény szivacsos állagú, penész ízű volt. Valószínűleg ezt is meg lehet szokni...

Máté László (winner)

Az lenne jó...

Az lenne jó, ha az üres szavak megtelnének.
Azt szeretném, ha szólnál, és újra értenélek.
Tegnap még kedvesen simogattak a szavaid.
Tegnap még ajkamon megpihentek az ajkaid.

Ma már csak marjuk egymás lelkét értelmetlenül.
Ma már nem mosolygunk, szenvedünk, a lelkünk kihűlt.
Holnap, mert lesz holnap is, még ha el nem is hiszed,
holnap is felkel a nap, és nézem ébredésed.

Nincs vége, mert te is tudod, az idő végtelen.
Nincs vége, a vég távoli, s nem ez a végzeted.
Mondd! Kérlek mondd! Nem vagyok gonosz, nem voltam soha.
Mondd! Kérlek mondd hát. Tudom, hogy te sem vagy ostoba.

Nézd csak, nézd, egy kéz nyúl feléd, és szorítja kezéd.
Nézd! Kérlek nézd, új nap jön, de nem nélküled, veled.
Azt szeretném, ha szólnál, és újra értenélek.
Az lenne jó, ha az üres szavak megtelnének.

Nekem ez a hazám

A három fiú csendben lapult meg egy óriás tölgy mögött. A lombok felett a hajnal rózsaszín palástot vont az égre. A leveleket a hajnali dér fehérre csipkézte. A fiuk leheletének gőzölgő kipárolgása pillanatok alatt semmivé lett a hideg októberi hajnalban. Hirtelen egy madár éles rikoltása hasított a csendbe.

– Menni kéne – mondta Géza. Ő volt a legidősebb és a másik kettő, István és Lacika kimondva, kimondatlanul elfogadta vezetőnek.

– Gondolod, hogy elmentek a katonák? – kérdezte suttogva Lacika.

– Szerintem el. De amúgy is menni kell. Ha most nem indulunk akkor már késő lesz. Azzal óvatosan a következő fához kúszott.

– Mennyi lehet még? – kérdezte István aki most ért a nyomukba.

– Nem tudom! Talán ötszáz méter, de lehet, hogy annyi sem.

Lacika felnézett az égre és összeszorult a szíve. Ha most elmenek, lehet soha nem látja viszont a szüleit. Anyját aki sírt mikor megmondta, hogy elmennek, apját aki leült a konyhaasztalhoz töltött két pohárkát és áldomásra emelte a kitöltött italt.

– Menj fiam! Menj, amíg lehet. Ami itt vár rád az elől el kell menni. Nekünk anyáddal már mindegy, de előtted az élet és milyen élet vár itt rád? Börtön vagy talán annál is rosszabb.

Az apja nem mondta ki mi az a rosszabb, de tudták mindketten. Azután a bátyára gondolt, aki negyvennégyben ott maradt a frontot. Akire mindig felnézett. Nővérére, aki vidéken él a férjével és gyekeivel. Hirtelen egy hideg áramlat csapott le a három fiúra. Lacika megborzongott a hajnali hidegben. Hátra fordult és nézte, ahogy az ég alja mély indigókéből lassan azúr színűre változik. Nézte a mögötte lévő tájat és elszorult a szíve. Géze óvatosan megbökte. Továbbkúsztak és felértek egy kis dombra. Lenéztek a völgybe ahol egy takaros falucska ködbe burkolózva aludta álmát.

– Az már odaát van – súgta Géza. – Lehet, hogy már mi is odaát vagyunk.

Lacikán nyugtalanság vett erőt. „Odaát lennénk? Ilyen lenne az odaát? Mit fogok én csinálni odaát?” Megint eszébe jutott anyja kicsiny törékeny alakja, amint hajnalban, a kis konyhában neki csomagol. Kezét tördelte és sirt. Siratta fiát, akit lehet, soha többé nem láthat. Eszébe jutott, hogy többé nem mehet a haverokkal munka után sörözni, nem mehet szombaton táncolni. „És Kati...? Nem találkozhat soha többé Katival? Nem, ezt nem tudná elviselni...”

– Lacika! Gyere, mennünk kell. Nézd az a kis falut, az már a szabadság faluja – súgta Géza.

– Én nem megyek.

– Micsoda? Meghibbantál? Mi az, hogy nem jössz?

– Nem megyek és kész.

– Ez megörült! – mordult fel István. – Képes tönkre tenni mindent.

– Semmit nem teszek tönkre... – vágott a szavába Lacika. – Ti szépen elindultok, én pedig megvárom, amíg átértek és csak utána megyek vissza.

– De hát miért?

– Nem értenétek úgy sem. Nem tudok elmenni. Akármi vár rám, nekem itt kell maradnom, mert nekem ez a hazám.

A legenda

„A legenda szerint két testvér örökös vetélkedése egyszer odáig fajult, hogy a fiatalabb testvér, Gáspár tizenkét lányt a hintója elébe fogatott. A lányok azonban meg se bírták mozdítani a hintót. Gáspár úr szörnyű haragra gerjedt, és ostorával rávágott Annára. A lány megátkozta, és abban a pillanatban az ég elfeketedett, szörnyű mennydörgés között Gáspár vára összeomlott, elnyelte a víz, és egy tó állt a helyén.

A tavat Szent Anna tavának nevezték el.”

A kis csapat kurjongatva, jókedvűen szállt ki a kocsikból. Nyolcan voltak, négy fiú és négyük barátnője. Az öreg Opel és a még öregebb Honda hibátlan teljesítményt nyújtott, hiszen bejárták már fél Erdélyt, baj nélkül.

Pedig az utak igen csak próbára tették a két autó minden egyes alkatrészét. A fiatalok a tavasz beköszöntével határozták el, hogy ebben az évben, Erdélyben töltik a nyarat. Amint vége lett az egyetemnek mindegyikük nyári munkát vállalt, hogy legyen pénz a tervek megvalósítására. Közben persze lázasan tervezték az utat is.

Úgy tervezték, hogy két hetet töltöttek Erdélyben és ebből a két hétből bizony már csak három nap maradt. Igaz az elmúlt időben bejárták a Partium és belső-Erdély minden nevezetes táját.

Nagyvárad és Kolozsvár érintése után Szováta volt az utazás újabb állomása. Innen indultak naponta felfedező útra és fedezték fel a Békés szorost, a Gyilkos tó környékét. Természetesen nem maradt ki a parajdi sóbánya, vagy a fazekasságáról híres Korond sem.

A fiúk barátsága a gimnáziumban kezdődött és lassan nyolc éve tartott, annak ellenére, hogy négyen, három különböző egyetemen tanultak tovább. Az évek során Gergő, kis Zsolt, és nagy Zsolt elfogadta, hogy Gáspár a négy fiú vezetője. Így volt ez most is. Tervek között szerepelt, hogy útba ejtik a mesés szépségű Szent Anna

tavat. Kora délután érkeztek meg a tóhoz. Letelepedtek a tó partján, és Gáspár barátnője, Anna egy útikönyvből hangosan felolvasta a tó legendáját. A többiek figyelmesen hallgatják. Végül a lány mosolyogva fordul a barátjához.

– Ugye te nem bánnál velem így soha?

– El tudnád ezt rólam képzelni? Remélem, te sem átkoznál meg, amúgy pedig nincs is váram, és gróf sem vagyok.

– Persze, hogy nincs, mert itt van a tó mélyén – nevetett Anna.

Letette a könyvet, és nézte a tájat, az apró Anna kápolnát. Elmúlt hat óra mire megindultak, lefelé a hegyről. Visszafelé Kézdivásárhelyre menve, egy kanyarban Gáspár félreállt.

– Miért álltunk meg? – Kérdezték a többiek.

– Valahol erre van a Torjai bűdösbarlang. Szeretném, ha megnéznénk.

A többieknek nem volt kedvük, de hallgattak Gáspárra. Bezárták az autókat és nekiindultak a keskeny erdei útnak. Ám amikor egy órai gyaloglás után sem lelték meg, a társaság elhatározta, hogy hagyják ez egész bűdösbarlangot. Gáspár azonban megmakacsolta magát és nem tágitott.

– Márpedig én látni akarom. Ha ti nem tartotok velem, megyek egyedül.

– Bolond vagy! – vágta rá kis Zsolt. A többiek helyeseltek.

– Nem érdekel, látni akarom a barlangot!

Így aztán a többiek visszafordultak, csak Anna téblábolt barátja mellett. Nem értett egyet döntésével, de nem akarta cserbenhagyni. Szerette a fiút és tudta, hogy a fiú is szereti őt. – Azt mond meg, mi az, amiért ennyire fontos, neked az, az átkozott barlangot?

– Gyerekkoromban a nagyapám sokat mesélt Erdélyről és a bűdösbarlangról is. Igenis fontos, hogy legalább egyszer lássam életemben.

A lány kényszeredetten, megindult a fiú után. Tudta néha olyan dolgokban is engednie kell, amivel nem ért egyet. Már egy órája bolyongtak az erdőben, de nem akadtak a barlangra. A fák koronája felett az ég lassan ólomszürkére váltott, majd egyik percről a más-

ikra, sötétség borult rájuk. A fiatal pár egyre idegesebb lett, idegeségük hangos szóváltásba torkollott.

– Mondd meg nekem, mi a fenének jöttünk ide?

– Már mondtam – vágott vissza Gáspár. – Nekem ez fontos. Ha ezt nem érted meg akár te is hattyúvá változhatsz.

Anna hangos nevetésbe tört ki, majd hirtelen zokogni kezdett. – Előtte meg húzzam a rozoga Opelt, te meg ostorral ütlegelsz. Olyan vagy, mint az a gonosz várúr. Talán még annál is rosszabb.

* * *

Anna kinyitotta a szemét. Sötét volt, de érezte, hogy valaki áll előtte. Kitapogatta Gáspárt, de hiába rázta, a fiú nem ébredt fel. Az előtte álló alak hozzáhajolt, úgy súgta a fülébe:

– Hagyd! Hadd aludjon.

– Ki vagy te?

– Anna! A tó rólam kapta a nevét. Tudom téged is Annának hívnak, a kedvesed pedig Gáspár. Rokon lelkek vagyunk, vagy talán rokonok is. Tudom, ismered a tó legendáját, de az igazság más. Gáspár nem volt gonosz. Szó sem igaz abból, hogy mi húztuk a hintóját, és az sem, hogy ostorral hajtott minket. Valóság az, hogy megátkoztak minket és a barlangba fulladtunk meg. Gáspár pedig feláldozta a kastélyát, hogy megtörje az átkot. Sikerült is neki, mi életben maradtuk, de én félig hattyú, félig ember alakban éltem tovább az életemet. Természetesen Gáspárral.

* * *

Anna arra ébredt, hogy a kénes barlang leheletét érzi. Érezte, hogy a fák lombjain keresztül a nap szűrt fénye játszik az arcán. Mellette feküdt Gáspár. A lány az álmára gondolt, mert tudta, csakis álom lehetett.

– Ébredj Gáspár! Ott a barlang – rázta Anna a barátját. A fiú kinyitott a szemét és bámulta az aprócska barlangot, szagolta a kénes bűzt a levegőben. A lány hozzá bújt és megölelte.

– Ne haragudj a tegnap estéért.

- Dehogy haragszom. Idegesek voltunk és féltünk mindketten.
- De akkor meséld el mi olyan fontos ebben a barlangban. Mit mesélt a nagyapád?
- Tudod, amit a tó legendájáról írnak nem igaz. A nagyapám mesélte, hogy Anna az ő dédanyja volt, és a dédapja Gáspár úr. Nem igaz, hogy Gáspár úr ostorral hajtotta őket.
- Tudom – vágott a szavába Anna. – Gáspár úr mentette meg a hajadonokat, köztük Annát is. Feláldozta a vagyonát, kastélyát, hogy megmentse őket.
- Te ezt honnan tudod?
- Szent Anna mesélte nekem az éjszaka. Azt hittem, hogy álom, de már tudom valóság volt.

- Hahóóó! Gáspár! Anna!
- A fák közül előbukkant kis Zsolt, majd sorra a többiek.
- Na végre! – rikkantott nagy Zsolt. Már azt hittük soha nem találunk meg titeket. Mondjátok meg, mi a búbáratnak kellett itt maradnotok?
- Hogy megtudjuk a Szent Anna tó igaz legendáját – felelte a fiú.
- ...és meg is tudtuk! – vágta rá Anna.

A szavak simogató melege

Melegről álmodik a didergő tavasz,
hogy nem voltál velem az szülte a panaszt.
A tavaszt, s a te mosolyodat akarom,
Emelném ölelőn feléd a két karom.

A meleg lassan legyőzi a zord telet,
ahogy izzó vágyam feltöri a jeget.
Melyet a szíved köré páncélként fontál.
Mikor kérdeztelek, mondd, miért nem szóltál?

Vágytam a szavak simogató melegét.
Akartam, érezni egy gesztus erejét.
Ne mondd nékem azt, hogy érdemtelem vagyok.
Ne hidd, hogy nem piroslanak a pipacsok.

A tavasz végre belesett a szobámba,
tovasuhant, s én itt maradtam magányban.
Várom kedves szavad, mely fülembe kúszik,
hogy elmúljon a magány, csak rajtunk múlik.

Budapesti ősz

Álmosan dideregve lassan elszunnyad a város.
Ásítózva bújik ködtakarójába a Háros.
A villamos nyöszörögve vánszorog át a hídon,
az öreg sárga réges-régen túl volt minden kínon.
Egyedül ülök, és csak nézem a lomha vén Dunát,
toprongyos homeless-t, ahogy kutatja a kukát.

Ez az ősz is szürke, nemszeretem, nyálkás és hideg.
Ebben az időben nem tudok örülni semminek.
A körút neonfényeiben egy örömlány libben,
miniben és túsarkokon egy pasi után pisszen.
Taxi fékez, ugrik a sofőr, örül, hogy leintik.
Mondja a címet az utas, bólint a férfi, s indít.

Leszállva a villamosról lábam rőt avart tipor.
Bámulom, ahogy vég nélkül sorjázik a kocsisor.
Kapu felett egy árva lámpa, fénye köddel dacol,
cudar idő vacogtat, s a hideg csontomig hatol.
Arcomat szitáló eső mossza, s a lelkem még beteg,
de elmúlik a rossz kedvem, mert tudom, hogy hazamegyek.

Mátyás Béla (matyasbela)

Nők napja 2013

Március a tavasz hava
rákacsint a hóvirágra,
mely, ha kibújik a napra, .
már készül a Nők napjára.

Tavasszal, ha a rétre mész,
és hóvirágot keresgélsz,
nem, hogy vigyed a piacra,
hanem, szép lány asztalára.

Nekem ma nincsenek rangok,
fiatal s idős asszonyok,
Lányok vannak, tömkeleggel.
tele-tele szeretettel.

De, hogy ezt bebizonyítsam,
s magam meg ne hazudtoljam,
átkarollak mind Titeket,
átkarolom szíveitek.

Azt a sok-sok szeretetet,
mit férfival éreztettek,
megpróbálom viszonzni,
s e pár sorban visszaadni.

Persze, ez így kevés lenne,
s, némelyik rá fittyet vetne,
de megkérem a jó Istent,
hogy áldjon meg Ő Titeket.

Szálljon áldása földünkre,
s benne minden magyar nőre,
fiatalra és időse,
Istennek teremtményére.

Én maradok a homályban,
hisz Ti vagytok a központban.
Kívánok Néktek szépeket:
ISTEN ÉLTESSE A NŐKET !

Honvág

Itt ülök komoran, egymagamba zárva,
míg kint megered az ég csatornája.
Lekötött figyelmem maga felé rántja,
s röppen gondolatom, útját mi sem állja.

Rohan gondolatom haza, messze tájra,
nagyvárosi háznak piciny szobájába,
Annak a szobának az egyik zugába,
édes, kicsi asszony belső szobájába.

Késő éjszaka van, régen volt napnyugta,
de az én szívemnek sehol nincsen nyugta.
Eltűnt munkakedvem, nem környékez álom
hozzád száll sóhajom édes rózsaszálam.

Itt a rideg világ nem ad nyugalmat,
csak Te vagy énnékem az élető harmat.
Rólad álmodozom könyvek fölé bújva,
s úgy érzem, a lelkünk együtt dobog újra.

Álmodban érezzed, szólok hozzád csendben:
az élet szépségét csak Tebenned leltem.
Mit érzek irántad? Tán ki sem mondhatom,
bizonyosságul azért szívem néked adom.

Én is lefekszem hát, nyugovóra térek,
de, míg el nem alszom, imádkozom érted.
Imámban azt kérem, áldjon meg az Isten,
s mielőbb láthassuk viszont egymást testben.

Millei Lajos (millali)

A hajnal távozása

A száműzött hajnal még egyszer visszanézett,
hogy meggyőződjön róla: mindent rendben végzett.

Mint gondos szülő, még látni akarta,
hogy nem adott okot sírásra, panaszra.

Szélnek eresztette a madárdalokat,
a harmatot elszórta,
s az induló zajokat
időben szétküldte az ébredő tájra:
fényhimnusz énekelt az alvó világra.

A bogarak rugóját felhúzta kellően,
hogy kitarson sokáig. Majd csak a lemenőben

búsuló nap fénylő sugarára
csituljon mozgásuk,
és az alkonyi imára
lejárt, fáradt testtel

térjenek aludni a hívogató esttel.
Segítségül hívta a sürgő szél-lányokat:
lengjenek ébresztőt, keltsék a bokrokat,
rázzák fel a fákat,
fűjjanak fodrokat.

Az álomtól elzsibbadt, révedő ágakat
harmat-friss csókkal, óvón átölelte,
mintha párnázva lenne a pirkadat teste.

Úgy simogatta az álomittas tájat,
mint anya a kisfiát, ki a felelősség fáradt,
de csodaszép terhét örömmel viseli,
s a gondokkal teli,
bukdácsoló sorsnak,

könnyek özönének, vagy mosolygó fogsornak

nem résztvevője lenne, hanem alkotója,
mert az idő a fontos. Eszköze, az óra
csak azt mutatja csendben,
hol is állunk épp most
a tágas végtelenben.

A bóbiskoló virágok még bezárt szirmait
átkarolta védőn, s mint tűz a hamvait,
a teste köré hívta,
és panaszosan sírta
a megmaradt melegét zöld kis ruhájukra,
vékony levelükre, ingatag szárukra,
hogy a reggeli harmat ne hideg zuhany legyen,
s míg fel nem jön a nap, bennük kárt ne tegyen.

A nagy daloskönyvet még gyorsan fellapozta,
hogy kottából fütyüljön rigó és pacsirta.
Az áradó napsütésben már úgysem tehetné,
bárhogy is szeretné,
hogy szépen csengjen daluk,
friss reggeli vigalmuk,
s tisztában van vele, ha Ő nem vigyázna,
némelyik énekes még hamisan trillázna.

Búcsúkönnyes szemmel kitárta a szívét,
s mint mikor a Messiás hirdeti az ígét,
és elfogy már a szó, csak a szándék marad,
a lelkeket simogató, jobbító akarat,
úgy ölelte körbe az álmos ébredőket,
a sötétben lézengő,
fényre éhezőket,
hogy áldó tekintetét bearanyozva,
a megújulás békéjét, az ébredést hozva,
fél térdre ereszkedve a helyét átadja,
mert kezdődik immár a reggel hatalma.

Hasadó fényárral utat tört a reggel:
jött szikrázó páncélban, villódzó sereggel,
s a világosság szablyáját körbehordozva
űzte a szürkéseget;
az ámuldozva ébredő népet
láthatóvá tette,
mert neki ezt rendelte
a körbejáró, bölcs, örök természet:
hát teljék benne kedve, ha látja ezt a képet.
Kicsit irigykedve, bérbe adott vággyal,
mint aki megbékül az örök talánnyal,
hogy nélküle is forog az élet kereke,
folytatódik minden. Lélegzik, él, virul,
vele, vagy nélküle,
de nem áll le a forgás,
s amíg ki nem apad az éltet adó forrás,
amíg ezt egy erő szépen rendben tartja,
és fogcsikorgatva előre hajtja,
addig lesz születés, és elmúlás is,
lesz dicsőülés, és kárhozás is.

Most, hogy megértette, egy rezignált sóhajjal,
hogy ne rontson el semmit: távozott a hajnal.

Ígérd, hogy lesz

Vakon vonyító veszedelmes vérem,
vágat az erebben, s mint a kíméletlen
élet fertőző, harapásoktól elvérzett
mindennapja, úgy jajong, sír bennem.
Ott búsul a percben,
a rejtett érzésemben,
a csodálkozó, csupa-tűz szememben.
Mivé is leszek, mekkora tűz lesz az,
ami majd körbe vesz,
ha már nem az lesz a lesz,
ami ma a boldogító lesz?
Lesz e ilyen egyáltalán?
Vagy a gyertyafény a viasz nyakán
is él majd tovább?
S engem az ostobát,
bevilágít hittel, örök bizonyossággal,
és úgy nyugtat meg folyton,
ahogy a fény a világgal
hiteti el mindig a visszatértét?
Mert akkor hihető az érték,
ha nem látjuk már,
és örülten fáj.
Ha borulni kell a derülő égnek,
akkor már mindegy, hogy azok a fények,
hány mosolyt csaltak, s hányat hittünk annak.

Ölelkezés az ősszel

„Kóbor, szabad üvöltés az élet”,
de néha, ha csend van,
én akkor se félek.
Túlél majd család, rokon és barát,
kiknek elloptam egy-egy
boldog pillanatát.
A keringőző élet fájó lábú tánca
pezsdíti vérem,
s pár kapcsolat románca
ad erőt, hogy tűrjem a magányt,
és a könnyező lelkem,
az emlékek kendőjével
néha megtöröljem.
Úgy vágytam a fényre,
a felhők közt villanó, vakító kékre,
s ha néha bánat takarta is a Napot,
azért még élek.
Azért még itt vagyok!
Viráglegkém azért is dalol,
meghallják még talán,
és felismerik valahol.
Nem vetem szememet vásári csodákra,
illanó reményekre,
hazug keresztfákra:
én a tiszta forrás után vágyom,
mely elrejtve pihen meg,
a vérző gondolatágyon.
Hamarosan megint ősz van.
Fáradó szememen köd, előtte pára,
az elmúlás rásóhajt e szertelen világra,
de nem fáj, mert átsejlik e párán
a hívó végtelenség,
a végesség határán.

Mert égni kell

Lám, eljött megint az idő,
hogy meggyújtsam lámpásom,
s a titkos, por-sötét eszmék,
melyek nappal a padláson
hevernek kényszerű kelletlen
kíncsomókba kötve, vagy
tehetetlen vággyal simulnak a csöndbe,
most behintve létüket lehetőség porral,
dugják ki fejüket, s bizalommosollyal,
élére fésült, gondos frizurával
nyargaljanak szerte, és tudassák,
közöljék, az életunt világgal:
eljöttünk újra, megint csak itt vagyunk,
s addig jövünk folyvást, míg nyomokat nem hagyunk.
Éji bogár szárnyán rebben így fel szándék,
ha hívja, húzza, hajtja lángízű ajándék,
s nekimegy a fénynek, óriási hittel,
átszellemült vággyal,
hogy a tűz hamvad itt el,
ha nincs aki táplálja,
hát átnyújtja életét,
hogy ne fájjon hiánya.
Bogár mivoltomnak tűzben epedését
elvenni nem lehet,
hisz úgy feni kését az élet köszörűjén,
mint gyanútlan gyerek,
kit egyensúlyra tanít oktató mestere,
ki egész életét fél lábbal élte le.
Ha nem akarná Isten, hogy tűzben égjen énem,
szóvá szított szentség lenne az én bérem,
s úgy tiltana el e táltos torkú lángtól,
hogy hamut hinne hitem, a hitetlen vágytól.

A lélek dala

Aki érez, annak daloljon a lelke,
nem kell, hogy rögtön mindenki ünnepelje.
Nem attól lesz ám az igaz szóból szentség,
ha már a születését is ünnepelték.
A kín teszi majd a bukdácsoló elvet
valódi fénnnyé, amit más is követhet.

Meg kell neki járni gyötrő útvesztőket,
kemény szembeszelet, fagyos télidőket.
Muszáj, hogy bírja a tűző napfényégést,
elutasítást, vagy a kiközösítést.
Megvető gúnyt, és a lekicsinylő mosolyt,
az értetlenséget, mely sokszor tüzet olt.

Aki érez, annak daloljon a lelke,
nem kell, hogy rögtön mindenki ünnepelje.
Vívja ki maga az igazak moráját,
fedje fel másnak, amit az ő szeme lát.
Hitesse el velük, hogy megóvhat a szó,
hogyan védhet másokat, mint puha takaró.

Ne hagyja elégni magában a hitet,
táplálja folyvást, s aki neki segített
cipelni e terhet a hosszú út alatt,
aki vele együtt védte az igazat,
annak megfogva kezét, induljanak el,
az sem baj, ha most még senki sem ünnepel.

Aki érez, annak daloljon a lelke,
nem kell, hogy rögtön mindenki ünnepelje.
Ami később érik be, jobb a zamata,
édesebb az íze, üdébb az illata.
Az válik nemessé és igazzá bennünk,
amitől dalra fakad egyszer a lelkünk.

Molnár Szilvia (*aphrodite*)

Augusztus

Hőség

Madárdalokkal
szélesül a rekkenet.
Nádon rigó ring.

Nyárest

Tücsökcirpelés
hanggá olvadt határban.
Lágy hangulatom.

O. N.

Tenger fodrában
sorsok egybefonódnak.
Arc a fényképen.

Szitakötő

Rég elfeledett
finom szárnyak surrognak.
Kötéltáncoló.

Vontatott

Tóarc-barázdán
pásztázó a napsugár
öreg reggelen.

Gyermek

Ősártatlanság,
látja a láthatatlant.
Mély kútban béka.

Haiku pár

Álom 1.

Gyönyörködhetünk
szemhéjredők titkában.
Furcsa vízesés.

Álom 2.

Szemhéjkalitkán
zártalan lakatmagány:
bent gyönyörccserép.

Musztrai Anikó (aniko22)

Amit tőlem kérsz...

mind megtenném érted.
Ha marad még időm.
Nézem a jégvirágot ablakomon.
A kertet hó borítja.
De kimenni nincs erőm.
Azért szép ez a kert.
Apám ültette még a fákat.
A tél ólmos súlya alatt
földig lógnak az ágak.
Téged várlak minden hajnalon.
Lábnyomaid lesem a hóban.
De csak néhány kis veréb,
macska részesít e jóban.
Hiányod nem fér el egy szóban.
Szél zörgeti a kaput.
Szívem hevesen kalapál.
Talán te léptél udvaromba,
ilyenkor azt remélem.
Én vagyok, aki haza vár.
Kérhetsz bármit tőlem.
Mindent neked adok.
Azt a keveset, mi megmaradt.
Néhány jégvirág,
parányi veréb lábnyomok,
pár ütött-kopott, régi lemez,
rajtuk a dalok.

Hallgatom őket, s rád gondolok.
Nincs egyebem e kevéske kacatnál.
De ha kéred, mind tiéd.
Nem kell cserébe semmi.
Ha valamit mégis nekem adnál,
bármily apró dolog,
Örömmel elfogadnám.
Őrizném, óvnám,
míg végleg elkopik.
Ahogy felolvad jégvirágom is,
mikor tavaszodik.
Gyere hát, fogadd el,
mi úgysis tiéd régen.
Lelkem darabkáit ha összerakod,
könnyeimet felszárítod,
nem fáznék a télen.
Ha mégsem jönnél,
hogy megújítsd életem,
megszépítsd alkonyom,
megőrzöm neked e pár lomot.
S ha meghalok majd,
mindet rád hagyom.

Őszi kép

Szép ez az ősz,
ahogy a falevelek
lomhán aláhullanak.
A fáradt, álmos napfény
halvány vörösre festi
a szürkellő házfalat.
Megfordul a szél,
felborzolja az apró tócsa
csillogó vizét.
Lustán hajlong a fenyőág is.
Mintha felém nyújtaná kezét.
A szederbokor gallyai
szárazan zörögnek,
árván maradt fészkekből
kicsi madártollak
mint apró kristály hópihék a
légben,
a föld felé pörögnek.
Megülnek a sárga fű közt,

tovalibbennek a szélben.
A vadkacsák már indulnának,
tétovázva, félve, fázva
köröznek az égen.
Szép ez az ősz.
Szeretem a nedves avar illatát.
Esőfelhők gyűlnek fölém,
ködfüggöny úszik körém.
Alkonyodik, mennydörög,
elnyomva a szél zaját.
Hallgatom vad dallamát.
Félve nézem a sötét égbolt
néhány halvány csillagát.
Felvillannak hirtelen
a nehéz felhőkön át.
De az ősz újra szép.
Hozza a tél nedves, hűvös,
tisztá leheletét.

Ideülhetsz mellém

Ideülhetsz mellém.
Ne félj, nem bántalak.
Megvárom, míg a köztünk lévő falak
lassan leomlanak.
Ismerem az utat,
amit be kell járnom.
Megéri vállalni, ha közben hibázom.
Kezedet azért nem fogom meg mégsem.
Nem szedtem még össze
minden merészségem.
Kicsit félek.
Bár már bátrabb vagyok.
De egy dolog bántana.
Ha magam után semmi mást,
csak fájdalmat hagyok.
Ne félj, nem muszáj itt maradnod,
csak amíg meg nem unod,
hogymellettem ücsörögve
a tücsköket hallgatod,
s az eget bámulod.
Szólj, ha már indulnál.
Nem kell megvárnod engem.
Menj haza!
De búcsúzóul ints még,
csak hogy tudjam,
szeretted kicsit együtt hallgatni velem.
Én még maradok.
Szememmel követek
néhány kósza, apró csillagot.
Halkan dúdolok
egy szomorkás, lassú dallamot.
Tudod, nem bántanálak sosem.
Jó éjt hát, kedvesem.

Tégy úgy

Tégy úgy, mintha érdekelne
amiről beszélek.
Tudom, hogy már mennél,
inkább máshol lennél,
de hallgass meg, kérlek!
Várj egy percet!
Nekem sem könnyebb, ne hidd!
Sok érzés kavargat bennem,
az egyiket el kell, hogy vidd
oda, hová indulsz.
Ülj le, barátom!
Ne végy még cipőt!
Adj egy kis időt!
Nem jönnek számra a szavak,
de kicsit még feltartalak,
csak hogy itt maradj
néhány röpké percre még.
Nekem már ez is elég.
Megőrzöm varázsát
az utolsó pillanatnak,
mit veled tölthetek.
Sírok majd, mint egy kisgyerek,
mikor az ajtón kilépsz.
Tudom, messzire mész,
de vigyél egy emlékmorzsát!
Talán néha eszedbe jut,
mily nehezen engedtelek át
a küszöbön,
hogy végül rám zárd a kaput,
melyet nem lépsz át többé soha.
Azért ne légy hozzám mostoha!
Fáradt vagyok.
Néha ostoba.
Mint most is, mert néma a szám,

pedig sok mindent akartam
mondani még.
De most már az is elég,
hogy együtt hallgatunk.
Egyszer talán még összefu-
tunk
az utcán véletlenül.
Tudom, akkor majd lesütöm
sóvár szemem,
félre fordítom fejem esetle-
nül, hogy ne lássalak.
Mert ezt a percet akarom
örökre őrizni meg,
mikor szívem még érted re-
meg, s te mellettem ülsz hall-
gatag, mintha még enyém
lennél.
Elmúlik most e pillanat.
Indulj hát! Ne várj!
Ne nézz hátra!
Csak előre menj!
De jussak eszedbe
egy magányos éjszakán,
mikor az álom elkerül,
lelked a mélybe alámerül,
s hogy itt hagytál engem,
azt azon az éjjelen megbánod
talán. Én elengedlek.
Csak maradj halvány lángja
életemnek!

Nézz magadra!

Nézz magadra!
Eljár feletted is az idő.
S még hiszed, hogy vannak csodák?
Elmosta mindet rég az eső.
Mit remélhetnél hát,
ha semmit nem hiszel.
Életed keserű várakozás csupán.
De sejted már, talán tudod,
örökre egyedül leszel.
Magányod bármily nehéz,
fel nem adnád semmiért,
pedig szorongva élsz.
A félelem fojtogat,
mikor a vihar sikítva tépi
párás ablakodat.
Megbénít a meddő vágyakozás,
bár jönne a változás,
mi megszabadít.
De rettegsz, hogy tán nem éri
meg
feladni váradat,
mely most még csak tiéd,
bár sarokba szorít.

Szűkölve bújnál egy odúba,
félve kucorogva,
bár az a csoda nyújtózik feléd.
De nem költözhet beléd,
hisz többször is ledobtad a porba.
Felvenni nincs erőd.
Könnyeid nyelve lesed az ablakot.
„Bár kimehetnék!”
Sírva ezt gondolod
törődött lelked kicsi szegletén,
mi ponttá sűrűsödött rég,
mikor bezártál minden kaput.
Hát, magadra csuktad a cella ajtaját.
Bámulod mélán a kint hajladozó
csupasz mandulafát.
Ő is sokáig remélt.
Mégsem került el a halált.

Nagy Csaba Attila (Attila61)

Akaratlan

Akarva-akaratlan mindig megbántom akit szeretek.
Nem tudom miért, hiába kérdezem magam, nincs felelet.
Nem segít, de bánom én, nem vagyok oly „nagylegény”.
Egy magányos kiszáradt fa, ki töviseivel madarat sem tűr,
kinek az élete hangos, de üres. Van velem valami zűr.

fájdalom...

fájdalom...
most is fájlalom, hogy élek,
csupán test vagyok, elszállt a lélek,
de... még mindig remélek!

új élet, új hajnal vár reám.
szenvedek, de kit érdekel,
az egész élet talány.
megyek az úton, nem fogod kezem,
bennem ott a parázs,
mondd hol a varázs?
miért csak én, miért nem ketten?

Ősz

A fákat színes őszi rozsda lepi,
a fagy rőt falevél szőnyeget terít,
pamacsos pára lebeg a tó felett,
jó lenne itt, újra és újra Veled...

Ötvenen túl

A legnagyobb ajándék, az őszes halánték,
hajam elfogy lassan, már nem borotva agyam,
felül sok kérdés megfordul, így ötvenen túl,
az élet játék, vagy áldott Isteni szándék?

Rossz hajnal...

Rossz hajnal, megint új nap, testem éled,
bármi történt, most semmitől sem félek.
Egykor énekeltem, ma már csak sírok,
szívem mart sebei jeltelen sírok.

Remegés

Kopott ágyak között kaszás jár,
nem a gyengéd őszi napsugár,
hiába várod már a csodát,
keserű tea a vacsorád,

*

akiben bízta, s hitted szeret,
becsapott, nem törődik veled,
sírnék, ha lenne könnyem, de nem,
egy hitvány emlék kísért engem,

*

te ott vagy egyedül, betegen,
gyermekként én félted, feledem,
most mégis, ma itt vagyok veled,
minden porcikám érted remeg.

Nagy Gabriella (blue)

Sétagondolat

Sétálok Veled, álmos reggel
Tisza partján behunyt szemmel.

Messze látok hidat, s lelkem bűnét
sírva daloló tavasz könnyét.

Sodor a bánat, mint folyami hullám
fekete ködként borul ma énrám.

Silány és szegény ma a világ
megüli árnyként minden sarkát.

Sétálok Veled esős reggel
fájdalmam tükrén bolondos hittel.

Érzés

...csak nézlek...
s a gondolat lassan
formát ölt bennem,
ahogy előtted állok
ott a járdaszegélyen.
Félek...megbillen testem,
mely vágyakozva érinti tested,
s mint a lassan ölő méreg
úgy kerít hatalmába a vágy,
hogy arcod tenyerem közé vegyem,
s ajkam érintse ajkad,
míg tart a pillanat
míg tart a varázs...
...de, csak nézlek...

...oly bolond voltam...

Oly bolond voltam
mikor hittem minden szóban
s ajkam csókolta ajkad
gesztenyefa lombja alatt.

Oly bolond voltam
mikor szemed fényét néztem
vágy rengte be az eget
a fehér gyapjúfelhő felett.

Oly bolond voltam
mikor kezéd csak húztam,
hogyan fond derekam köré
s nézz a szivárvány mögé.

Oly bolond voltam
mikor hittem minden tettet
lelkembe engedtem lelked,
hogyan betakard vele a sebet.

...oly bolond voltam...

Nagy Ilona (pirospipacs)

Ez még nem az az ősz...

Ez még nem az az ősz, amit én szeretek,
csak rozsdakeretet kaptak a levelek...
Majd amikor a fák bronzselyemben állnak,
lázvörös levelek intenek a tájnak,

mert a galagonya beérik a bokron,
s konyakszínű alkony bukik át a dombon,
az lesz az én őszöm. Amikor az jön el,
rókarozsda sálam vígan nyakon ölel,

s míg a rőt levelek avarrá potyognak,
két pár cipő koppan, s mikor andalognak
meghitt páracsendek lepik be a kertet,
és a sovány napfény barnákat ölelget,

talpuk alá bújik az elfáradt levél,
keringőzik a szél, hosszú ősztől mesél,
és a hajnal pírja gyöngyharmatot lel...
Ez még nem az az ősz, de nekem olyan kell!

Fehérek a fények...

Nem, nem változik, még fehérek a fények,
átcsillognak azok, átsütnek a fákon,
– csak a csendek ne, csak azok ne lennének –
hiszen még a nyárvég színeit is látom,

s nem is az fáj, hogy már rozsdállnak az évek,
– hisz a barna szép szín, dió és gesztenye –
csak hogy nem láttam még, nem nézhettem még meg,
hogy másik földrészen milyen a berkenye.

A szellő már őszt hoz, simogatón, lágyan,
pedig csak a száraz levelet kotorja,
szomjas most a zöld is, szomorúan álltam
egy megkopott padnál – ez lett hát a sorsa –

újabb nyár szökött el. Nem jön vissza többé.
Bennem már csak az őszt érlelik az évek,
aztán azok válnak homályossá, köddé,
azok, miket eddig nem élhettem még meg.

Hiányozni fogok...

Tudod, ami nem volt, úgyis visszafáj majd
– ha elcsitulnak az értetlen nemek –
öböl kell a dölyfös, duzzadó dagálynak,
hogy fodorra nőjön... Hát kerestelek.

Arra, ahol a fák égperemre nyúlnak,
visszhangot sírnak a kietlen hegyek,
források apadnak és erednek újak
életsziclák között... Ott kerestelek.

Dideregve álltam jeges szélviharban
– ha erre fújna majd, el ne vétselek –,
ősznek avarában körömmel kapartam,
hogy nyomodra leljek... Úgy kerestelek.

Szomjazóan kies, kérges pusztaságról
felhőkkel, utakkal üzentem neked,
és teli torokkal ordítottam gátról,
hogy biztosra halljad... Még kerestelek.

Mára elfáradtam. Szélmalomharc-szándék.
Lehet, azt sem tudnám hogy szeresselek.
Talán keresel most, vagy valahol vársz még...
Hiányozni fogok. Nem kerestelek.

Valahol elvesztettelek...

Talán írhatnék most ezerszínű nyárról,
mint csitri kislány, örökké álmodó,
de már csak régmúltak halk hattyúdalától
ring a ladikom. Lassul a vén folyó...

Pedig a felhők még bolondul szaladnak,
s tán találkoznak is olykor félúton,
ahol nádasokban szerelmek susogtak
kacéran vöröslő, buja alkonyon.

Hisz most is aranyban ring a búzatábla,
a papírsárkány nevetve égig ér,
s a réti fűben virágillatba zárva
egy kacagó szellő új álmot ígér.

A tücskök még mindig vígan ciripelnek,
mikor csendbe izzad hanyatlón a nap,
mézédes gyümölcsöt érlelnek a kertek,
s porcelánrózsaszín szegfűcsokrokat.

Látod, írhatnék most ezerszínű nyárról,
hogymilyen is lehetne mostan, veled,
de ez is csak egy kósza sóhaj a mából,
mert egyszer valahol elvesztettelek...

Megrészegülten...

Talán csak szaladni kinn a réten,
a madárdalos, kacér tavaszban,
s érezni azt – mit olyan rég nem –
hogyan veled vagyok, és nem magamban...

Makacsul elhinni, miénk az élet,
pitypang-sárgába bódult örömmel,
s amikor kezem kezébe téved,
bolondul szédülni, virágkörökkel...

Beleharapni a mámoros mába,
megrészegülten, illatba zuhanva,
föld felett lebegni, s nem vágyani másra,
mintha örökké így is maradna...

Nagy Norbert (northman)

Ezerszer kiégett

Kagylóhéj és léptek
zörög belülről kifelé
át az arcon a szemekben megáll
mintha vonatra szállna alvás helyett
és annyira fáradt és
mindegy már.

Holnapra átvált a szél
megdönti balra bennem a jégmezőket
havat hoz olyan élesen kéket
bőrbe vágóan egyenes sorokban
hazug holnapután-ok ölnek majd meg
szép kis vérbő sorokban csepegvé.

Ott villogsz bennem mint újra és
ezerszer kiégett neon kimondhatatlan
ölelésekbe fulladva kereslek
még szerelem haldokló kutyák
vonyítják sántán a széthulló
reggelek fényében az enyém legyél.

Jó ez így hogy fájnak a dolgok és
zuhanak ki egymásután
ne állj közel az ablakhoz
ne nézz rám ne érints
vagy magam sem tudom már
mit tegyek ellened-érted félek magamtól tőled.

Esőcseppek a párkányon

Hajnaltól éig nyúló mosoly
a lány párába öltözve fekszik
esőcseppek kopognak a párkányon
a kép a falra vetül belülről
mossa a repedéseket balról.

Bennem szerelem láncotalpak
taposnak hosszú szombat délután
hátára és aranyló kezekkel
mászom ki önmagam árkaik közt
a szeméből kúszó érthetetlen fény felé.

Mozdulatlanná vált minden
kívül a város valami tegnap
megfeneklett halk hajó
horgonyán ülnek sorban
a vágyak ölükben érintés lepedőkkel.

Esőcseppek a párkányon
a lány bőre selyem erdőként
terül el a végtelen felé
bennem szerelem párkányain
üldögélő lepkék sodorják arcává a kávéillatot.

Úgy 33 mérföld

Szóval az a bajom a pillanattal
hogy megérint és rögtön mögém zuhan
szemből az idő karcot újra
hátról holdtölte feszít és
kitárt ajtók tengerén úszom dél felé.

Lélegzet nélkül lélegezlek téged
hajnaltól hajnalig úgy harminchárom mérföld
magamra úgysem bírnék hát vigyázok rád
vöröslő szemekkel mogorva borostával
tudod sohasem alszom.

Rémálmaimmal háborúzom
minden éjjel kezemben fegyvernek látszó
vitorlákat feszít ezüstre a szél
jól vagyok ha kérdenéd
látom ahogy elmerülsz a párnán.

Terpeszben állok a bár előtt
nem iszom többé
kikergettem a kutyákat a szívből
vonyítom telihold szerelmem
hangján ugyanazt a pár szót élek.

Belül útra keltem kézen fogva téged
erdőket húzok magam után
hosszú vonatok beteg árnyak
néhány kidőlt térkép a talpamon
majdnem tavasz majdnem tél kézen fogva téged.

Németh Anikó (kodomadar)

Érzed-e Kedves?

Érzed-e Kedves a nyárban a vágyat?
Zöld levelek közt fúj ma a szél.
Színes virágok! Látod a tájat?
Meghal-e mindez ha eljön a tél?

Nem hiszem el, hogy vége lehet már,
Itt ez örök, és el sosem ég!
Alszik csak csendben hó ha takarja,
Álmodik mélyen a szívünkben még...

Rózsika felébredt

Rózsika felébredt sok éves álmából. Kinyitotta szemét, de szivárványhártyáin még tükröződtek a színes álmok. Bántotta a fény, s riadtan nézett körül.

– És hol van a herceg, aki megcsókolt? Még érzem leheletét bíbor ajkamon, a szobámban leng az illata, de ő már nincs sehol. Hát, ez jól itt hagyott engem! Nem volt türelme kivárni, hogy felébredjek? Nagyszerű, hagyott egy csésze teát a dohányzóasztalon. Milyen stílszerű! Csipkebogyó. – Mohón kortyolt bele. Még emlékezett az ízére a régi időkből, nagyon szerette.

– Kevés benne a cukor – állapította meg kissé borzongva, majd pár korty után letette.

– Igya meg a herceg ezt a vacakot! Nahát, én lehet, hogy ismerem ezt a pasast még a lefekvés előtti időkből. Ő lehetett az, aki azt az ízetlen kakaót tukmálta rám. Most is jobban örülnék egy jó erős feketének! Sok cukorral! – a végét már kiabálta, hisz lassan a személyzetnek is fel kellene ébrednie.

– Milyen mese ez? Nem ezt ígérték az álmok! Minden rendes mesében a herceg marad a csók után, és feleségül veszi a gyönyörű hercegisasszonyt! Vagy, ha nem is veszi, de legalább marad még egy kicsit. Talán nem vagyok gyönyörű? Vagy nem vagyok hercegisasszony? – lépett a tükörhöz.

– Tükröm, tükröm, mondd meg nékem... – kezdte volna, de eszébe jutott, hogy a tükör csak Hófehérkével és a gonosz mostohával szokott szóba elegyedni. Így aztán csak nézte magát.

– Mintha már öszülnek egy kicsit! – vont félre egy homlokába hulló tincset. – Hát nem azt ígérték, hogy alvás közben nem öregszem? Szóval, megint át lettem verve! A hazugság az egyetlen örök. Időtlen... Tovább nézegette magát, hisz rég látta utoljára.

– Nagy az orrom... – kissé távolabb lépett, hogy egész alakját szemügyre vehesse.

– Kicsi a mellem... Fordítottan vagyok arányos. Na jó, a csípőmmel meg vagyok elégedve. Persze, így aztán érthető, hogy lelépett a herceg. Ez a Grimm is megéri a pénzét! Ígérni azt tud fűt meg fát - és tessék! Még jó, hogy felébredtem egyáltalán!

– Körbe sétált a szobában, közben egyenként végig húzta mutató ujját a bútorokon.

– Ez bizony poros – állapította meg enyhe grimasszal orcáján.

– Persze, a szolgálok is aludtak. Micsoda pókhálók! – nézett a mennyezetre. – Beleptek minden kis zugot, szegletet. Éppenséggel nekik is aludniuk kellett volna, szerintem... – bizonytalanodott el kicsit, mire a gondolat végére ért. Mert, hogy ezt így konkrétan senki nem ígérte, azt hiszem. Most egy kicsit én is bizonytalan vagyok. Túl sok mesét olvastam már, talán keverem. Kritizálni meg nem szoktam más történetét. Ha egyszer mégis, akkor majd jól megmondom! A húsába marok az írónak! Na persze a hibákat is felsorolom, mint Egervári, aprólékosan, őszintén, de nem bánván; nem csak simán lehányok valakit! Az egy kicsit gusztustalan lenne...! Ébredhetnének lassan a többiek is, mert elegendem van ebből a monologizálásból! Jó volna szólni valakihez. Lenne pár kérdés is...

Szeme egy gitárra tévedt a sarokban. Szoknyája szélével letakarította róla a piszkot, komótosan leült, lábát alátámasztotta egy kis sámlival, és pengetni kezdte.

– Milyen hamis! – konstataulta, és aprólékosan hangolni kezdte.

– Gyönyörű hangja van, és még tudok rajta játszani! Ezt legalább nem vette el tőlem az a dilis író.

Érezte, ahogy simogatja fülét a zene, ahogy lüktetni kezd a vér az ereiben ismét. Mint a régi, szép időkben.

– Végre újra élek – gondolta – és soha többé nem hagyom, hogy elaltassanak!

Bátran pendítette meg a hangszer, de elpattant egy húr...

Őszi szélben

Sárga falevélen
táncoló szél a téren
fut tovább,
s barna hajamba kap,
kabátom alatt
hidegen kutat.
Derekam jeges
marokkal fonja körbe,
piros ajkam változik
lilára, zöldre.
Forró teára vágyom,
és édes csókra,
halkan dünnyögő
tücsök szólóra,
simogató, nyári
napmelegre,
hozzád bújni
este remegve...

Kettesben

Nézz ide! Pezsgő pukkan ma szépen,
Piros eper ringatódzik a habban.
Gyöngyöző buborékok táncot lejtene,
Kedvünk jár egyre magasabban.

Együk meg először az epret!
– Mondta ki végül a Drága,
Két ujjával belenyúlt érte,
És óvatosan bedugta a számba.

Körme hegyét még fogam elérte,
Megharaptam picit, ahogy remélte.

Nyelvemmel lenyaltam róla a nedvet,
Ettől kapott csak igazán kedvet!
Nyúlt a pohárért és elém tartotta,
Igaz, nem szerelem, csak a vágy hajtotta.

Mélyen szippantott illatos nyakamba',
Gyöngéden beletúrt barna hajamba.
Csókos számat kérte, és bizony megkapta!
Keze siklott szépen karcsú derekamra.

Elfogyott a pezsgő, elhallgat az ének,
Ami ez után jött, arról nem mesélek...

Vége...

Időtlen várakozásba halt órák,
hazugságoktól búzló ígéretek.
Háborús övezet lett a Mennyország,
és már soha, semmit meg nem érthetek.

Csak állok itt, egy kipusztult dög fölött,
tegnap még átölelt, csókolt édesen.
Forró szerelme magához kötözött,
biztosan hittem, hogy időnk végtelen.

Szép perceim íme, számozva lógnak
egy megrozsdásodott, ócska fogason.
Zöld penésze nőtt lassan az egómnak.
Halott vágy nem ébred holnap hajnalon...

Németh Zsuzsa *(Lukrecia)*

Bababeszéd

– Elnézést, hogy így ismeretlenül megszólítalak. Finom az az ízé, amit rágsz?

– Ó igen, kifejezetten kellemes. Neked nincs?

– Nem, én az ujjamat szoktam szopni. Praktikus, mert kettő is van, és mindig kéznél vannak.

A beszélgetést kezdeményező rózsaszín ruhás illető, aki az édesanyja vállán foglalt helyet, hogy mondandóját alátámassza, mindkét hüvelykujját megpróbálta a szájába gyömöszölni. Kis küszködés után ismét megszólalt.

– Azért ennek is van hátránya. Jó lenne egyszerre mindkettőt szopni, de nem megy. Így kénytelen vagyok választani. Mégis mi alapján válasszon az ember?

– Az élet csupa választás – válaszolt bölcsen, nagy sóhajjal a kék ruhás alak, aki pillanatnyilag a cumijával volt elfoglalva. – Te mennyi idős vagy? – kérdezte hirtelen.

– Négy és fél hónapos. Ami azt illeti, márt majdnem öt – felelte büszkén a kislány, aki úgy látszik, mégis döntésre jutott, mert a jobb hüvelykujját szopta rendületlen. – És te?

– Én is. Te tudod, miért vagy itt?

– Igen, anyukám elmondta. Oltást fogok kapni. És te?

– Fogalmam sincs, engem csak beraktak a babakocsiba, azt hittem, csak sétálni megyünk. De itt kötöttünk ki. Mi az az oltás?

– Amikor az a nagydarab fehérköpenyes rád mosolyog, aztán megszúr. Na, ezt hívják oltásnak.

– Borzasztó. Emlékszem, hogy volt már ilyen. Utána elmondtam az anyukámnak, hogy ez nagyon rossz dolog, és ne hozzon ide többet. De úgy látszik, nem értette – hajtotta le szomorúan a fejét a kisfiú.

– A felnőttek nem értenek minket. Türelmesen, hosszasan kell nekik magyarázni- tudálékoskodott a kislány. – Én például mindig veszem a fáradságot, és hosszán ordítok, ha akarok valamit. Ha nem így tennék, anyukám rögtön elkanászodna. A felnőtteket igenis nevelni kell! Különben a fejedre nőnek.

– Hát, lehet, hogy igazad van. Én azért igyekszem türelmes lenni az enyémmel. Különben téged hogy hívnak?

– Leginkább Kiscsillagnak, de néha Nyuszifülnek is. Hát téged?

A kisfiú válaszolt, a kislány figyelmét azonban pillanatnyilag más kötötte le. Nagy szemekkel nézte ugyanis a fehér köpenyes illetőt, aki kijött az egyik ajtón, és megszólította az édesanyját.

– Ilyenkor azért kicsit sajnálom, hogy nem értem, miről beszélnek- mondta ismét a kisfiú felé fordulva.

– Nemsokára ti is megértitek. – szólt közbe valaki. A két beszélgető csodálkozva nézett a közbeszólóra, aki érdeklődve rázogatótt egy borzalmas zajt keltő kisautót, aztán felállt, és bizonytalan léptekkel megindult a két baba felé. A kislány sokatmondó pillantást vetett beszélgetőtársára – már tud járni! Gyakorlatilag majdnem felnőtt!

– Amint mondtam, nemsokára ti is megértitek, amit a felnőttek mondanak.

– Én már most is értem! – kiáltott fel a kisfiú. – Mindig tudom, hogy mit mondanak!

– Tudod, hogy mit mondanak, de nemsokára megérted a szavakat is, amiket használnak. Viszont ezzel párhuzamosan elfelejtetted a mi nyelvünket.

– Az nem lehet! – kiáltott fel döbbenten a kislány.

– De bizony! Én már kezdem érteni a felnőttek beszédét, de még nem felejtettem el a babákét sem. Viszont- és ezt bizalmasan mondom, kérlek, ne adjátok tovább – van egy bátyám, aki három évvel idősebb nálam. És ő már nem ért minket! – mondta, és szomorúan nézett egy fiúra, aki a kisasztalnál firkálgatott.

A két baba szánakozva nézte a rajzoló fiút. Szerencsétlen flótás! Aztán borzasztó gondolat ütött szöget a két kis fejecskében. Ránk is ez a sors vár? Micsoda szörnyűség! A kislány éppen mondani

akart valami vigasztalót, amikor hirtelen megrendült a föld. Ja, nem, csak az édesanyja állt fel és indult el vele a nyitott ajtó felé.

– Sok szerencsét! – kiáltott utána a kisfiú, aztán a szegény rajzoló öccséhez fordult, aki ismét az autóját rázogatta. – Tudod, azért mégis jó lesz, ha megtanulom a felnőttek beszédét. Könnyebb lesz nevelni a szüleimet.

Nyolcas József (estelente)

Rótt idők

(augusztus)

Lombok állnak őrt a lomha mának.
Dudvaszürke árnyat ont a porra
most a Nap, s a fénye égve csorran
át a százmesényi délibádba.
Szalmaszint apaszt a nyár a kába
tájra, zöldbe alvad elhagyottan,
s lombok állnak őrt a lomha mának.

Búzatorzsa közt a kismadárka
látomás csupán ha lopva moccan,
és az út felett a légi sorban
– szóra, szépre, szívre tompa várak –
lombok állnak őrt a lomha mának.

(szeptember)

Egy bohócruhába bújt a távol.
Bő kabátba rejti titka tarka
kincseit, ha játszva fogva tart a
tér. Talán fehér a kék, talán folt
itt az ég, s a tréfa lett mi nyár volt.
Taps! Nevezz! A vicc ez, ezt kavarja.
Egy bohócruhába bújt a távol.

Rőt zsebű a hajnal, elvarázsol.
Fázva jó – ölelve álmom kapja –
s kinn kakas rikolt a régi Napra:
sárga sipkabojtra. Futva táncol.
Egy bohócruhába bújt a távol.

(október)

Csend lazítja lelkem. Árad, átjár.
Itt a mélysetétben, óloméjben
angyalok pihennek édes-ébren.
Átölelve tart a kék madár, s vár,
vár amíg regére zárja szárnyát.
Itt a mélysetétben, óloméjben
csend lazítja lelkem. Árad, átjár.

Kint eső kopogja lusta táncát.
Lombot ejt a nyárfa, szórja széllel
sárba, könnybe – mindegy: szerteszéjjel;
kéreg az, mi kell a fagyra várván.
Csend lazítja lelkem. Árad, átjár.

(november)

Már feledni kell a nyári hajnalt
mind, s a rózsaszirmos éjt. Fehéren,
hófehéren állva – mint a déren
napsugár ha csillan őszbe fagyva.
Görbe árnyat ír a bodza gallya,
és hevét kökénybe pernyekéken
zárja lent az ég a télre készen.
Már feledni kell a nyári hajnalt.

Szürkülő avarba vágva nyargal
tört időnk, s lopódzva búj sebébe
egy időtlen este – csendes érvvel.
Tiltva könny szital a jó szavakkal:
Már feledni kell a nyári hajnalt.

(december)

Betlehemnek égi csillagát nézd!
Gyenge fénybe zár az utcalámpa.
Kőhideg kapukra koppan álma
közt a téli este. Szók fagyán lépsz.
Hangtalanra hangol egy pogány kép;
kérdesz, és felelne rá a járda...
Betlehemnek égi csillagát nézd!

Fel! Emeld fel arcod! Várva vár rég
mind ki szentmagad vagy, és ma áldva
térpsz a holnapoknak új hadára.
Jézus az ki itt van: Isten fia!
Betlehemnek égi csillagát nézd!

(január)

Tarkabarka mázban ring a farsang.
Maskarába bújva lépi táncát –
felkacag, mosolyt szít. Csók, vidámság,
titkok és kecses báj. Üdve harsan,
s tart a bál örökké. Hívna halkán –
ajtaját az éjnek ím' kitárnád:
tarkabarka mázban ring a farsang.

Zöld boróka színén vár a hajnal:
hófehér, s e dalban szép szivárvány.
Most felejtsd a vágyak víg világát,
maszkra maszk feszüljön cifra harcban:
tarkabarka mázban ring a farsang.

(február)

Jó ribizlilekvárt tégy a fánkra!
Illatában egy tűnt nyári éj leng,
és piros tűzével gyújt a télben
csillagot szemedre, s bújva-játszva
ajkadon mosoly kél, csöppke lányka.
Csak kanálnyi kincset, íze éden:
jó ribizlilekvárt tégy a fánkra!

Lám recepted nincs az, ki bánja.
Titka egyszerű, mint Nap az égen,
holdvilág a bűvös csend hevében,
– nyújtja mámorát a pille párna –
jó ribizlilekvárt tégy a fánkra!

(március)

Állok itt a hídon – szép folyómnál.
Egy fatörzset gördít lent az örvény,
vesztve ágat úsztat – félbetör még.
Vág az ár a partok fényre sóvár
tükre közt tovább, s lám mily fakón zár,
titkot ír, takar, óv – vízi törvény.
Állok itt a hídon – szép folyómnál.

Fent a szürke égbolt: rossz s a jó száll...
mind megáll előttem. Szót pörölnék –
Holddal és a Nappal, meg se történt
perccel – és e percet csenddel óvnám.
Állok itt a hídon – szép folyómnál.

(április)

Most a Kost köszöntsed percnyi versem!
Ő a kegy, tavaszpont, csillagábra;
fent a tiszta Napnak ősi háza –
zodiákusok közt égi herceg.
Mars vezérli útját – vívja merve
harcait, s Uránusz bölcs barátja.
Most a Kost köszöntsed percnyi versem!

Jötte szótt aranyszál puszta selymen.
Fényt ígéz a téltől tompa tájra,
rügy feszít a fákon, víg madárdal
ring – az élet új, s dús kedvre serken.
Most a Kost köszöntsed percnyi versem!

(május)

Akácvirág illatában
megáll az út csipke csendben.
Megáll az ég, langya lebben.
Fehér a menny fellegárja,
regét ragyog bűvöletben –
akácvirág illatában.

Bűvöl a csend csipke árja.
Megáll a fény fenn a mennyben,
varázs ragyog, égre rebben
fehéren egy kismadárka –
akácvirág illatában.

(június)

Szent Iván mesés éjszakáján,
egy cseresznyelomb szegletében
fény sugar ragyog köfehéten.
Túztükör a Hold, foltnyi táj – s lám
titka láng talán, fűt parázslás,
vagy hideg hegyek messzisége
Szent Iván mesés éjszakáján.

Égbe ér a föld – míg varázs jár.
Egy cseresznyelomb szegletében
alszik egy madár csipkeszépen.
Láng a tiszta szív, s hallgatás már
Szent Iván mesés éjszakáján.

(július)

Zöld galaxist görget asztalán
bent a félhomályos délidő.
Függönyök vigyáznak. Messziről,
tört utak ködéből – éjszakák,
nappalok teréből – rám talál
még a csend, a békém égi őr,
s zöld galaxist görget asztalán.

Burka hamvas izzás, és falánk
ósdi svájci bicskám (zsebnyi hős)
félbe öltve vágja, s méri őt
kockaszám a szádhhoz – mint a nyár
zöld galaxist görget asztalán.

O. Bogdány Edit (minerva)

Varázs erdei bál

Varázs erdő kapujában, manócska és neje,
Vidám képpel hívogatnak, intenek, hogy gyere.
Galambpár a szeder bokron, burukkolva hegedül,
érkezésed örömére, vidám füttyszó felcsendül.

Csipike sem vette fel, ma a téli bundát,
Katicával vidámodva, járják már a rumbát.
A csigának melege volt, ledobta a házát,
a napocska mosolyogva, simogatja hátát.

A nagy hangzavarban, felpeszsdül a hangyaboly,
fa odvából kitekintve, nézi ezt a hóbagoly.
Égig érő fenyőfán, toboz manó hintázik,
törpe apó komótosan, az árnyékban bringázik.

Nyuszika sem reszelgeti, mai nap a körmét.
Medve koma iszogatja, finom málna szörpjét.
Szitakötő víg dallamra, rezegetteti szárnyát.
Tücsök koma, ciripel és vidáman ropják.

Így zajlik le minden évben, az állatok bálja,
idén majdnem elfogyott, kétszáz bokor málna.
Hogyha tetszett, az őzike széttáncolt saruja,
jövőre is nyitva áll, a varázserdő kapuja.

Pallagi József (Norvi)

Ha szíveddel léptél

Mondd, ha eljön a holnapod,
lelsz-e benne még csillagot,
tudsz-e örülni egy fűszálnak,
éled-e, ez is vasárnap?

Ha fenyvesben neszezve jársz,
megérint-e az a világ,
érezd-e, szentélybe léptél,
tudod-e, csodára lőttél?

Mondd, szedtél-e már pipacsot,
mi hazaérve lehullott,
megértetted-e, csak akkor
virít, ha a helyén hagyod?

Láttál-e már hímes lepkét,
mi virágnak adta ékét,
volt, hogy hímpora rád tapadt,
s oda lett egy szép varázslat?

Mondd, szerettél-e egész szívvel,
volt-e Ő csillagod neked,
érezted-e, hogy minden nap
mellette csupa vasárnap?

Hitted-e, hogy lepke léted,
lelkeket gyönyörködtethet,
érezted-e már, hogy a szentély
úgy az,
ha bele szíveddel léptél?

Hol szó elakad

Majd úgy gondolj rám,
mint ki el sem ment,
veled van és éppen csak lepihent.

De most még a lelkem veled ragyog,
várnak ránk édes, ringató dalok.
Hol meséket mond szívem oda vágysz,
lelkemben sétálva hazatalálsz.

Hol szó elakad,
ott leled meg igazán önmagad,
hol csönd simogat,
bensőd majd ott felfedi titkodat.

Ott a hold, mi éjjel nekünk ragyog,
fényénél szemünk csillagként csillog
és a nap melegét úgy ontja ránk,
hogy belőle fakadjon boldogság.

Csak a szép jöjjön,
csak a fény, hol földet ér köszönjön,
csak a szél mi ér,
csak a táj legyen, mi elkísér.

Hallgasd csak a szívem legszebb szavát,
benne van, mi éltünk viszi tovább,
s ha néha-néha fájó hangja kél,
akkor kell igazán, vele legyél.

Majd úgy gondolj rám,
ha bezárul számomra e világ,
csak picit fájjon,
s minden öröme veled maradjon.

A hajnal

Eljött a hajnal, s én köszöntöttem,
szívem takaróját elé terítettem,
nem pálmaág, nem is rózsaszirm,
csak amivel nyűtt életem takargatom.

Rajta van lám, minden jónak nyoma,
s megbúvik életem bánata, nyomora,
messziről nézve szép, cifra kelme,
közelről egy élet, egy sors rejlik benne.

Várja, hogy a hajnal mit hoz mára,
színe milyen lesz, piros, zöld, avagy sárga,
szeretet, remény, kétely virága
hullik-e majd ma a cifra palettára.

Eljött a hajnal, s ahogy felfeslett
a sötétből, elé reményemet vittem,
nem harsányat, nem követelőzőt,
csak ami szívemben őszinteségből nőtt.

Csak legyen utamon világosság,
adjon az életem kenyeret és munkát,
csak szeretet járja át a napom,
s legyen hova majd fejemet lehajtanom.

Tudom, sokan kelnek e reménnyel,
s este fekszenek le kétségbeeséssel,
szánd meg embereid, ó Földanyánk,
s jöjjön hajnaloddal egy igazabb világ.

Eljött a hajnal, s én köszöntöttem,
szívem takaróját elé terítettem,
nem harsányat, nem követelőzőt,
csak amit a szívem őszinteségből szőtt.

Kész vagy-e?

El mered-e mondani a titkaidat,
rábízni valakire önön magadat,
hinni abban, hogy az a világ, mi tiéd,
megfogja valaki másnak is a lelkét?

Rácsodálkozni, hogy nem is olyan merész
dolog kaput nyitni, csak lépni kell és kész,
hinni kell a csodát, hogy kíváncsiak rád,
csak lépni kell és kézen fog valaki más.

Utat tudsz-e nyitni régi vágyaidnak,
remélni, hogy számodra mégis megvannak?
Tudsz-e járni egy rég megálmodott hídon,
hogy vágyad a túlpartra egyszer eljusson?

Azt mondják sokan, hogy nem is olyan nehéz,
csak az első lépést kell megtenni és kész,
nem is a járással szokott a baj lenni,
a hídnak kell, hitből legyen a kövei.

Kész vagy-e álmodni ébren is álmokat,
nem félve attól, hogy nevetnek majd rajtad,
hinni abban, hogy a világ, mi tiéd,
megfogja valaki másnak is a lelkét?

Tudsz-e járni, egy most megálmodott hídon,
hogy álmod a túlpartra így is átjusson?
Kész vagy-e álmodni ébren is álmokat,
hogy lelked otthonát másnak is megmutasd?

Piro M. Péter (piroman)

a tervezett hibák

parkolok tehát vagyok mosolyra kész
késni is fogok tehát az égre nézve még
bambulok tovább hiszen kevés a szép
vad piros között a füstnyi szilvakék

és ha jól figyelsz velem te láthatod
hogyan szítál a hajnalon felénk a fény
édes íze van lehetne porcukor
mint a rég evett süti diós fölén

sárga mézga mázba ejti foglyait
most a nap letörve mind a csillagát
s bár haladni kéne már te nézed itt

mert tökéletesre szórva terciák
kötnék át amíg a szívemet kötik
és... szerelmesen a tervezett hibák.

Egy törpe naplója

Csütörtök

Kedves Naplóm!

Érzem, hogy van valami a levegőben. Valami súlyos. Fojtogató.

Érzem, és ez nem afféle szeleburdi gondolat, mint amilyen a nyüzsgő emberekben előfordul, hanem súlyos, kertitörpéhez illő. Szinte bizonyossággént mozog a beépített idegekben.

Te tudod jól, hogy én nem egy fejkendős gipszliba vagyok, tehát távol áll tőlem az alaptalan pánik, de érzem!

Azt tervezem egyébként, hogy holnapra kissé megváltoztatom a tartásomat, átnehezedek a bal lábamra.

Reggelre sikerülni fog.

Péntek

Józsi (de, hisz Te is tudod, a tulaj), azt mondta Karcsinak (ja, az, a zenész), hogy estére egy nagyobb irodalmárcsoport jön.

Piha...

Irodalmárok!

Ismerjük a fajtájukat. Szemüveges, szakállas okostojások. Ha nagyon beisznak, akkor emelt hangon idézgetnek valami olyan költőtől, akit csak ők ismernek, vagy még ők sem.

Na, repül az idő már itt is vannak!

Mitmondtam.

Isznak, aztán idézgetés.

Csak az a kopasz, sötét szemű férfi hallgat, és néha engem méreget. Ez gyanús.

Az lesz a legjobb, ha holnapra megváltoztatom az arckifejezésem.

Szombat délután

Kedves Naplóm!

Nem tudom kiverni a fejből azt a tegnapi férfit. A többiek „Piró” néven emlegették.

Az pedig egy betegség rövidítése, tudom.

Estére megint jönnek.

Jaj!

Szombat éjszaka

Az a zavarodott megint engem méreget!

Valamit észrevehetett?

Hála a jóistennek, most elterelte a figyelmét Karcsival. Megpróbálja kiharcolni, hogy a minőségi Zámbo Jimmy dalok helyett játsszon egy kis jazzt.

Haha.

Karcsi?!

Ő majdnem olyan, mint egy kertitörpe. Kemény, nem adja fel a komoly szakmaiságot párszáz forintért. „Berekfürdő az nem Kunmadaras!”, ahogy mondani szokta.

Ugye-ugye...

Nem lesz itt jazz. „Még nem veszíthetek”, na, az lesz.

Jézusom!

Közben egy ideje már Józsival tárgyal a befuccsolt fickó és mindketten engem méregetnek!

És kezetráznak!

Aztán az örült tekintetű fixírozni kezd, és valami sátáni módon mosolyog hozzá!

Én ezt nem akarom!

SEGÍTSÉG!

[...]

Tudtam.

Megmondtam neked, Kedves Naplóm, hogy nagy baj lesz!

Zárórakor, az a Piró, simán a vállára dob és elindul velem az éjszakába.

Rettegek.

Ez a szadista állat csak visz engem egyik kocsmából a másikba és még el is keresztelt Pénelopénak.

Engem?! A nevem Bertalan!!!

Ennek ellenére, idézem: „Olyan fekete arcszörzete van, mint egy görög özvegynek és még pipázik is. Ja, ez nem egy közönséges törpe!”

Sokat iszik.

A haverja is, az a Csega nevű, bár annak kissé emberibb kinézete van. Van velük egy nő is, bizonyos Standó, aki néha együttérzően néz rám.

Na, ez a törperabló nevezi időnként Ágotának és akkor Standónak megrándul az arca.

Ő már ismerheti ezt az elmebajost.

Sorstárs lehet...

Szombat, éjfél előtt egy órával

Elárulta!

Meghallottam!

Istenem..., már csak perceim lehetnek hátra!

Most keresi az ásót.

Bejelentette a többieknek, hogy éjfélkor el fog ásni a Nagykunság egy jól meghatározott pontján, hogy amikor majd erre motorozik, legyen egy titkos röhögnivalója.

Beteg! Beteg! Beteg!

Aztán mondott még valamit a régészekről is (idétlenül vigyorogva), de nem értettem a végét, mert minden átmenet nélkül a bölcsészeket kezdte fikázni, majd legyintet és Unicumot ivott.

De talán még... van egy tervem.

Próbálom a lehető leggyorsabban megváltoztatni az arckifejezésemet.

Vasárnap délelőtt

Huhh...

Ez nem sokon múlt, Kedves Naplóm, de most már enyém a világ összes ideje, így bővebbre is foghatom.

Szerencsére, az pszichopata nem talált azonnal ásót. Viszont a nagy keresgélés közepette valahogyan szert tett egy műanyag gólyára. Ez mentett meg.

Amíg aberrált módon foglalkozott szegény Kelével, sikerült rámosolyognom Standóra, arra a bánatos nőre.

Hááát, nem semmi arcot vágott!

Megbökögte a Csega hátát és rám mutatott.

Nos, mi törpék kifejezetten intelligens arcvonásokkal jövünk a világra, de akkor a Csegáéra ez nem volt jellemző, ha érted, Kedves Naplóm.

Aztán sugdolózni kezdtek, többször rám és arra a Piróra nézve. (Brrr! Hogy mit művelt azzal a madárral! És közben azt üvöltötte, idézem: „És a gólyát ki hozza, ki?! Az itt a kérdés!”)

Na, a vége az lett, hogy Csega gyorsan felkapott és visszavitt a törzshelyemre.

Karcsi örült, Józsi nem annyira, nem is nézett a szemembe.

Hja, még a rohadt árulóknak is van lelkiismeretük.

Vasárnap délután

Na, micsoda fordulat!

Beállított egy kedves hölgy az irodalmároktól. (Mondjuk első ijedtemben még nem ezt a jelzőt használtam, csak simán... ő... pánikba estem.)

Azt közölte Józsival (áruló!), hogy hallotta a történetemet és örökbe akar fogadni. Gondolkozott már kutyán és macskán is, de több az érv mellettem.

Egy angyal! És elvisz magával a fővárosba!

(Hurrá! Ez a Nagykunság rohadt veszélyes mostanában, csak úgy nyüzsögnek az alanyi költők.)

Mondjuk, a hölgy még így is bizonytalan volt egy kicsit, kérdezte is Józsit, idézem: „Ez biztos, hogy ugyanaz a törpe? Mintha más lenne az arckifejezése...”

Nahallod! Ezek után?!

Karácsonyi szonett

Csak úgy, helyetted is remegve nézem
a zárlatosra kapcsoló időt,
– ha esni kezd a hó, ha sír a nőd –,
s belül tudom, ki mondja azt ki: vége.

Hogy: „Érted?! Újra csak december, arra
nem is figyelsz, hogy itt sosincs Karácsony?”
Azért... beszélni kéne, fáj. Nagyon.
(Kezem simulna még aranyhajadra.)

De nem marad, csak egy rövid szonett
a blokkra írva, alkohol helyett,
fizetni is ma kell, ha így szeretsz.

S a hóviharra én magam vagyok,
simítva hangtalanra tegnapot:
fenyőre lóg a méla angyalod.

ma 1-

-re megy
szabad verset írok
mert te így kedveled
nem kezdem nagy betűvel a mondatot
nem rakok pontot vesszőt vagy más jelet
s tudod fáj ez a szanaszétség nekem
de rendetlenség sok lehet

rend pedig csak egy/
veled.

Nádirigós szonett

Fújja a füttyöt a nyárfákra a szél
illanó ritmusán szinte itt lennél,
bár két perc a kék alkonyat, de még szép,
sötét szemem mögött, mintha te néznéd.

Hallgatom, hogy mit zenél a nád,
s arcomon érzem, hogy mosolyog a szád,
hiszen te is egy sörösblokkra írnád,
hogy puhítja fel a harmat a tintát.

Nincs túl nagy baj Kedves, nincs túl nagy baj,
sima víztükör felett hasal a Hold,
s horgász figyel, ha néha loccsan egy hal,

de csergő hangon, este, a sás alól
mindig lesz majd egy furcsa, szerelmes dal
ami: egy másik nádirigónak szól.

Ricza István (tavinarcisz)

Ajándék tőlem

Volt az ötlet, jött azután a szándék:
Kell idén egy vers, ami szép ajándék!
És megírtam, most a fenyőfa mellett,
ennyire tellett.

Ezt a néhány sort szeretettel írtam,
nyíltan, őszintén ide, nem blazírtan,
s végül is majd elhelyezem szelíden
benne a szívem.

Életöröm

Még az a jégcsap tervezi épp csak, hogy lecsepegjen,
mert ha nem, én letöröm szemben a ház ereszén.
És mire tényleg vége a télnek, nem marad egy sem,
oly nagy az életöröm bennem, azért teszem én.

Estefelé

Itt a tavasz, gyere bátran, végre ne télikabátban!
Mert aki kint csavarog, látja, a hold ma ragyog.
Biztosan ennyire rég volt fényes a csillagos égbolt,
és mire este kilenc, jobb, ha te is lepihensz.

Találkozóra ősszel

Találkozóra hívtok engem újra,
de sajnós, ehhez én öreg vagyok,
s e változás, az épp elég nagy ok,
hogy elhalasszam, így az út lefűjva.

Mióta már idén letelt a hetven,
ha kell, magammal is megalkuszom,
de hosszan ülni végig egy buszon,
személyvonatra szállni, semmi kedvem.

Ezért, barátaim, hiába vártok,
hogy eljövök megint, ha itt az ősz,
de túl magas nekem ma már a várfok,

s ki feljut arra, sokszor az se győz...
Csak egyszer is, de köztetek lehettem.
Elég, ha most e vers megy el helyettem.

Hajdan a parkban

Este a kis padon ültünk hajdan a városi parkban,
fent meg az ég tetején épp telihold ragyogott.
Senki se járt körülöttünk, tőled a csókot akartam...
Lám, ez a múlt, veled én már sohasem vagyok ott.

Sándor Norbert (pocok96)

Írj!

Lüktet a lélek, alélnek az eszmék, szárnyal a képzelet
mint a madár, akinek rég kulcsra bezárult ketreце,
s végül visszajut abba a térbe, hová ő mindig is
tartoza. Csattan a lánc koponyák belső falain, hát
lásd a csodát, ami szép, ami jó, s forrása lehetnél!
(Szintúgy, mint ahogy álmodod.) Győz aki bátor, légy te is!
Vesd el a sablont, égjen a máglyán, új lobogóját
ősi koroknak tűzd ki szívedre, lengjen a zászló!
Írd, ami szégyen, írd, ami érdem, írd, ami sokkol!
Sok fiatalnak a dolga megírni mitől pirul álszent.
S bölcs aki visszamereng régmúltba de újítanunk kell:
Írd ami szép, s a szívedhez az ösvényt megleli könnyen!
Tisztelet is kell jócskán, mert nemes ügy a poézis.
Munka gyümölcse lehet csak, nem folyik úgy a papírra,
mintha egy egyszeri listát írna az ember a boltba.
Szárnyal a képzelet, én is vágyom az útra a hátán.
Messze a cél, köztünk még ott van e hosszú élet.
Senki se fogja írni helyettünk szép Irodalmunk.
Édes a terhe: rajta feküdve szárnyal egy új kor.

Az alkony (Rimbaud nyomán)

Arthur Rimbaud Hajnal c. versének parafrázisa

Eltaszított a téli alkony.

Az erődök ormán már minden mocorgott. Eleven volt a tűz. Az árnyak tábora már útra kelt a pusztaság kietlen ösvényein. Álltam, nyugtatgatva a lomha, jéghideg lélegzeteket, és a kavicsok vakok maradtak, míg a szárnyak zajosan lehulltak.

Az első esemény az volt, hogy a rengetegben, a poshadt ólom-szürke mattsággal borítva, az utolsó virág is elfordult tőlem, némán.

Felsírtam a bazalttömbök közt lebomló lávafolyam láttán: a karmazsin csúcson megismertem a Sátánt.

Akkor egyenként vágtam el a béklyókat. Hadonászva, a kopár sziklák közt. A kősvatagban, ahol aztán elárultam jelenlétét a kígyónak is. A városban a tornyok és a kupolák közt üldözött, s én menekültem előle a tűzfolyam gránittal kövezett partján, vadászként futott emberi lényem után.

A lejtőn, egy mirtuszliget mellett megfojtott ő rengeteg béklyójával, érezte apró testemet. Aztán az alkony is, a vén is elterült a sziklák ölén.

Mire felébredtem, éjfél volt.

Ecce homo

Egyszer majd teszek bele valamit...
Soha.
Egy pár évig még megvan az illata,
aztán már csak a doboz.
Valami fölösleges anyag a térben,
ami istene leheletére vár,
s elfelejtődik.
Kár.
Mégiscsak az én
 dobozom
volt.

Kalózkikötő

Titkos rakományom kipakolják,
s megtömnek szürke szeméttel
az útra: Nem kellene
a titkok. Nem a kincsek.
Csak a gályák.

Valamit átviszek

Valamit átviszek.
S hiába, magam sem értem,
nem látom pontosan,
s nevezni sem tudom.
Épp csak a löktetését
– miként a jó radar –
egy-egy nap megérzem,
s nagy ritkán felfogom,
de a kód,

az ismeretlen...

Forgatom magamban,
hátha kibomlik,
s hiába, nem látok
mást e jelekben,
csupán apró, villanó
impulzusokat,
s dokumentálom a tényt,
hogyan létezik.

De át fogom vinni!
Magamban, mellkasomban,
át az életen, s óvni,
vigyázni is fogom!

Hátha „én” vagyok.
Vagy,
hátha „te” vagy.

Madarak

Madarak, apró szárnyasok.
Centiméterben mérhető agyatok.
Mégis, ha jönnek a fagyok,
ti mind délre tartotok.

Hátrahagyjátok házatok.
Őrült iramban szárnyaltok,
hatalmas óceánok felett.
Érzitek, hogy vár a meleg.

Társadalmatok egy csapat.
Várjátok ti mind a nyarat.
Tudjátok, hogy mi a cél.
Összefogtok mindezért.

Küszködtök mint az emberek.
Nektek nincsen nyelvetek.
A fájdalom bennetek ragad,
de eléritek célotokat.

Laokoón

Áthúzott és meg nem írt sorok.

És itt a mély hallgatás után
a tény, hogy túl kemény
anyagból kéne bontanom.

– Nincs meg a fogása,
az első repedése,
lepattannak róla ujjaim! –

Szikla ez, formátlan,
oszthatatlan önmagam.
Értelmezhetetlen.
Körbefonnak, s megkövülnek rajtam
az áthúzott és meg nem írt sorok.

Sárhelyi Erika (Netelka)

Harsány csönd

Valahol egy ér elindul, szalad,
kis patak, de máris mily kevély.
Tűnődve áll meg partjain a vad;
valódi énjét rejti még a mély.

Mandula szemű ősuta szökell,
szűkül a tér, a víz uralni vágy.
Folyó már, a mindennel birokra kel,
s vészjóslón hallgat a hús mederágy.

Árad a víz, a világot nyeli,
felfalja a vén, pökhendi Földet.
Még lehet, még meg lehet menteni.
A vizek alján harsányak a csöndek.

Rokon lelkek

Olykor úgy érzem, már több száz éve alszom,
ajtómon az idő rút körme kaparász.
Banyaláz verte, régvolt királykisasszony
vagyok – elkopott, színe vesztett kanavász.

A magány mellém bújik, bús árvagyerek,
„gyere no, elférsz mellettem századokig”.
S ti mind, rokon lelkek társasága, gyertek,
bennem múlt világok reménye álmodik.

Padlás-mennyország (*szanzon*)

Ez csak egy könnyű, csacska szanzon,
lám, belém dúdolta magát a nyár,
egy régi június a gangon,
térköre ajult, fáradt napsugár.

Néztük, hány porszemnyi világ van
egy fénynyalámban, kész ribillió,
a hőséget jól túrtuk, sőt vidáman,
s emlékszik ránk a szőnyegporoló.

Mi, körfolyosós, csitri lányok,
titkon a hátsó lépcsőn futkosunk ma is,
mi, körfolyosós, letűnt lányok,
tudjuk már, a padlás-mennyország hamis.

Gyümölcsöstáliból fogyott a meggy,
és vígan köpködtük a sok magot,
kilestük, a lift kivel jön-megy,
s nem kívántunk bárkinek „jó napot”.

A ház macskáját dédelgettük,
fölöttünk bádogtető volt az ég,
forró vihar volt, ha szerettünk,
így volt igaz, csak régestelen-rég.

Mi, körfolyosós, csitri lányok,
titkon a hátsó lépcsőn futkosunk ma is,
mi, körfolyosós, letűnt lányok,
tudjuk már, a padlás-mennyország hamis.

Időjós

Akár időjós, figyelem az eget,
jön-e nekem-kedvező, vad vihar.
A távol fekete felhőket terelget,
céda Napom hol be-, hol kitakar.

Elúsznak fejem felett az orkánok,
csak csöndes eső áztatja ruhám,
pedig én egyre jégverésre várok,
s hogy villámok ezre csapjon le rám.

Mosson a földbe haragja az égnek,
száz felbőszült ciklon szakítson szét!
Tán felmagzik bennem újra az ének,
s hoz még virágot e kiszáradt rét.

S. Farkas Zsuzsanna (naiva)

Elszállt...

Volt egyszer egy nyár,
nem is oly rég tán,
elszállt hirtelen,
észre sem vettem.

Egy reggel az ősz
kacsintott reám,
borús volt a hajnal,
vonzott puha ágy.

Röpke álom volt,
fény és forróság,
mire felébredtem
már odébb is állt.

Álmaim rombolva
besurrant hozzám,
s hideg-leplet húzott
borzongatón rám.

Pillangó pillanat

Pillangók szálltak rebbenő tánccal,
fehérek, tarkák, s villanó sárga.
Vállamról a súlyt szárnyukra vették,
könnyűvé váltam, mint vidám lepkék,
kikkel elszállt minden aggodalom,
nem emészt már homályos holnapom,
hagyom, hogy a sors sodorjon. Hagyom...
Mert csak jót tartogat, hiszem, tudom.

Oly jó, hogy jöttetek tündérek, pillangók!

Enyém

Enyém a levegő, mit beszívok.
Enyém a forrásvíz, hűsít, finom.
Enyém a napfény, táncol arcomon.
Ne mondd hát soha: szegény vagyok.

Enyém a Föld, a fákon a lombok.
Enyém a tengermély, s fenn a csillagok.
Enyém a napnyugta, vörös-ragyogón.
Ne mondd hát soha: szegény vagyok.

Enyéme a hegyek, távoli csúcsok.
Enyém a vágy is, hogy útnak indulok.
Enyém az ösvény, az illatos bokrok.
Ne mondd hát soha: szegény vagyok.

Enyém a bölcsen hömpölygő folyó.
Enyém a szivárvány, felhőn úszó.
Enyém a tenger és a ringó tó.
Ne mondd hát soha: szegény vagyok.

Enyém a végtelen, áthidalom.
Enyém lehet, amit megálmodok.
Enyém a képzelet, s gondolatom.
Ne mondd hát soha: szegény vagyok.

Enyém az Élet, mert tovább adom.
Enyém marad örökké a gyermek-mosoly.
Enyém a szeretet, mit tőlük kapok.
Ne mondd hát soha: szegény vagyok.

Enyém a Kék bolygó, az otthonom.
Enyém a dzsungel, s a sivatagok.
Enyém a kinyíló virágszirom.
Ne mondd hát soha: szegény vagyok.

Lehetsz te koldus, vagy akár király,
vedd végre észre: szép ez a világ!

Őszi szonett

Idén az ősz kegyelmes. Adja szép
napok sorát. Szelíd a szél, szelíd
a fény... Maradna így! Ne jöjj, ne még
te tél! A szív ma még erőt merít.

A napsugár, s a sárga-rőt levél,
az őszi tájra boldogan tekint.
Narancs-palást a táj, a hajnal-ég
borítja ránk. Meleg mosolyt derít.

De illanó a szép, miként a jó!
Rohanva távolít, elúzi bőszen
vihar, s a szél, a fagy fialta hó.

Ma még ne sírj, ne féld a rossz időt!
Ma még a napsugár ül arcodon!
De reszkető hideg mi váltja őt.

Erdei séta

Csendre vágytam, nyugalomra,
erdei sétára indultam, gondoltam
segít talán, hogy megtaláljam
elveszett, sosem lelt önmagam.

Kiürült aggyal csak figyeltem a tájat,
égre törő, még zöldellő, büszke fákat,
avarban megbúvó apró állatkákat,
hallgattam csendesen távoli madárdalt.

Kidőlt, száraz fatörzsre ülve vártam,
érzéseim lassú kitisztulására.
Arcomat kérőn a napfény felé tártam,
s vártam, csak vártam a megújulásra.

Itt, e fényben fürdő tarka réten,
talán rátalálok létem értelmére.
Meglelek egy utat, mire rá kell lépnem,
vagy amelyikről gyorsan le kellene térnem.

Ám nem lettem okosabb, mentem tovább,
az erdő mélyébe, hol ki tudja mi vár.
Mellettem a bozótban egy vad követett,
mozogtak a bokrok, ágak reccsentek.

De nem féltem, bár hátra-hátra néztem.
Ha sorsom az, hogy egy vadkan tépjen széjjel,
állok elébe – bár kerestem a fát mely menedék,
s ha mégis jönne, rá felkapaszkodhatnék.

Megunt követni - tán nem vagyok nagy falat.
Folytattam árnyakba forduló utamat.
A fák között lassan követett a Nap.
S akkor megláttam kedvenc tisztásomat,

melyet beragyogott a kora esti fény,
egymással játszottak csintalan lepkék.
Oda kell jutnom, de térdig ér a gaz,
tele kullancsokkal... Utamat állta.

Vártam. Vágytam. Miért aggodalmaskodom?
Átgázoltam félelmemen, és a bozóton.
Nem fordultam vissza, mily erős vagyok!
Legyőztem a vadat, s most a kullancsot.

Újra rám sütött a nap áldott sugara!
Ha nincs benned félsz, eléred, amit akarsz.
Leültem a fűbe, lepke szállt cipőmre.
Pillangók táncában hosszan gyönyörködtem.

... mégsem talált rá lelkemre a béke

Simon Endre (simonendre)

Csillagok tánca

Augusztusi késő estén,
tekintetem az ég felé
a csillagokat kémleli,
amint táncaikat lejtik.

Kigyulladnak, majd eltűnnek,
ritmikusán ismétlődnek,
dallamuknak hatására
emlékezem, ábrándozva.

Egy hasonló késő estén,
csak kettesben keringőztünk,
a táncunknak lendületén
napi gondokat feledvén.

Együtt dobogott a szívünk,
ritmust kölcsönözött nekünk,
amelynek a hatására
fogott el repülés vágya.

Már lebegve egyek voltunk
és a végtelenbe láttunk,
illó olajt adó testünk
érezkelte, érintésünk.

Az ajkaink, egybeforrva,
testünk lüktetését adta,
a csillagok csodás tánca
készítetett e kihívásra.

Egyszer, mikor már nem leszünk
itt a földön, csak az égen,
mint két csillag kergetőzünk,
egymásnak vonzás körében.

Példát sugározunk másnak,
hogy táncukat elkezdhessék,
így marad fenn csodás emlék,
mikor csillaggá változnak.

Somogyi Ottó (soman)

Majdnem május

A távolban már zsongón ébred a tiroli város,
lusta fénnel kúszik át az ormon a szűz hajnal,
a háztetőkön lebegő napfény tüze még opálos,
lankán gurguláz alá a zöldharmat víg fűzhajjal.

Odafenn tejködbe szökken a meredek szikla,
rőt derekán fenyők kapaszkodnak felhőégbe,
lábánál hullámokba fül egy sugáron a szikra,
az Inn széles folyama hömpölyög a túlvégbe.

Dölyfösen szeli át völgyek szelíd ölét a pálya,
száguldó autók suhanásán megbotlik a pillanat,
egy parkolóban megreked az utazó magánya,
a pár percnyi mélaságra árnyékot villant a nap.

Messzire vágó gondolaton tavaszcsend oszlik,
felröppenő madarak trillázásán halkul a sóhaj,
Innsbruck kelő zshivaja csalóka reggelbe foszlik,
az útra kelők ajkát mozgatja dúdolgató szóval.

Csak a havas csúcson a hegykaréj marad néma,
minden máson a majdnem május dala szárnyal,
és az örök vándor megpihenő csendjében néha –
kóbor kacaj veszi fel a versenyt a szivárvánnyal.

Változó reggel

Csak egy korai vonat zakatolt,
ahogy a domb mögött elsuhant,
hallatszott a talpfa szakaszolt
nyögése, ahogy a csendre zuhant.

Nemrég ébredtem a puszta szélén,
téli fagyrügyöt űzött korai tavasz,
épp egyensúlyoztam egy sínpár élén,
meg-megcsúsztam; a harmat ravasz.

A levegőben volt valami talán,
vagy csak az idegen környezet?
Visszavonult a fásult magány,
a lét örömtől könnyezett!

Valami hirtelen megbabonázott,
szememben régi tűz éledt újra,
feltámadt hitem magyarázott;
menni kell az ó-perencián túlra!

A világmegváltó, önfeledt gondolatok!
A monoton közönyt legyűrrő vágyak!
A mindig kimondott mondatok,
és a szerelmeseknek vetett ágyak!

Aztán elsuhant az ötpercnyi bódulat,
elillant az egyszervolt szépség,
a szürke hétköznapi újra jól mulat,
az égboltról lefoszlott a kékség.

Ébredés

Meddő a pillanat is, bár alig röppennek fel a fények,
harang-trillázó könnyed harmattal öblöget a hajnal,
sötét árnyakban bújnak meg az apró agyturkász lények,
de a nap már megrázza fejét, igaz még gubancos hajjal.

Bennem torzsalkodnak vívódó és tunya kis ördögök,
bár ilyenkor még mindennek olyan tisztának kéne lenni,
szusszanok egyet, míg kívül mosolygok, belül őrzöngök,
örülnöm kéne az új napnak, nem epét nyelve émelyegni.

Halkul sóhajom, hisz bőrömből kivetközni nem tudok,
hang-szerelem magam, félelemkereső üröm kitárom,
egyébként meg, végül is mindegy – ez a világ túl undok,
a lélekhúrokba csapva megpendítem néma gitárom.

Hősök alkonya

Nincs ma miért... felhőre szállni,
szabadságért tank elé kiállni,
helyükön maradnak a macskakövek,
a nép révülten áll, mint a cövek...

Bilincstelen rab kezek lógnak bénán,
csöpögő nyálú szájak tátognak némán,
dühös görcs rándít felfűjt gyomrot,
lesütött tekintet jár hamvadó poklot...

Felülről nézve minden szép és jó,
nem látszik, hisz nincs is béklyó,
nem hiába felhőről fest a nagy piktor,
nemcsak nevével győz, ez egy ily kor...

Pogány vagyok

Nem térdeplek nem létező istenek előtt,
nem imádok holmi csalóka bálványt,
átadom magam a pillanatnak - mielőtt,
terjesztem a bűnre csábító édes-járványt!

Porba döntöm az önimádó szent szobrot,
lerántom a lélekvakító kenetes tapaszt,
kisimítom az árnyékot gyűjtő arc-fodrot,
keresztmen én vagyok úr és paraszt!

(Néma könyörgésbe fűlsz istened ostorán,
előre kiszabottnak véled keserű sorsod,
ahogy elvárják, úgy cselekszel ostobán,
egy napod másik száz kegyével szorzod!)

Aztán hamar letelnek a kiszabott évek,
koporsón a földrög túl korán koppan,
mikor elszállnak az utolsó hiú remények,
a meg nem élt évek koldusa betoppan.

Soós Andrea (anyatka)

Játék

Játsszuk azt, hogy velem volnál,
rám nevetnél, hozzám szólnál,
ott állnál az ablakomnál,
engem hívnál, csak rám várnál,
hogya kéred, engednélek,
kis székemre ültetnélek,
friss harmattal itatnálak,
puha gyolccsal takarnálak,
hozzám érnél, megpörgetnél,
égbe vinnél, földre tennél,
rám hajolnál, megcsókolnál,
szép szavakat dalolnál,
felgyújtánál, eloltánál,
felgyújtánál, eloltánál...

Játszottuk, hogy velem voltál,
rám nevettél, hozzám szóltál,
ott álltál az ablakomnál,
engem hívtál, csak rám vártál,
kérted, hát engedtelek,
kis székemre ültettelek,
friss harmattal itattalak,
puha gyolccsal takartalak,
hozzám értél, megpörgettél,
égbe vittél, földre tettél,
rám hajoltál, megcsókoltál,
szép szavakat daloltál,
felgyújtottál, eloltottál,
felgyújtottál, eloltottál...

Folyton játszunk, együtt játszunk,
életünket koronázzuk,
fellobbanunk, elhamvadunk,
fellobbanunk, elhamvadunk,
fellobbanunk....

Szabó Irma Éva (doszke)

Advent

Hitből táplált várakozó vágyódás, Isten eljövételére.
Roráté mise, készüllet majdan az Úr érkezésére.

Hajnali lámpafények ébresztenek téged,
Bezárod ajtód-ablakod, nyitod ki lelkedet.

Fényt remélve éltedben, robban be neked,
Gyógyító gyógyír, gyötrődő, gyengülő életre.

Oh Atyám, hittel várakozom, csak Terád!
Feléd fordítom tekintetem, a szívem imád.

Kisded születik, csillag ragyog felette,
Ő a csöndben érkező Fény az életekben.

Nap, nap után elmélyült elmélkedés,
Szelíd szívvel, vércseppes könnyel.

Messiás születik, várod érkezését.
Elmélkedsz, felette. A sors téged megajándékoz, szeretve!

Ünnepi hangulat, nap, mint nap a napkezdet,
Az Úr Jézus földre jó, üdvözíteni csöpp szíved!

„Adventtus Domin,” fia Megtestesülésében!
Úgy legyen. Ismétled sokszor. Latinul: Ámen!

Lepke Orchidea!

Mint az álomba szőtt ébredés,
mosolygó bordó orca, sárga ajak,
fehér szírom lélek,
méregzöld ruhában
angyal, virágba öntve.

Ó! Jelentéktelen világ szeretetért kiálts!
Ti csodák, csókkal öntsétek szívekbe
a lélek örömét, mert gyönyörűség
bennetek az élet
tisztá tükröződése.

Napsugarak táncot járnak
a kecses formán,
színek kavalkádja,
bús ember örömét
is ízessé varázsolja.

Élő festmény, szótlán rajongás?
Elvarázsolt néma sóhajok,
vagy távol keleti hercegek,
hercegnők, kábulatos
pompás ruházatban.

Színes tünemény, orcát mutatja neked,
bármerre lépsz,
feléd fordítja huncut fejét,
nem veszi le
rólad tekintetét.

Tökéletes szépség, koronázatlan alkotás,
szivárvány köntösét adja köszönetként
neked.

Őt gondozásba vetted,
s örök talány marad,
vetekszik minden virággal.

Miért vagy ilyen szép, lenyűgözően
gyönyörűséges élősködő,
házadban szívod környezeted vérét,
itt nekem adod
legszebb alakod.

Szabóné Dudás Katalin (roxana7)

Senkihez

Nincs senkim sem egyebem
Se létem sem értelem
Sem, harag sem érzelem
Sem, szülém sem gyermekem
Hazug, fény, sem lételem
Nincs testem sem temetőm
Sem, éltem sem szemfedőm
Se, ketten se egyedül
Sem, létben sem létlenül

Csak oszlás és borzalom
Selyembe burkolt
Foszlott földi oltalom

Csak vagyok és képzelek
Gyűlölök és szeretek ...

A Nap volt az őrző angyalom
A Hold lett a paplanom
Nem kell, hogy betakarj
Éltess és felkavarj
Ábránd és vak remény
Éltető kis képzemény
Röpke földi vak remény

Csak ránts és ne sajnálj
Csak tépj és ráncigálj
Kezdeted a végzetem
Porba hulló félelem
Mert nem kell innen

Semmi más
Se ádá, se hazug láz
Mert lett, volt és megfagyott
Született és elhagyott
Égetett, de itt hagyott,
Kedvelt, de hazudott
Oszlott és foszlott
Lopott és tobzott
Adott és elvett
Fénylett és elnyelt

Fantomként mért létezem
Kényre, kedvre lépkedem
Holdfény és árnyékok
Csillagok és nappalok
Nevetek és kacagok
Mert már sírni nem lehet
Fénye volt de elveszett
Hamis árnyék, büszke fények
Létek éltek ti reméltek
Reményetek égbe szökken
Elveszlik a sötét ködben
Örüljete, reméljete
Emlék nélkül feledjete
S feleljete ha hiányzom
Fellegek közt ott cikázom

Búcsú nélkül intek szépen
Valamikor egykor, régen
Felleg voltam tiszta égen...

Simeon bosszúja

Kaland és cél észet veszejtve
Siker-siker után sarkallt
Újabb győzelemre
S torpant egyet mámor árán
Bukás szállt le álompárnán

Cselek, furfang veszedelem
Káprázatos pompa, s verem
Elődeim családfája
Adott erőt új próbákra
Álmomban udvari ebéden jártam
Selyemben és kacagányban
Konstantini káprázatban

Álom kábult fényében
Felébredtem csatatéren
Nem lóháton, földre esve
Ellenség által meglepve

Körülöttem kardom, dárdám
Vértem nélkül, immár árván
Simeon tért vissza újra
Hogy miért tette?
Megbosszulja
Táltosok és bölcsök
Értetlenül körbe ültek

Nem kérdezték, csak sejtették
Képletes ez új veszteség?
Meddig tarthat, vajon meddig?
Etelköztől-Etelközig

Felültem hát új lovamra
Mert a hírnév és a pompa
Mit ér, ha nincs foganatja?

Rég múlt ez már de megesett
Simeon még nem feledett
Lovamat bár kikötöttem
Új ágyamat megvetettem

Mégis szégyen, mégis bánom
S akár hiszem, akár szánom
Talpalatnyi földre vetve
Örülve és kételkedve

Ingó talaj vétkem- végem
Nem szégyellem nemzedékem
Simeon már megbosszulta
Mégis- mégis hagyta kútba

Este itt a Tisza partján
Átszellemült gyolcsba zárván
Ősi szellem ült ölembe
Vágy, öröm, s önvád medre

Szállok újra fehér lóra
Megsarkallom újra –újra
S ha nagy szégyen rajt még nem
esett
Kár is, bú is, majd egy új hazát
keresek

S ha egyszer megtalálom
Új ebéden s lakomámon
Ülhetek az asztalfőnél
S kikötöm lovam egy új gye-
pűnél

Simeon majd elfelejtván
Révbe érve célok szélén
Bocsátást nyer minden vétkem
Zöld ugaron heverésem

Szalay Sándor *(félix)*

Csak a víz - csak a szél

Van az úgy, hogy néha fennakad a szó,
Úgy érzed, mi bensőd kitölti, megöl.
Ezt csendben, kívülről megfigyelni volna jó,
De nem futhatsz el az érzések elől.

Van az úgy, hogy néha elszáll a lélek,
S egy idegen világban nézeget körül,
És csak csodálja, milyen furcsa ott az élet;
A régi kín egyre újabb szenvedést szül.

Van az úgy, hogy a víz egyre csak árad,
Minden hajszálam tövén új forrás fakad,
Hát átáztatja a földet, kidönti a fákat,
Sodorja magával, míg a parton fennakad.

Van az úgy, hogy a szél súg, míg átsuhan
Feletted, s hogy mit jelent, egyre csak lesed,
Gyorsul, erősödik, és már zúgó hangja van,
És mesél, dúdolgat, dalol és zeng csak neked

Már körülvesznek, ellepnek a vizek.
Van az úgy néha, hogy az ember fuldokol,
Mégis, mi fontos azt magaddal viszed,
A cél a túlparton álló csipkebokor.

Feszül a bensőm, közeleg a vihar,
Fölém borulnak fekete fellegek;
Mi összegyűlt bent, most kitörni akar,
Ám megrekednek mind a sunyi szelek.

Csöndben nyugszom, mint kit nyugalma elhagyott,
És ijedtében most magában beszél.
S lám, itt a tömegben mégis magam vagyok,
Velem senki sincs, csak a víz, csak a szél.

Csak hiszi az ember, hogy ő mindent kiáll.
Van az úgy néha, hogy élne, más helyett.
Világmegváltó csodákról prédikál,
Pedig csak hasában megrekedt a dreck.

Az utca túlsó oldalán

Hazatért már a kisgyerek,
Szeme csillog, feje kerek,
Integet és kacag sokat,
Bár nem lát mást, csak foltokat.

Az ablakon kinézve, lám,
Az utca túlsó oldalán
Felé egy csöppnyi lány figyel;
Lelkükbe ég az ősi jel,

S bármi történik ezután,
Egymást keresik már csupán,
És az angyalkar dalra kel,
Ha találkozásuk közel.

Meg vagyon írva a jövő,
Megváltoztatni nincs erő,
Addig csak kószálnak vakon,
Egy utcán, bár más oldalon.

Filozófia

Ahogy korosodik, az ember csak bölcsül,
S végül a szőnyegen egy igazi bölcs ül;
Szeretetet hirdet, igaz utat mutat,
Lyukas fenekével takarja a lyukat,
Előtted, alattad minden, ami volt:
Lyukas szőnyegeden magad vagy a folt.

Űrséta

Csend. Süket csend. Hermetikusan zárt ruhák.
Vattába burkolt lebegés.
Az üresség színe kékes, narancs, bíbor,
Nyúlik, siklik a remegés.
Az űrhajó zuhan-e a vak téren át,
Kábelén húzva az embert,
Vagy a végtelen esett ki sarkaiból,
Mit e nem várt vendég felvert?

A jármű neve élet, viszi utasát –
Körötte száz árny, halovány –
A füle zúg, halántékában a vér dobol,
Hideg verejték homlokán.

Produkciójára száját senki sem tát;
Mindnek elég saját baja.
Rakétája némán robog – az ős szigor –
Ő az egyetlen utasa,
És néha nyugtalanul kérdezi magát:
Ki mondja meg, mi lesz velem,
Ha elszakad a két vékony köldökzsinór;
A barátság, s a szerelem.

Világvége

Kézfogva ülünk te meg én
Akár az Isten tenyerén;
Ujját görbítve kézbe fog,
Ránk tekint, s máris mosolyog.

Dalom szól, lásd, ha bús, ha víg,
Hírt adnak rólam; nézd amíg
Világ a világ, tudva hidd,
Szeretlek én, s még egy napig.

Odacsapott egy sötét mancs:
Világvége! Zeng a rikkancs.
Ne vegyük komolyan soha;
Nekünk még jár a repeta,

S mikor a hajnal felragyog
Akkor is lásd, veled vagyok
Kacsintunk és kezet fogunk,
S egymást öleli mosolyunk.

Szávold György (Gyurzi)

Cserebogár

Mikor volt, amikor a kabátunkba beszökött a tél?
Mikor volt, amikor a karácsonyba a gyerek mesét
Még elhittük, és tudtuk, ha minden kötél szakad,
A dianás cukor a boltban, még öt forint alatt.

Mikor volt, amikor a forgó hintán elveszett a kép,
És felrajzoltuk az égre a hold peremét,
Majd háton fekvé néztük a göncölszekér alatt,
a parázssal szálló cserebokarakat.

Majd találtunk szerelmet ölében viharral,
Kerestünk szeretőt suttogó visszhanggal
ölelte szívünket valami szomorú,
ölelte dal, ami arról szólt:

*hogy a várólistán még elfér
pár ölelés, ami elhív
randevúra, hogy hazudjon
még párat, és elszórja,
elszórja, elszórja, elszórja még
az életmorzsákat.*

Szélesi Velina (Velina)

Kopott

Az álmok közt lépkedő kopott csizmát,
a földön fekvő, molyrágta sapkát,
s a kőcsillagokat ölelő szakadt kesztyűt,
felemészti az időmúlásának nevezett tűz.

Végül egy meztelen roncs darab marad
a sötétben vöröslő tövissek alatt
kinek a sivatag hidege korbácsolja hátát,
és a lelke árnyai bilincsbe zárják.

Kéne napsugár, a föld mélyébe, hogy segítsen,
de a fény csak megvakítja az álmodozó szemet,
kéne tűz, a magfagyott lélekbe, hogy újra éljen,
de a láng, csak megégeti a reménykedő kezét.

Így nem maradt más, csak a négy fehér fal,
ahol nincs, semmi se bent, se ajtó, se ablak,
védelem a külvilágtól, védelem a fájdalomtól,
és ahol ének szól, a valótlan, kopott álmokról.

Mama

Múltam túi közt
arcod árnya az ablakra ül.
Kisütött a nap,
de lelkemre nincs vigasz
lehunyta szemed örökre,
egy váratlan pillanatban.
Terveim, mik felderengtek,
most keszekuszaságban

zörögnek fejemben.
Mama, pihenj,
rád fért már ez az örök alvás,
éltél s jártál,
sok nehéz időben...
S én most búcsúzom, tisztelettel
és csendes megemlékezéssel.

Villámcsapás

Könnyeim figyelik a föld lelkét,
a nap sápadt fondorlattá vált,
a világom összeomlott,
s az úr eszi meg maradék mocskát.

Morzsákon lépkedek,
amik felsértik talpam,
a nyugalmam keresem,
de csak az elektromosságot érzem.

Várok a fényre, vágyok rá,
de csak egy-egy villám csap belém,
hogy így tudjam meg, nincs remény,
de én még is visszavárom.

Szilágyi Ferenc Hubart (Szilfer)

Esténként úgy nézek

Dagasztani tett el jó kovászt az anyám,
apám bizakodva fejtette borát.
Friss kenyér, víg pohár volt a ház asztalán,
ha erre járt rokon, kósza jóbarát.

Vagyont nem reméltünk, nem gyűjtöttünk soha,
pedig a két szülő holtig dolgozott;
úgy foszlott az élet rongyos álma tova,
a hittel kiszabott, gonddal foltozott.

Hiányzik mindkettő. Nagyon messze járnak,
arra, hol nem érték már a földi jó;
nem kell napfény, eső a reményhatárnak,
s nem bántja a termést aszály, bőszen folyó.

Esténként úgy nézek fel a magas égre,
magam vigasztalva, én, bolond, konok,
nyugalmat találtak sok év után végre,
és remélem, ott fenn nagyon boldogok!

Fájdalmas búcsú

Október az ősznek májusa,
tobzódó színpompa mágusa.
Piruló szépasszony-levelek
fényfoltos pamlagán heverek.

Csélcsap szél bűgását hallgatom,
nevemet suttogja, dalba fon.
Hogy itt hagy, de soha nem feled,
hisz értem már semmit nem tehet.

Sokszínű tintával ír is majd,
amíg a jégvirág mind kihajt.
Válaszom nem várta, arra kért,
ne mondjak hálaszót semmiért.

Csak néhány könnycseppet ejthetett,
bánatos, szélfűtta permetet.
Sóhajtott. Hervadt a fű, virág,
betegesen nyögött a száraz ág.

Az égen vérvörös tintafolt,
tán görbe kardjába dőlt a hold.
Nagy gyászba borult az éjszaka
pókhálós óriás ablaka.

Tejszínű ködpárás reggelen
jégsturony – fagy villant fegyveren.
Kidobva már az ősz – vén kokott –,
sápadtan, szó nélkül távozott.

Korsód leszek

Gyújts most élő tüzet bennem!
Korsód leszek, te a borom.
Szomjas vagyok, itass engem,
én őrizlek végső soron.

Szétfolyik, mi nincs edényben,
felissza föld, száraz szellő;
te erőt adsz, pezsdül vérem,
kedvem tőled felszökellő.

Korsó és bor. Vértestvérek,
mindörökké, jóban-rosszban.
Öllemek, mint fát a kéreg,
tüzes nedved bennem lobban.

Én test vagyok, te a lélek,
dús tartalom – remek forma,
ne félj, s veled én sem félek,
együtt lépünk érett korba.

Karimámig ér aromád,
utókornak leszünk minta,
ízéd másnak úgy adom át,
mint fűrtöt a szőlőinda.

Külön úton

Bár a szürkét feketének látom,
mely szemedben már majdnem fehér,
nem ok rá, hogy ne legyél barátom,
szitokszó az én számból nem ér!

Célunk közös, ugyanaz az álom
hajt bennünket, mint titkos erő;
által árkon, bokron, hét határon,
vajon melyik út lesz a nyerő?

Magamnak úgy szorítok, mint néked,
szebb jövő vár reánk, a Remélt,
alázattal rójuk az ígéket,
szent akarat ér majd végre célt!

Tudom én, hogy Istené a hála,
hogyhá révbe előtted jutok,
de fogadom, bármi is az ára,
tárt karokkal elibéd futok.

Ám ha mégis tiéd lesz a pálma,
csak boldogan lobogtasd felém,
hisz az álmunk kettőnk közös álma,
új erőt az csepegtet belém.

Mennyei béke

Jótékony áldása szétterül
az estnek, ha van bor, s szerelem;
lelkemben mennyei béke ül,
mint béka a lótoszlevelen.

Ám a film lassacskán lepörög,
várnak rám új szférák, új dalok,
otthona senkinek sem örök –
ördögök visznek, vagy angyalok.

Borzalom, mennyi a mákvirág,
bár vágnak ájtatos arcokat;
már így is zsúfolt az árnyvilág,
remélem, új lakót nem fogad.

A Fénynek országa végtelen,
s meglehet, közel az óra már;
nyitva a nagykapu szélesen,
elfér még ott fenn pár jómadár.

Nincs bennem irántuk gyűlölet.
Szent Péter vár rám az őrhelyen.
– Üdvözlj! – rázza a csülkömet,
s kisüsti pálinkát tölt nekem.

Véremben áldása szétterül,
s remélem, ott is van szerelem;
lelkemben mennyei béke ül,
szép bárányfelhőim terelem...

Szöllősi Zoltán (Borian)

Fájdalom

Roppant
bánat
telepedett meg
lelkem
sötétjében.
Ami oly
csodás volt
még nemrég,
egyszerűen
elérhetetlen
látomássá
vált egy
szempillantás
alatt.
Hatalmas
úr jajong
bennem, és
zavarodottan
lézengek
testem
börtönében.
Gyógyulást
keresvén
lábaim
egyre
nehezebben
viselik

mázsás
terhüket,
mely egyre
csak nő... növekszik
bármerre
megyek.
Örökkön bevillan
egy kép,
felcsendül
egy hang,
(mascarpone...)
feltűnik
egy tárgy,
mely egykor
kedves volt.
S most...?
Gyilkos
késként
forognak
szívemben.
Szabadulnék...
Szabadulnék
kínjaimtól,
ám egyre
jobban
belebolondulok...

Vajúdás

Kínzó
bánatom
kél minden
hajnalon.
Miért kívánlak
még mindig
oly nagyon?

Miért nem
hagysz már...?
Miért nem
hagysz nekem
nyugtot?

Nem érzed...?
Megöl a bú,
Összenyom a
bánat.
Nem érzed...
Szenvedő
szívemet
szétszaggatja
a búbánat.

Könyörülj meg idő
gyorsítsd fel
lépteid,
s töröld ki
lelkemből...
Imádott képeit!

Sztolár Miklós (MZ_per_X)

Ilyen lenne a magyar nép?

Csúszó-mászó, gyenge jellemű, aberrált, drogos, velejéig ostoba, szolgalelkű nép ... Amennyiben még nem jött rá az Olvasó, a magyar népről van szó, Alföldi Róbert olvasatában.

Figyeljék folyamatosan a kezemet, mert csalog. Ráadásul, mint ki fog derülni, elfogult vagyok. Arra azonban felhívom a figyelmet, hogy egy teljesen elfogult, akár zagyva beszédű alak mondanójában is lehet igazság, ezért arra kérem az Olvasót, a leírtakat gondolja át hozzáállásom elemzése helyett.

Az alaplómű, az „István, a király” mindig is a toplistán volt nálam, így természetesen figyelemmel kísértem a mostani színpadra állítását is. Szörényi Levente munkásságát, korosztályommal együtt, szintén folyamatosan követtem. Nem kis megdöbbenéssel olvastam annak idején, hogy az „István, a király” rendezését Alföldi Róbertre bízta, annak a Nemzeti Színházban végzett tevékenységét figyelembe véve. Azonnal elkezdtem gyártani magamban a magyarázatokot, hiszen, azt mégsem hagyhatja az ember, hogy egy világ dőljön össze benne. Magyarázhattam akármivel, anyagi érdekekkel, művészi szempontok előnyben részesítésével, fenyegetettséggel..., nem tudtam elfogadni egyiket sem. Szépen sorban vetettem el saját érveimet, annak rendje és módja szerint. A dolgot azóta sem értem.

Na, de térjünk rá a darabra. Kitűnő színdarabot láttunk, tehetséges rendező értelmezésében. Akkor meg mi a probléma, kérdezheti az Olvasó? Sajnos van probléma, ráadásul az alapokkal, még akkor, ha formálisan minden rendben levőnek látszik.

Barátaimmal – még az előadás előtt – többször megpróbáltuk körüljárni a dolgot. Vajon milyen rendezést fogunk látni. Voltak közülük, akik nem tudták elképzelni, hogyan lehet egy ilyen színdarabot a szöveghűség megtartása mellett kiforgatni. Gyorsan mondtam egy példát. Koppány és asszonyainak jelentét például bemutathatják úgy, hogy az asszonyok helyett homokos férfiak dongják körül Koppányt. Ezen felvetés ellenére, biztos voltam benne, hogy semmiféle olyan felhangot nem kap a darab, mint amilyeneket végül kapott. Nos, ebben elég rendesen tévedtem. Nem valamiféle naivitás vezetett ebben a feltételezésben, egyszerűen, a választási kampány részeként kezeltem a darab mostani előadását. Úgy gondoltam, hogy a rendező megmutatja majd másik arcát is közönséges közönségének, miszerint, a magyar nemzet tiszteli, ha nem is szereti. Legalább egyfajta ujjgyakorlatként erőszakot tesz magán, ha másért nem, hát 2014 szent ügye érdekében. Igen sok zsigerből liberális ellenes, potenciális szavazót elbizonytalaníthatott volna. Egy kicsit tartottam is ettől.

Mint írtam, Alföldi Róbertet kifejezetten tehetséges rendezőnek tartom, mind színészvezetés, mind képi ötletek (díszletek, jelmez), és egyáltalán a rendezés szempontjából. A darabot aktualizálta, átemelte a mai díszletek közé. Szívesebben láttam volna ugyan az ősbemutatóéhoz hasonló környezetben a darabot, de az aktualizálásnak is megvan a létjogosultsága, különösen, ha figyelembe vesszük, hogy milyen műről van szó.

A darab kezdete szép és felemelő volt. Másodpercek alatt lehetett azonosítani a kulcsfigurákat, egyértelmű volt a papság, az idegen hatalom, és az egyes szereplők jelzése. Az összes szereplő játéka, – beleértve a mellékszereplőket is – kifogástalan volt, még azokban a pillanatokban is, amikor nem volt éppen szövegük. Egyszóval, egy pillanatra nem estek ki szerepükből.

Az első meglepetés akkor ért, amikor a regösök – Géza halála után – meglátogatták Istvánt. Lagymatagon, erőtlenül, mondhat-

nám, nyámnyila módon adták elő gondolataikat, megcsúfolva ezzel – többek között – az általuk képviselt figurákat. Nagy Feró esetében ez különösen meglepett. Természetesen, mondhatjuk nyugodtan, ez belefér a művészi szabadság kereteibe. Mint írtam, formálisan, minden rendben volt.

Ennél nagyobb sokk volt Laborc figurája, akit egyszerűen, buzira – bocsánat, „melegre” – vett alakítója. Mondhatnánk, hogy ez meg a színészi szabadság része, nyilván, teljesen rábízta a rendező a színészre a karakter megformálását. Utóbbi verziót a darab következetes felépítése, illetve a rendező tevékenységének ismeretében nyugodtan elvethetjük.

A következő momentum ugyan nem rázott meg annyira, mint az előzőek, de elgondolkodtatott, hogy Réka – első megjelenésekor – szemetet gyűjtögetve jelent meg a színpadon. Az egyszerű lélek megtestesítésére is ráfoghatjuk a dolgot, de ha az ember, de egy fejedelem lányához talán mégsem passzol ez a szerepfelfogás. Na, de itt megint bejön az a bizonyos művészi szabadság.

Azon már alig lepődtem meg, hogy Torda figuráját, szimpla drogosra vette a rendező. Természetesen, erre is van ám magyarázat ! Miért ne drogozhattak volna a táltosok? Mindent meg lehet magyarázni, meg lehet ideologizálni, ha az ember akarja. A kérdés, hogy akarja-e.

Koppány nem volt egyenrangú ellenfele Istvánnak, csak egy egyszerű, erőszakos tapló képe maradt meg a nagy magasságokban járó nemzetközi elittel szemben, akiket István udvartartása képezett. Itt persze megint bejön az a bizonyos művészi szabadság.

És, hogy kerek legyen a dolog, Koppány asszonyait egyszerűen utolsó utcai kurvaként ábrázolta a rendező. A Word azt jelezte

nekem, hogy „durva, obszcén szó”. Sajnos az, de talán mentségemül szolgál, hogy a szituáció is az volt.

Azért, hadd mondjak valami pozitívet. Alföldi Róbert aktualizált verziója tökéletesen kirajzolta a mai helyzetet. Ez különösen a vége felé csúcsosodott ki, amikor a német lovagok kék sisakokban jelentek meg. Akár a Svájci Gárdára, akár az EU-ra játszott rá a rendező, akár másra vonatkozott ez az értelmezés, mindenképpen telitalálat volt. Ugyancsak ötletesen megoldotta a sötét ruhás, fekete szemüveges – a végén már géppisztolyos alakokkal – a rend láthatatlan öreinek ábrázolását.

Végül, de nem utolsó sorban, megtudhattuk, hogy „az idegen a szép”, és mi csak alattvalók vagyunk a saját hazánkban. Köszönet a tárgyilagos ábrázolásért, a szó mindkét értelmében.

Azt írtam az elején, hogy csalog. Nos, ha eddig nem jött rá az Olvasó, miben áll ez, akkor jól csináltam.

Szubjektivitásom elismerésével megalapoztam – már az írás elején – objektivitásom látszatát. Egyetlen rossz szót nem mondtam a rendező személyére, kizárólag a tevékenységéről beszéltem, nyilván azért, hogy erősítsem elfogultságom látszatát. Felvetettem egy kérdést, majd elkezdtem vitatkozni magammal. Egyszóval, tőlem telhetően, több-kevesebb sikerrel, a manipuláció minden eszközét bevettem, de itt nincs vége! Ezzel mostani gondolatsorral még egy látványos önostorozást is végrehajtottam, megadva a közvetett, de egyértelmű bizonyítékát annak, hogy mindent megtettem a tárgyilagos tájékoztatás érdekében, ami tőlem telt.

És, most hadd engedjek meg egy kis fricskát magamnak. Nem ismerős a fenti tárgyalási technika az Olvasónak a liberális sajtóból?

Tarcainé Ötvös Anikó (zanzaa)

hiányzik az írás

hiányzik az írás
de rég ki sem látok
rég ki sem látszom a hétköznapiakból
melyekben túl sok az elveszett

leginkább én magam

estem a hét
a köz
a napok
leginkább én
magam áldozatául

de még vagyok
és erősödni vágyom
az elveszett engem
egyszer újra megtalálom

bár így is én vagyok

leginkább...

Tóth János (*janus*)

Bár tudnám

Bár tudnám, hogy még mire várok,
mellettem nő dombbá az árok,
a hegy szakadékká megy össze,
párává lesz a tenger összes csöppje.
De várok, s bár cikáznak a villámok,
fölém magasodik a mély Mariana-árok,
remegő lábaimnál tóvá olvad a gleccser,
...bár te is várnál rám, egyetlen egyszer!

halál vízesése /Dalból nőtt hangulat /

Ágyba dob a fáradt esti fény
ruhám, mint levetett ócska remény,
úgy lóg a kopott szék karon,
zsebéből a kipergő semmit számolom.
A padlón hangtalan árnyék lépeget,
beteg Hold festi meg a remegő eget:
szürkébe, feketébe itt-ott némi sárga,
borzongó felhő száll az alvó világra.
Magány ölel, de az álom elkerül
szobám falának vágyam neki feszül,
s az ablak mellett át az apró résen
hozzád szökik, míg testemből a vérem
a padlón úgy folyik, mint apró patak
benne elpusztult sejtjeim, akár a halak.
Majd a halál vízesésén a meder törik,
fényképed a padlón elázik reggelig,
s mikor az ablakon belesnek a fények
fölsírnak az árván, itt hagyott remények.

Deres falevélen

Deres falevélen csonthéjas álom,
valóság bakancsa recsegő ágon
egyre közeledett, dobbant a lépte,
a fázó álmod hirtelen kitépte
falevél ágából, rádobta egy kőre,
szilánkok hulltak az őszi esőbe.

Ködbe bújik a szisszenő fájdalom,
remény teste verdes tüskés ágakon,
majd sóhaj terít mozdulatlanságot,
könnytelen sírás mossa a világot
nehéz szürkére, sajgó feketére,
álom vére ázik az éj kertjébe.

Minden betűben

Ezernyi szó feszül
ujjaim hegyén,
tollam vézna testét
úgy szorítom én,
hogypapírra csordul
kéklő tinta könnye,
vele sírok én is
visszafojtva nyögve,
reszkető testtel
szétszakadt lélekkel,
ha elfogy a tinta
írok a véremmel.

Minden betűben
minden ékezetben
ott van a vágyam,
hogylegyen a szívedben
egy apró kis szerelem
csöppnyi édes magja,
és ha a jó Isten
végül úgy akarja,
legyen e magnak
szára, virága,
hogyne égjek érted
halálighiába.

Víz

Víz, csak víz vagyok.
Repülni, úszni nem tudok.
De ha ölel a Nap, leszek pára,
felhőként az éjszakába
lebegek, gomolyogva szálllok,
kacsintanak rám a fák, a virágok.
Hideg szél ráz, zuhanok a földre,
leszek sár, majd belőle kinőve
duzzadó, rohanó kispatak,
és úszom, testemben halak.
Vagyok vízcsepp, gyönyörű bőrödön,
tested melegít, máris költözöm,
áttetsző páráként nézek le rád,
tűnik a szemed, tűnik a szád.
És fõnn magasban a jég terén,
leszek hó a hegyek gleccserén,
és lassan kúszom le az éles sziklákon,
ezernyi fájdalomam jégbe, magamba zárom.

Urbán-Szabó Béla *(adalbert)*

Csillagvirág

Hallgatásod
tanácstalanság,
mondanád,
de néma a száz;
körbejársz,
csak útra
nem találsz.
Valamit kellene
mondani,
a némasághoz
kezdesz
hozzászokni;

becsapva
érzed magad,
ágyúval lőttek,
nincsenek madarak.
Tanácstalanság
hallgatásod,
a semmiben
a valamit vágyod;
egyre csak nő
benned hiányod,
az éj leple alatt
kapsz csillagvirágot.

Hajléktalan blues

Nem mennydörgés,
reggeli kukacsörgés;
hajnali őrjárat,
hajléktalan bánat...
Lesz-e kenyérre való,
s ha lesz, lesz-e rá szó?
Túl a kannás boron,
a reggeli mámoron,
kukától kukáig,
míg az ember

föl nem bukik...
Elnyúlt arccal
mámorosan,
fázós éj után álmosan
turkálni derékig,
sóhajtani az égig...
Az ébredő város
zajában,
élet van a kukában.

Dr. Varga Lajos (apu-s)

Tűz-varázs

Kettő lépés, talán három...
Nesszel ébred benne álmom,
Add kezed, estémbe zárom
Érintésed, meg ne fázzon.
Meg ne fázzon!

Nyitott szemed: éj-virága,
Földre hajlik minden ága,
Szomorúfűz vallomása.
Szikrán pattant tűz varázsa.
Tűz-varázsa!

Szavad ölel, hangod lágyan
Imádságom éjszakámban,
Csillagszálon benne vágyam.
Meséidben hit az ágyam.
Hit az ágyam!

Kettő lépés, talán három
Végtelen barangoláson
Hetedhétszer hét-határon
Nem veszítem. Megtalálom.
Megtalálom!

Rálelek én, míg apadna,
Öröklétet zúg patakja,
Meríts vizet poharadba!
Csillogását fond hajadba!
Fond hajadba!

Sej, hajadba!

Vaszkó Márta (eprecske)

Magam vagyok

Magamra maradtam
sötét éjszakákon,
álmaim szállnak
lepke szárnyon.

Magamra maradtam
szürke nappalokon,
egyedül járok utamon.

Magamra maradtam
esdeklőn várom a szót,
mely új reményt hoz.

Magamra maradtam
múltam hátrahagyom,
szebb napok várnak rám
a jövő útján indulok.

Tedd

Tedd azt mit jónak látsz
azt mit a szíved diktál.
Ne törődj vele mit mondanak
tedd azt mit a lélek akar.
Ne kössön gúzsba a rémület
amit akarsz az szívügyed.

Szeretni

Szeretni hogyan lehet?
Megélni boldog perceket,
elégni a mámor tüzében,
elhinni mindig benned él,
– hogy van még remény.
Elhinni, – más már nem lehet,
csak mindig vele.
Elhinni, – nem a Te hulló csillagod,
nincs szürke hétköznapiod.
Elhiszed, hogy még lehet
– s újra éled életed.

Elengedném

Elengedném de nem merem
fogva tartja még két kezem,
Álomba ringatom magam
pedig tudom nincs vigasz.
Szív dobban, lélek sír,
az ember még mennyit bír?

Ha égni kell

Ha égni kell, hát égjen el a világ,
hamvadjon el minden hamis virág.
Ha kell, hát dobbanjon a szív,
égjen porrá az összes bűn és kín.
Ne legyenek hamis ígéretek s szózatok,
győzzön az igaz, pusztuljanak a gazok.

Végh Judit (aSiraly)

Nincsenek szavak

Elmentél az Égbe
Nem volt maradásod
Nem öltöd fel tested
Nincs hát számadásod

Maradj velem Lelkem
Tiszta szívvel látlak
Legyél kis Angyalom
Áldóm mindig várlak

Tanújelét adtad
Tiszta Jelenlétnek
Szívembe zártalak
El sem engednélek

Kristály fénnel játszó
Aransugár fényű
Szivárványt bocsájtó
Nemes öröklétű

Jöttödet már vártam
Pedig nem reméltem
Szellemek megsúgták
Te vagy kicsi Vérem

Kicsi Arany Fényem
Napsugaras Kincsem
Felemelő Szívem
Segítő Reményem

Égi magasságig
Repítő tündöklő
Fényarcú Égjáró
Maradj mindig köztünk

Wendler Mária (zafir)

Penészvirág

Uram! A leckét feladtad nekem.
Képességeim tudója, Te!
Mitől, hogy most csak könnyeim nyelem,
s nem kegyelmez megoldás ötlete?!

Mitől a dér szobáink falán?!
Ne mondd, hogy nálunk nincsen szeretet!
Mért ömlik víz, s nő sok penészvirág,
hol régen hő s vidámság élhetett?

Emlékeimben szép karácsonyok
mosolya fájón emésztí szívem,
mitől a „nincs”, megvont alap jogok,
mi enyhít ez alázó helyzeten?

Félre ne értsd! Most nem panaszkodom!
Csupán talán szűkebb látóköröm:
Anyagba szállt tudatom okolom,
hogy megfogyott seregnyi örömöm...

Ragály

...szeretnem most muszáj,
míg zaj gyalázta dobhártyám előtt
némán halálba hull a kinti táj...

...szeretnem most muszáj,
mert baj alázta tömegekre nőtt
téboly ragálya kúszik –, rút uszály...

...szeretnem most muszáj,
hol felzabálta milliók életét
sakálnak nyája –, úgy hízik, ha fáj...

...szeretnem most muszáj,
míg vak gyalázta látók szégyenét
feloldja majd a szennyhörpölő ragály...

Wendler Zoltán (Artur-Brun)

Konyhai vérbehajló Jelenet

(*Horror, hol meg nem.*)

Rendőrl: Jó napot kívánok!

Özv. Mákonyos Bálintné: Mit keres?

R1: Havi százhuszezret.

Mné: Nem úgy! Itt, az én konyhamban!

R1: Jöttünk közölni a tényállást, hogy itt most végrehajtás lesz.

Mné: Tévedés! Itt most főtt tészta lesz.

R1: Mit szokott rá tenni?

Mné:A fazék fedelét.

R2: Tehát, nem fedél nélküli.

R1: Az jó, mert akkor nem kell ez ügyben is intézkednünk.

Mné:Hol van a végrehajtó?

R2: A szobákat veszi szemügyre. Illetve, végrehajtandó ingóságot keres.

Mné:Ingóságot? Van a sarokban egy állólámpa. Az mindig inog.

R1: Más nincs?

Mné:Nincs. Korábban már végrehajtották. A lámpa is azért álló. Nincs mire leülnie.

R2: Szőnyeg?

Mné:Azt nem hajtották. Összetekerték.

R1: Tévé?

Mné:Nem jöttek ki magukkal? Pedig direkt fodrásznál is voltam.

R1: Nem úgy értettem. Nincs készüléke?

Mné:De van.

R2: Hol?

Mné:Itt a fülemben. Hallókészülék.

R2: Ne humorizáljon a rendőrséggel.

Mné: Komolyan mondtam. 2007-ben kaptam közgyógyra. Akkor még járt.

R1: Csak van valamije! Mivel tölti ki a napjait?

Mné: Nem a napjaimat töltöm ki, csak a sárga csekket.

R1: És fel is adja?

Mné: Már rég feladtam.

R1: Na, jó! Megyek, szólok az úrnak, hogy ide jöjjön. Látok itt ezt-azt.

Mné: Úrnak? Azt hittem, a végrehajtónak szól.

R1: Mondja, asszonyom! Ön, mint védtelen öreg néni, nem fél egyedül itt a falu végén ebben a házban?

Mné: Nem vagyok én védtelen.

R2: Nem?

Mné: De nem ám! Van nekem hatlövetű mákdarálóm, meg svéd acélból készült vájlingom. Éjjelre pedig magam mellé veszem a sodrófámat. Csörre töltve!

R2: Ejha! És van erre engedélye? Izé! Mondtam már, hogy ne humori ...

Mné: Ezt is komolyan mondtam. A környéken úgy neveznek a hátam mögött, hogy „a vas és edény orrú banya”.

R2: Na, de mégis! Mi van, ha valaki megtámadja, és testközelbe kerül? Hogyan védekezik?

Mné: Fiam! Nekem már nem kell védekeznem.

R2: Nem úgy gondoltam!

Mné: Akkor pedig elég, ha rámosolygok. Mire kihullottak a fogaim, addigra már kivették az alapszolgáltatásból a fogpótlást.

R1: Asszonyom! Asszonyom! Ahogy kerestem a végrehajtót, rossz szobába nyitottam be. Tudja, hogy egy disznó fekszik az ágyában?

Mné: Kedveském! Én már két éve özvegy vagyok.

R1: De tényleg! Láttam. Egy döglött disznó ...

Mné: Ja? A kisszobába nyitott be? Fél éve nincs hűtőm, de mivel tűzifám sincs, ott tartom a húst. Plusz két fok van odabenn. A lányomék hozták nekem az ünnepekre. Igazán rendes gyerekek.

Végrehajtó: Rendesek, hogyne! Azért nem fizetik a részletet, és mivel maga a kezesük, ezért vagyok itt.

Mné: Magának is fiam.

Vh: Mit nekem is?

Mné: Csak kívántam valamit ... magamban.

Vh: Akkor én most itt is körülnézek.

Mné: Tessék csak! Érezze magát nálam otthon.

Vh: Ha így mennek a közeljövőben a dolgok, akkor bizony úgy lesz. Viszem a házat is.

Mné: Ha elég erős hozzá.

Vh: Fenyeket?

Mné: Én? Dehogy! Csak sziklára épült az alap. Régi ház. Sok mindent kibírt már. Magát is túl fogja élni.

Vh: Hopp! Látom, itt a konyhaasztalon ez a késkészlet valódi szamuráj szett.

Mné: Keveri a ferde szeműeket. Ezt én a kínai piacon vettem. A szamuráj pedig japán.

Vh: Nincs itthon semmi, amit foglalni tudok? Valami értékes?

Mné: Ebben a házikóban akkor van érték, ha én itthon vagyok.

Vh: Hm. Így is jó! Itt ez a papír. Ezt szépen aláírja ...

Mné: Kizárt dolog. Kézzel nagyon rondán írok.

Vh: Ne nehezítse meg a dolgom! Aláírja, hogy itt voltam. Foglalni nem tudtam. Majd jövök egy másik papírral a házért.

Mné: Nahát! Sajnálom, hogy éppen most romlott el a hallókészülékem. Nem hallom, mit mond, csak azt látom, mozog a szája.

Vh: Hogy az a ...

Mné: Szájról tudnék olvasni, de ... szóval szájról.

Vh: Na, menjünk innen, mielőtt még ideges leszek!

Mné: Egy kávét azért biztosan szívesen innának.

Vh: Hát ... izé ... talán ...

Mné: Figyelmükbe ajánlom itt szemben a vegyesboltot. Ott nagyon finom kávét lehet kapni. Nekem nincs itthon, mert nem telik rá ... nahát! Hogy elrohantak!

Pizsamában

(Jelenet a feudalizmus végnapjaiból)

Holnap

- Felség! Üres a kincstár! – toppant be a kamarás, ám nem volt bátorsága a főnökére nézni, ezért azonnal egyszerre két irányba bámult.
- Gyűjtsessen be valamit a néptől! – ordított rá a „hatalmas” természetű uraság.
- Nem lehet. A nép kinn van.
- Remek! Megyek és szólok hozzájuk.
- Nem idekinn. Kijjebb. Sokkal kijjebb.
- Akkor pedig szólni kell a nagyuraknak, hogy töltsék fel a kasszát.

Kissé később.

- Felség! Megtörtént. Vonakodva bár, de tele a pénztár pénzzel, ékszerekkel, értékpapírokkal.
- Remek! Most pedig éhes vagyok. Kérek valamit enni.
- Sajnos nincs semmi a konyhában.
- A jó életbe! Hát mindenki helyett én gondolkodjak? Fel kell azt is tölteni.
- Nem lehet. Nincs mivel.
- Mi van? Ki kell menni a néphez és a szokásos ...
- Említettem már, hogy nincs nép.
- Jó. Akkor hagyjuk „azokat” a népeket. Adakozzon nekem most az „én népem”.
- Mit?
- Mindegy, csak ehető legyen.
- Semmivel nem tudok szolgálni. Olyasmiket csak „azok a népek” termeltek.
- Csak van valami itthon?

- Hogyne. Dohány, gyógyszerek, benzin, játékgépek, föld ...
- Elég!
- Még sok is.
- Szóljon annak a szöszi udvarhölgynek, hátha van nála még néhány kifli csücsök.

Még később

- Korog a gyomrom! – szólt fájdalmasan eltorzult arccal a király.
- Hogyan segítek? – nézett jobbra-balra a felség mellé leghűségesebb embere.
- Vegyen magához sok pénzt és hozzon valamit ... valahonnan.
- Ennivalót?
- Mi mást?
- Bármi mást! Csak azt ne.
- Ha tehetetlen, leváltom a helyéről.
- Merre induljak?
- Mi tudom én?! Kifelé. Nyugatra.
- Lerágott csont.
- Ne beszéljen nekem evésről! Vissza kellene csábítani „azt” a népet.
- Mivel?
- Mivel nincsenek itt. Mézesmadzag?
- Madzag van. A méz tavaly elfogyott.

Legkésőbb

- Nem bírom tovább! – nyöszörgött a felség az ágyán fekve.
- Van egy ötletem! – szólt sehová sem nézve a talpnyalója.
- Ki vele!
- készíttessünk önről egy lovas szobrot az udvari szobrásszal.
- Hülye!
- Ez igaz, de ügyes kezű művész.
- Nem a szobrász! Na! Mi ebben a jó ötlet?
- A modellhez eredeti ló is kell.

Nagyon későn

- Jó volt ez a kolbász!- böffentett egyet az uralkodó.
 - Mondhatnám azt is, hogy fenséges!
 - Nana!
 - Nem bánja, hogy nem lett az ötletből lovas szobor?
 - Azt nem, de mi lesz később?
 - Mióta foglalkozunk a holnappal?
 - Holnaptól.
-

Zámbó György (*Fenyfa*)

Estefelé

Ujjaim őszülő halántékomon motoznak
koponyámba zárt kusza gondolataim között.
Kerti padomnak kopott fája reccsen alattam,
meg-megrezzen a zöldülő lomb a fejem fölött.

A lelassult estidő lapos fényei között
apró muslicák bódultan kusza táncot járnak.
Összeroppanok a belém süllyedő időtől
megvalósulatlan vágyálmaim fájdalmában.

Keserű az íz a számban... Minek is töltöttem?
Nem szegődik mellém a bor barátunk estére.
Hogy is tenné? Hiszen sokszor öntelten ellöktem.
Joggal érezteti vélem a keserűséget.

Egyre jobban megnyúló időm lankás hulláma
néma csönddé fékezi unalmas létezésem.
Miért vagyok ily elhagyatott, magányos pára?
Hisz körülöttem lélegzik minden teremtésem.

Lázás orchideák

Vad hegyi zúgó sistereg, oly cinikus, zabolátlan,
Őrlő vágyam lázát permete hűti ma este.
Elragad örvénylő buja sodrás, sebzi a lelkem,
Árva szivárvány fátyola lebben kék selyem árnyán.

Tétova ágyam hintem friss, lila orchideákkal.
Imbolygó, suta árnyék táncol a gyertyavilágnál.
Ágyé kod puha bolyha befonja az esti sötétet.
Illatod angyali, lebben a légben, megbabonáztál.

Zsolt Józsefné (zséva)

Elkéstünk!

Mit ismerünk a másik életéből?... Ahhoz, hogy megértsük mit, miért tesz?... Hányféle szerepet játszunk... és miért nem tudunk időben lépni, vagy ... Sok kérdés, amelyre nincs válasz, mert elkéstünk.

Senki nem tudhatja, amikor elindul egy úton, hogy hová vezet.

Élte az életét, nem zavarva a mások mindennapjait. Tetteit a legjobb szándék vezethette.

Hogy honnan jött, és merre tart, egy felületes szemlélőt, egy kívülállót miért érdekelhetné? Azt sem vette észre ha felhívta magára valamivel a figyelmet.

Talán a külsejével, esetleg a semmitmondó megjelenésével, vagy a szerénységével, az egyszerűségével. De inkább azzal, hogy egyvalakinek úgy volt fontos a személye, ahogy volt.

A heccelődést jól tűrte. Ha valahol megjelent nem oda illő ruhában, mindig volt egy-két megjegyzés egyesek részéről, amit úgy, ahogy volt, elengedett a füle mellett. Egyszerűen nem érdekelte. Esze ágában sem volt változtatni, és legközelebb is ugyanúgy jelent meg.

– Te Zoli! Miért nem veszed le már azt a ballonkabátot?... Nem veszed észre, hogy már beköszöntött a tél? – mondja valamelyik.

– Nem fájom – volt a válasza minden alkalommal.

Amikor mások dideregtek, ő csak állt az egy száll kigombolt ballonkabátjában.

– Ez egy fakír!... állapítottuk meg többen is. Ilyen a vére. Hagyjuk már! Ő tudja...

– Nem emlékeztek mit mondott a múltkor is, amikor szakadt az eső és ő ment nyugodtan tovább, miközben mi szaladtunk, ki merre lát?

– Had essen. Akkor is megázom, ha rohangálok!

Talán még esernyője sem volt.

Szép lassan elfogadtuk, tudomásul vettük, hogy ő ilyen. Nem fog a kedvünkért változtatni. Beletörődtünk, hisz amúgy meg közünk sem volt hozzá – megjegyezve azért, hogy fura egy figura abban a drapp ballonkabátjában, vörös szőke hajával, markáns arcvonásával, a huncut, mosolygós, de határozottságot sugárzó nézésével. Inkább volt kedves, komikus...

Nap, mint nap együtt dolgozva vele szép lassan észrevettük, hogy érdemes odafigyelni a mondandójára. Nagyon tudta hogyan kell csúrní, csavarní. Nem volt senki, aki figyelmen kívül hagyhatta volna, bár látszólag érdektelen előadásain keresztül - mondanivalója tartalmát. Attól kezdve a figyelem középpontjába került, ahogy kinyitotta a száját.

Ígazán, hogy ki, és milyen ember lehet ő valójában, előadásain keresztül kezdtük jobban meglátni. Könnyed, laza stílusában adta elő a történelmet, melyet sokan csak felületesen ismertünk, mi akik nem éreztünk késztetést arra, hogy közelebbről is megtudjuk, honnan jöttünk, hová jutottunk, mi magyarok.

Magabiztos volt, meggyőző, minden arról árulkodott, hogy hatalmas tudás birtokában van ami képessé tette, hogy olyan tudattalanok is megértsék mondandóját mint én.

Ettől kezdve változott meg a szememben. Már nem érdekelt a külseje, hanem az ember. A mondanivalója. A férfi.

Milyen lehet az, aki szinte semmit nem törődik a külsejével, mégis a figyelem középpontjába tud kerülni és még engem is arra inspirál, hogy közelebbről megismerjem?

Megismertem...

Megismertem valamit az életéből, hogy mit miért tesz... Hányféle szerepet játszik? Vagy egyszerűen ő ilyen? Fel nem tett kérdéseimre soha nem kaptam választ, de amit elmondhatok, Zoltán, az életemnek egy fontos szereplője, életem egy darabja, akit nem csak kívülről, felületesen szemlélhettem, de megismerhettem általa azt, amit szenvedélynek neveznek. Az Embert, akinek egyszerre volt fontos a Család, a Munkatárs, a Társ, amíg erejéből futotta.

Ő volt maga az Élet.

Hogyan tovább?

Olyan üresnek érzem most a lakást, pedig ketten vagyunk. Megpróbáljuk belakni. Otthont teremteni. Lehetőleg biztonságot nyújtó, kellemesen berendezett, barátságos, szép otthont. Ahol jól érezhetjük mindketten magunkat. Távolság a világtól, az utca zajától...

A megvalósítása? Az egy másik kérdés. Idő, pénz, energia..., melyből akár, ha egy is hiányzik, leszámítva a gondokat, amit okozhat, idővel meg is teremthető...

Egy élhetőbb, saját világ, de szép is lett volna? Mennyivel többet, mást jelentett egykoron egy lakás. Az igények is a lehetőségekhez igazodtak. Nem kellett semmivel sem több, mint amire leginkább szükségünk volt. Semmi extra, semmi különleges, csak Mi kellettünk hozzá...

Mást jelentett valamikor a haza érkezés. Egy Család volt mögötte. Meg tudtuk oldani, megosztani egymás között, még a magánszférát is figyelembe véve, tudtunk egymás mellett élni. A nélkül, hogy mindez különösebb lemondást igényelt volna egyik, vagy a másik részéről. Figyelembe vettük, hogy szüksége van mindhármunknak időszakos visszavonulásra. Erre a két szoba, a konyha biztosította a háttérrel, és a legfontosabb, a megértés.

Ennek a biztonságnak lett vége egy napon. Mert addig, amíg ehhez tudtuk tartani magunkat, meg volt hozzá a kellő intelligenciánk, egymás igényeinek a figyelembe vétele, a magán szféra tiszteletben tartása, addig mindez nem jelentett gondot. Az egész napos munka miatti távollétek, különféle továbbképzések, óvoda, iskola, a Családot csak az esti órákra terelte össze. Nem volt arra idő, azon gondolkodni, mit tegyen a családfő, ha volt egyáltalán ilyen, vagy az oldalbordája, ha annak érezte magát. Tudta ki-ki a maga dolgát. A maga „karrierjét” igyekezett építeni. A lét egyszerűsítette le erre a kérdést. Egy vacsora erejéig jöttek össze akár, de

az sem lehetett előkészületek nélküli, a nélkül megvalósíthatatlan lett volna. Kinek volt ez a dolga, ha nem az "oldalbordának"?

A kérdések, a felvetések, hogy miért változott meg mindez, sem volt könnyű. Egy emberre hárult, családfő híján. Az anyára, aki mindezt egykoron elkezdte megvalósítani, aztán egyre lejjebb és lejjebb adta. Mert nem tehetett mást. Mert még a férje is építette saját magát. Vagy, ha igen, még mennyi, milyen lemondások árán tehetett volna meg ezt? Erre ki adott választ? Ő maga. Mert a kérdéseket neki szegezték olykor-olykor. Legtöbbször a szülőértekezleteken. A „családfő”? Angolosan lelépett. Az egyszerűbbet választotta. Nem csinálja tovább. Kész, vége. Mit tehetett volna az anya? Munkája, egzisztenciája, ó bár mily nevetséges ezt így kimondani, a „karrierje” még inkább abszurd indok. Ami a legkézenfekvőbb kifejezés, a „megélhetés”, az az igazi ok, ami miatt képes volt az anya sok minden mellett, ami még lehetősége megmaradt, nagyon nehéz kimondani, de „számítóvá” és egyben „közömbössé” is tette, hovatovább érzéketlenné az egyéb igények területén. Csak a „túlélés” maradt meg számára, minden egyéb elképzelés, egy élhetőbb élet reményében, nélkül.

Csonka család! Jaj, de utálatos szó! a „Csonka”... hiszen ez a szó önmagában is vérlázító! Ki volt az a hülye, aki kitalálta? Egyedülálló emberek, köztük nők, férfiak, ebben nincs kivétel, mit is tehettek volna adott szituációban? Segítség? Hol volt? Na ne már? Sehol. E nélkül. Nagy szöveg. Duma. Tanácsok? Honnan? Kitől? A pszichiátria? A béka segge alatt voltak! Ma is ott vannak. Pénz, pénz, pénz! Az beszélt, a kutya meg ugatott. Mi maradt? Te magad.

Kezdj már magaddal valamit? Ez volt az egyre sürgetőbb, mert képtelen lettél volna talpon maradni, ha nem teszel semmit. És akkor, egy igen rossz, vagy jó? Nem tudom pillanatomban arra gondoltam, hátha? Még lehet esélyem változtatni az életemen, az életünkön. Itt sem csak egyedül magamra gondolva, hanem ketőnkre, a lányomra és rám. Egyedül vagyunk. Hát muszáj ezt?

Egész életemet átdolgoztam. Emberek vettek körül, jók, rosszak, vegyesen. De mindig sikerült felülkerekednem a nehézsége-

ken. A mai nap, kivétel. Nem tudom a hogyan tovább-ot? ... Nem mondom ki, mert nem vagyok vallásos, ki segítsen?... de én megpróbáltam. Hogyan tovább?

Tartalomjegyzék

Előszó	3
Almásy Béla (Almasy)	5
Arany-Tóth Katalin (aranytk)	11
Ábel Andrea (AngyaliAndi)	16
Bakkné Szentes Csilla (ZsefyZsanett)	25
Bartalovics Zoltán (Prayer)	29
Bazsó Gábor (Baggio011)	30
Bán Valéria (zoria)	34
Bányai Tamás (thomba)	37
Bodó Csiba Gizella (csigi)	48
Bombicz Mónika (Francesca3)	51
Bódog Zsolt (Joelty)	56
Bujdosó Péter (Profogus)	57
Cseh Angéla (pumibu)	58
Csengődi Péter (csega)	60
Dobrosi Andrea (merino)	66
Dr. Dávid József (csitesz)	70
Egry Artúr (Egryartur)	75
Fazekas Miklós (mickey48)	76
<i>fényesi</i> Tóth János (fényesi)	82
Flaskó Imre (jevtusenko)	86
Földi László (Lacoba)	88
Gligorics Teru (Teru)	92
Haász Irén (haaszi)	100

Hanyecz István (stefanicus)	105
Hardik László (ho)	108
Hepp Béla (a_leb)	111
H. Gábor Erzsébet (hzsike)	117
Hegedűs Csaba (navarrista)	123
Horák Andrea (Kankalin)	124
Irinyi Bíborka (nagula)	128
Jóni Barna (barnaby)	130
Kajuk Gyula (trendo)	135
Kamarás Klára (Si)	140
Káli László (Captnemo)	145
Kálmán Sz. Zsolt (szukicszs)	150
Kántor B. Péter (kantor)	154
Kelemen Zoltán (Aarnyek)	155
Király Csilla (Kiralysilla)	156
Kiss Péter (kisssp)	158
Kormann Zsolt (zsoloo)	166
Kovács Daniela (vorosliliom)	170
Kovács József Tibor (kovjoe)	175
Kovács Péter (Skorpio)	176
Kun Magdolna (lena1)	181
Kutasi Károly (Csikar)	187
Lakatos Zsuzsa (zsuka49)	188
Éva Lambrozett (lambrozett)	190
Lám Etelka (motoz)	194
Ligeti Éva (LEKA)	196
Lőrinczi L. Anna (Anna1955)	200

Lyza Zsolcai (Lyza1)	205
Maróti László (PiaNista)	207
Maszong József (Samway)	211
Mayer Edit Julianna (Julianna)	216
Márffyné Horváth Henrietta (Amarilla)	220
Máté László (winner)	225
Mátyás Béla (matyasbela)	234
Millei Lajos (millali)	236
Molnár Szilvia (aphrodite)	243
Musztrai Anikó (aniko22)	245
Nagy Csaba Attila (Attila61)	250
Nagy Gabriella (blue)	253
Nagy Ilona (pirospipacs)	256
Nagy Norbert (northman)	261
Németh Anikó (kodmadar)	264
Németh Zsuzsa (Lukrecia)	269
Nyolcas József (estelente)	272
O. Bogdány Edit (minerva)	278
Pallagi József (Norvi)	279
Piro M. Péter (piroman)	283
Ricza István (tavinarcisz)	290
Sándor Norbert (pocok96)	292
Sándorfi András (Malan)	294
Sárhelyi Erika (Netelka)	298
S. Farkas Zsuzsanna (naiva)	301
Simon Endre (simonendre)	306
Somogyi Ottó (soman)	307

Soós Andrea (anyatka)	311
Szabó Irma Éva (doszke)	313
Szabóné Dudás Katalin (roxana7)	316
Szalay Sándor (felix)	319
Szávold György (Gyurzi)	323
Szélesi Velina (velina)	324
Szilágyi Ferenc Hubert (szilfer)	326
Szöllősi Zoltán (Borian)	331
Sztolár Miklós (MZ_per_X)	333
Tarcainé Ötvös Anikó (zanzaa)	337
Tóth János (janus)	338
Urbán-Szabó Béla (adalbert)	341
Dr. Varga Lajos (apu-s)	342
Vaszkó Márta (eprecske)	343
Végh Judit (aSirály)	346
Wendler Mária (zafir)	347
Wendler Zoltán (Artur-Brun)	349
Zámbó György (Fenyfa)	355
Zsolt Józsefné (zseva)	357

" A költőnek van a legszebb hivatása e földön :
ő az, aki halhatatlanná varázsolja a mulandóságot. "

Juhász Gyula

